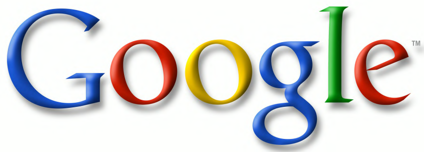
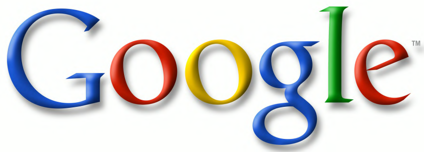
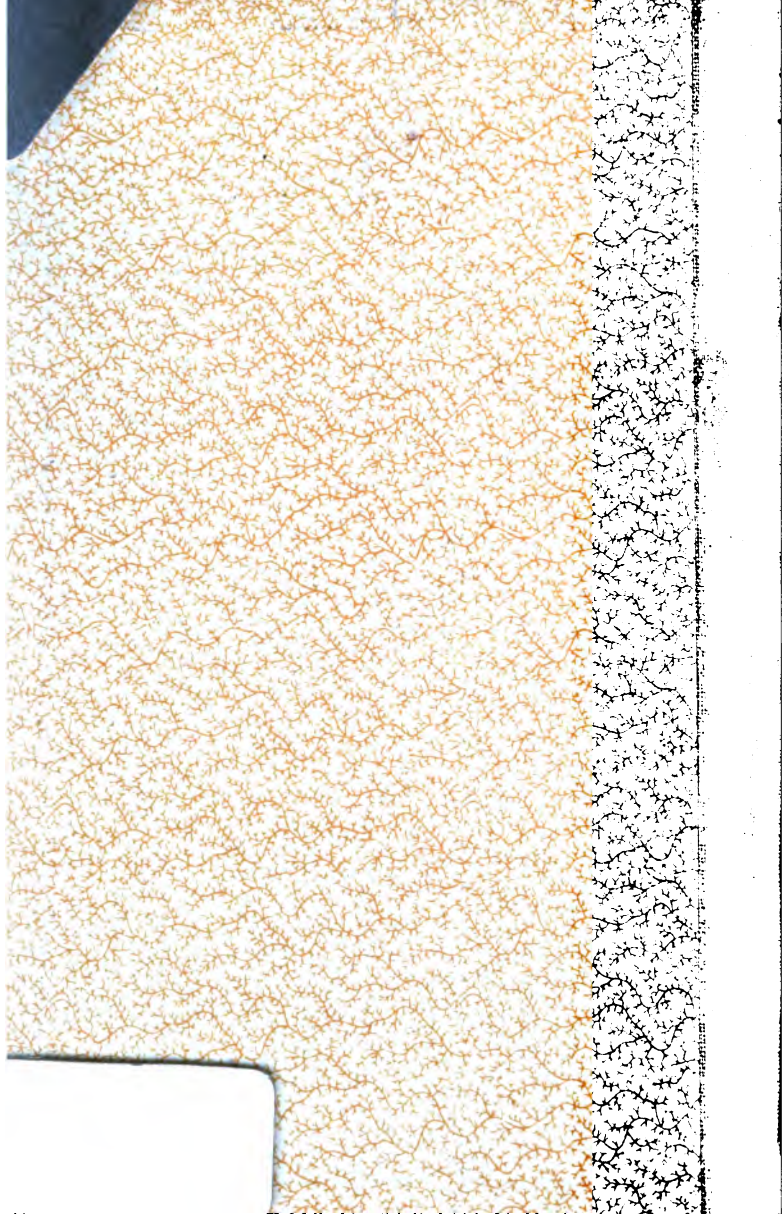

Molbech
Ny

FARAOS RING.

FARAOS RING.

FOLKESKUESPIL I FEM AKTER

AF

CHR. K. F. MOLBECH.

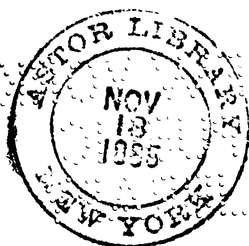

KØBENHAVN.

GYLDENDALSKE BOGHANDELS FORLAG (F. HEGEL & SØN).

TRYKT HOS J. JØRGENSEN & CO.

1879.

ASTOR LIBRARY
NOV
13
1895
NEW YORK

Personerne.

Viborg, Agent, Fabrikeier.
Fru Viborg.
Helga, deres Datter.
Alfred Sommer, Landskabsmaler.
Therese, hans Søster.
Victor Briant, Ingenieur.

Achmet Pascha.
Mustafa ben Omar, Scheik i Luxor.
Antunaki, Hotelvært.
Tabut, Skibsfører.
Hassan.
Jussuf, Khawass (Politisoldat).
En Opvarter.
Første Arnaut.
Anden Arnaut.
Matroser, Khawasser og **Arnauter.**

Horus.
Rameses, Konge i Ægypten.
Sitra, hans Datter.
Asnath, hans Stjernetyder.
Amysis, Høvding for en Afdeling Kalasirer (Krigere).
Katuli og
Takot, Prindsessens Slavinder.
En Herold (bag Scenen).
Salik, stum, nubisk Slave.
Kalasirer af Livvagten, **Slavinder.**

Handlingen foregaaer deels i Danmark (i Agentens Bolig i Kjøbenhavn og paa hans Papirfabrik i Nordsjælland), deels i Ægypten (i Kairo og i Nærheden af Luxor). Imellem første og anden Akt er et Tidsrum af tre, imellem fjerde og femte af fire Maaneder. Anden Akt er deelt i to Afdelinger. Tiden: Efteraaret 1869 og Foraaret 1870. Paa Scenen udføres Helga og Sitra af samme Person; ligeledes Alfred og Amysis.

FØRSTE AKT.

En elegant, moderne meubleret Dagligstue i Agentens Huus, med Døre paa Siderne og i Baggrunden. Blandt Meublerne et zirligt Skab med Naturalier, udstoppede Fugle og mindre Pattedyr m. m. Formiddagsbelysning.

FØRSTE SCENE.

Helga og **Victor** (ifærd med at spille Fjerboldt). **Therese** (ved et Bord til Høire, beskjæftiget med at sætte Blomster i Vand.)

Helga

(standser med Spillet).

Hvad var det saa for en Nyhed, De vilde fortælle mig før?

Victor.

Ah, De er dog nysgjerrig.

Helga

(spiller igjen).

Nei, aldeles ikke, behold De kun Deres Nyhed.

Victor (smilende).

Som De vil.

Helga
(efter en Pause, under hvilken Spillet er bleven fortsat).

Er det Noget, der angaaer mig?

Victor.

Maaskee. Jeg reiser udenlands.

Helga.

Gjør De? Nei, hvor De er lykkelig? Og hvorhen?

Victor.

Gjæt engang.

Helga.

Til Frankrig naturligviis, det er jo Deres Fædreland.

Victor.

Fordi min Bedstefader var en Franskmand, mener De? Nei, den Traad er skaaren over.

Helga.

Til Italien da?

Victor.

Hvad skulde jeg der? Jeg er hverken Konstner eller Konstelsker. Nei, De maa gjætte om igjen.

Helga.

Naa, saa er det vel til England?
(De spille igjen, saaledes at enhver af de følgende Repliker ledsages af et Slag med Raketten.)

Victor.

Heller ikke.

Helga.

Tydskland?

Victor.

Nei.

Helga.

Rusland?

Victor.

Nei.

Helga.

Amerika!

Victor.

Skudt forbi.

Helga
(lidt ærgerlig).

Asien da?

Victor.

Nei.

Helga.

Australien!

Victor.

Nei.

Helga
(kaster utaalmodig Boldten lige op i Veiret og griber den selv. Spillet standser).

Aa, saa reiser De vel til Maanen!

Victor.

Nei, det overlader jeg til Poeterne; jeg holder mig til Jorden. Men der er da een Verdensdeel endnu.

Helga.

Mener De Afrika?

Victor.

Netop. Om et Par Maaneder skal Suez-Kanalen aabnes; det er en af Menneskeaandens største Seire over Naturen, og jeg har Lyst til at see den Valplads, hvor Slaget har staaet, og de Vaaben, Lesseps har brugt for at vinde det. Der er Noget at lære for en Ingenieur.

Helga.

Og glimrende Fester skal der være, ikke sandt?

Victor.

Ogsaa det. Khediven har sendt Indbydelser hele Verden rundt. Det bliver et Skuespil, man aldrig har seet Mage til, et Eventyr fra tusind og een Nat. Det var Noget for Dem, Frøken, der saa gjerne vil rejse. Men til Ægypten . . . (prøvende.) Det var maaskee for langt?

Helga.

For langt? Jeg reiste gjerne til Kina, om det skulde være, naar jeg blot kom afsted.

Victor.

Tænk Dem al den Pragt og Glands, alle de brogede Dragter i det straalende Solskin . . .

Helga.

Ja vist, ja vist, jeg kan tænke mig det Altsammen! Men hvad hjælper det? Fader kan

ikke tænke sig det . . . og derfor maa jeg blive hjemme.

Victor.

Det var dog muligt, man kunde lede hans Tanker i den Retning.

Helga.

Hvad mener De? Herregud, tal nu dog ikke i Gaader, som om De allerede var forvandlet til en Sfinx.

Victor (halv høit).

Jeg har en Plan, som jeg vel ikke har meddeelt Deres Fader, men dog flygtig berørt et Par Gange. Sæt nu, det lykkedes mig at vinde ham for den og give ham Lyst til at reise . . .

Helga.

Til Ægypten?

Victor (som før).

Ja, til Ægypten . . . vilde De saa følge med?

Helga.

Om jeg vilde! Han fik slet ikke Lov til at reise uden mig.

Victor (som før).

Og vilde De saa unde mig den Lykke at være Deres Reisefælle?

Helga.

Det skulde være Dem tilladt.

Victor (som før).

Saa skal jeg ogsaa gjøre, hvad jeg kan.

Helga.

Hør nu, er det Spøg eller Alvor?

Victor (som før).

Det er Alvor.

Helga.

Troer De da virkelig, at Fader lader sig overtale?

Victor (som før).

Jeg vil prøve derpaa endnu idag, og jeg haaber, det skal lykkes mig.

Helga.

Og saa reiser vi . . . aa, det var mageløst! (til Therese.) Therese! Tænk dig, vi reiser udenlands!

Victor (hurtig).

Tal ikke om det . . . endnu ikke!

Helga.

Til Therese! Hvorfor ikke det?

Victor.

Fordi . . . naa ja, som De vil.

Therese
(nærmer sig).

Reiser, siger du?

Helga.

Udenlands, til Ægypten! Ja, det vil sige, endnu er det ikke ganske afgjort; det kommer an paa, om Hr. Briant kan faae Fader overtalt.

Therese.

Det kan han sikkert. Hr. Briant har store Gaver i den Retning, og din Fader følger jo hans Raad i Alt.

Victor.

Frøkenen overvurderer min Indflydelse. Men jeg vilde ønske, De havde Ret; thi saa fulgte han det ogsaa denne Gang.

Therese.

Og jeg vilde ønske, jeg havde Uret, og at han ikke fulgte det.

Helga.

Men Therese dog! Vilde du da ønske, at der ikke blev Noget af Reisen? Af hvad Grund?

Victor (hurtig).

Naturligviis fordi Frøkenen vilde savne Dem. For Den, der som hun maa blive hjemme og passe Huset, kan det jo ikke være videre tiltalende at see Andre reise udenlands.

Helga.

Det er ogsaa sandt, det tænkte jeg ikke paa.

Therese.

Nei, det er ikke sandt! Det er kun kolde og egenkjærlige Naturer, som ikke kan glæde sig over Andres Lykke, undtagen de selv har Deel deri. Du burde dog i det Mindste kjende mig bedre, Helga! Dertil har jeg været længe nok i Eders Huus. (Hun vender sig bort.)

Helga.

Men kjæreste Therese, saadan var det jo slet ikke meent. Jeg vilde kun sige, at ... at ... aa, det er ogsaa Deres Skyld, Hr. Briant!

Victor.

Min?

Helga.

Ja, det var Dem, der gjorde Therese vred.

Therese.

Du tager feil, Helga, jeg er slet ikke vred.

Helga.

Er det vist? Naa, saa lader vi den Fugl flyve og tænker blot paa Reisen. Altsaa, naar Fader kommer hjem, saa taler De med ham, Hr. Briant! Jeg har Deres Løfte, nu er De fangen.

Victor.

De har Ret, jeg er fangen (sagtere) og ønsker aldrig at blive fri.

Helga (leende).

Det bliver De ikke heller, jeg holder fast paa Dem.

Therese.

Paa Hr. Briant? Ham holder Ingen fast paa. Tag dig iagt, at du ikke selv bliver fangen.

Helga.

Aa, mig fanger man ikke saa let. (til Victor, idet hun kaster Fjerboldten:) Fang De nu den!

(Hun løber hurtig ud til Høire. Victor bliver staaende og seer efter hende, med Fjerboldten i Haanden.)

ANDEN SCENE.

De Forrige (uden Helga.)

Therese

(efter en kort Pause).

Hvad vil De? Hvad er Hensigten med denne Reise?

Victor.

Hensigten? Hvorfor skulde jeg skjule den? Jeg søger Lykken, det har jeg altid gjort.

Therese.

Lykken . . . den finder De dog aldrig selv, De kan kun forstyrre Andres. Husker De, at De engang har holdt en Piges Sjæl i Deres Haand, som De holder den Boldt der, (Victor kaster uvilkaarlig Fjerboldten fra sig) og at De kastede den bort ligesom Boldten.

Victor.

Vil De da bestandig bære Nag til mig for en Ungdomsubesindighed? Vi var jo beggeto Børn og . . .

Therese.

Børn, siger De! Ja, jeg var et Barn, neppe saa gammel som Helga og ligesaa troskyldig og uerfaren som hun. De derimod . . . men lad os ikke fordybe os i Erindringer, som er pinlige, i det mindste for mig. Det er ikke min Fortid, jeg vil opfriske, det er en Andens Fremtid, jeg vil beskytte.

Victor.

Jeg forstaaer Dem ikke ganske.

Therese.

Jo De gjør. Troer De ikke, jeg har seet, hvad her gaaer for sig? De havde sagtens ikke tænkt at træffe mig her i Huset; men nu er jeg her engang, og det Barn, jeg har opdraget og vaaget over, i hvis uskyldige Sjæl jeg har nedlagt mine bedste Tanker, hun skal hverken friste den Skjæbne, jeg har fristet, eller, hvad der var tusinde Gange værre, bindes til en hjerteløs Mand, som ikke troer paa Noget og ikke elsker Nogen uden sig selv.

Victor.

Det er haarde Ord, Frøken! Men de voxe jo op af en blød Jordbund, af Erindringen om forsvundne Illusioner, og jeg skal derfor ikke

tage til Gjenmæle. Kun eet Spørgsmaal maa De tillade mig. Hvis jeg havde saadanne Planer, som De forudsætter, troer De saa, at De kunde hindre dem?

Therese.

Jeg vil i det mindste gjøre, hvad jeg kan; det skylder jeg . . .

Victor.

Deres Broder?

Therese.

Min Broder! Hvad vil De sige dermed?

Victor.

Jeg vil sige, at ogsaa jeg har Øine at see med og kan gjætte Andres Tanker. For en fattig Maler — talentfuld, Gudbevares! men dog fattig — vilde det jo være en heel Fremtid at blive den rige Agent Viborgs Svigersøn . . .

Therese.

Aa fy!

Victor.

Jeg sagde ikke »fy« til Dem før.

Therese.

De dømmer Andre efter Dem selv. Alfred er en reen og ædel Natur, og hvis han elsker Helga . . .

Victor

(med frembrydende Heftighed).

Saa lad ham tage sig iagt! Tidt nok, allerede i vor Skoletid, har hans glatte Ansigt hjulpet

ham frem og aabnet Hjerterne for ham, saa jeg maatte staae tilbage, skjøndt jeg var den Dygtigste. Denne Gang har jeg Forspringet, jeg har fast Fod her i Huset . . .

Therese.

Fordi De har benyttet Dem af en kortsynet Mands Svaghed og Forfængelighed.

Victor.

Hvorledes — benyttet mig?

Therese.

Ja, thi det er Dem, der har fyldt hans Hoved med Ideer, som han ikke forstaaer, og hvis virkelige Værdi han ikke er i Stand til at bedømme. De fik ham først til at forpagte sin Fabrik bort og flytte her til Byen, De har draget ham fra hans egenlige Gjerning og bragt ham ind paa Sysler, som gjør ham latterlig . . . aa, De seer det godt selv.

Victor.

Saa er det virkelig hans egen Skyld; thi den Videnskab, han beskjæftiger sig med, er paa ingen Maade latterlig. I al Fald er det da en uskyldig Fornøielse at samle paa Naturalier og opdrætte Abekatte, skulde jeg mene?

Therese.

Uskyldig — ja, for saa vidt som det for ham kun er et Legetøi.

Victor.

Ellers ikke?

Therese.

Det veed jeg ikke, det er Noget, jeg ikke forstaaer. Kun saa meget har jeg seet, at i Deres Haand er dette Legetøi et skærende Vaaben, hvormed De angriber alt det, jeg fra min Barndom af har lært at holde helligt og at troe paa.

Victor.

Det ligger i Sagens Natur. Hvad der er forældet, maa falde; Videnskaben gaaer ikke paa Akkord.

Therese.

Aa, De med Deres Videnskab! Som om der ikke var noget Høiere! Som om den kunde stille Sjælens Trang — den, der kun fører Dem til Vantro og Fortvivlelse!

Victor.

Synes De, jeg er saa fortvivlet?

Therese (stærkt).

Vent til De skal døe, saa skal jeg svare Dem, ifald jeg lever.

Victor.

Tak, i saa Fald haster det ikke med Svaret. Men, for at komme tilbage til den egenlige Gjenstand for denne Samtale . . . der skal altsaa være Krig imellem os To? Og De troer virkelig,

at De kan standse mig, naar jeg selv vil frem? De skulde ikke spilde Deres Kræfter, Frøken Therese! Nu reiser vi bort, og De bliver hjemme, hvad vil De saa gjøre? Opgiv De heller Deres Modstand, glem det Forbigangne og lad os være Venner.

Therese.

Venner! Deres Venskab vil De kaste til mig som en Skjærv, og den skulde jeg tage imod! Nei, Victor, ikke naar De triumferer, men naar De ligger i Støvet, naar Deres Haab er knust og Deres Lykke strandet, saa kan jeg maaskee række Dem Haanden igjen — før skeer det visselig ikke.

Victor.

Den Dag oplever De aldrig. Jeg sætter hverken Haabet eller Lykken paa Spil, jeg har gjort mit Bestik og veed, hvorhen jeg styrer.

Therese.

Som om De var Herre over Vinden og Havet!

Victor.

Jeg seiler ikke med Vind, men med Damp. Jeg har to Hjul paa mit Skib, de hedder Kraft og Villie; deres Maskineri ligger her i min Hjerne, og saalænge jeg lever, gaaer de som jeg vil.

Therese (stærkt).

Nei, ikke som De vil . . . som en Anden vil, der er stærkere end De og kan knuse Deres Skib som et Rør i sin Haand. Der kommer nok den Tid, De lærer ham at kjende . . . lad os saa tales ved!

(Hun gaaer hurtig ud til Høire.)

TREDIE SCENE.

Victor
(alene. Med et let Skuldertræk).

Altid den Samme — exalteret som en Pythia: Kun et Ord, saa bestiger hun sin Trefod og profeterer til Ære for Guden. Det er egenlig Skade; thi der er Kræfter i hendes Natur, som kunde bruges til noget Bedre, end til at male Drømme paa den gamle Vindmølle. Og hun er smuk; hvad der for sex Aar siden laa i Knop, staaer nu i fuld Blomstring. I Grunden elsker hun mig endnu, troer jeg; det var ikke for Alfreds Skyld alene og endnu mindre for Helgas, at hun blev saa heftig før; der var noget af Skinsygens bittre Smag paa hendes Tunge . . . Naa, det hjælper ikke at see tilbage; hvad der er forbi, er forbi! Nu staaer hun mig i Veien, og den Brik, der ikke lader sig flytte, gaaer man udenom. Jeg maa have den Reise i Stand jo før jo heller. Er vi først udenfor Danmark, saa har jeg Spillet vundet; saa er jeg sammen med

Helga fra Morgen til Aften og har Tid til at drage hende til mig . . . Saa, der hører jeg Agenten; nu gjælder det at tage ham paa den rette Maade.

FJERDE SCENE.

Victor. Agent Viborg (kommer ind fra Baggrunden med et alvorligt Ansigt og sætter Hat og Stok fra sig).

Victor.

Godmorgen, Hr. Agent!

Agenten.

Ah, er De der? Jeg saae dem ikke . . . Godmorgen!

Victor.

Agenten har allerede været paa Vandring?

Agenten.

Paa en tung Vandring, min unge Ven! Jeg kommer fra Landbohøiskolen.

Victor.

Jeg vil da ikke haabe, at . . .

Agenten.

Klaus er død. Imorges, Klokken syv en Kvart, ved fuld Bevidsthed. Han havde just faaet sin Frokost, som han altid nød med stor Appetit. Det var hans bedste Maaltid . . . det er ogsaa mit bedste. Et Øieblik efter løftede

han Hovedet og saae sig omkring, som om han søgte Nogen . . . det var naturligviis mig. Derpaa greb han sig selv i Halen og viftede et Par Gange frem og tilbage, ligesom man vifter Farvel med et Lommetørklæde . . . og saa døde han.

Victor.

Stakkels Klaus!

Agenten.

Beklag ikke ham; han har nu forenet sig med det store Verdensalt, som han var udgaaet fra. Det er mig, De skal beklage. Jeg har Uheld med mig, Hr. Briant! Den ene efter den anden af mine Aber forkøler sig og døer midt under Udviklingen. Paa den Maade kommer jeg aldrig til noget Resultat.

Victor.

Det vilde være i høi Grad beklageligt for Videnskaben.

Agenten.

Ja ikke sandt? For jeg har min egen Methode, veed De. Jeg beskjæftiger mig ikke blot med Dyrene som de er, men som de burde være; jeg udvikler dem, det er min Opgave. Naar vi Mennesker nedstamme fra Aberne, og det er jo efter de nyere Forskninger utvivlsomt, hvorfor skulde Aberne saa ikke ved forstandig Omgang kunne udvikle sig til Mennesker? Det er jo kun et Tidsspørgsmaal.

Victor.

Ja, ganske vist.

Agenten.

Men det er det Sørgelige, at alle Individerne døer for mig. Naar jeg ikke kan holde Livet i mine Abekatte, kan jeg jo heller ikke udvikle dem . . . hvad behager?

Victor.

Det er unægtelig nedslaaende, det tilstaaer jeg.

Agenten.

Ja meget . . . især at jeg skulde miste Klaus, saadan et lovende Menneskeæmne. Jeg forsikkrer Dem, jeg er i en Stemning, saa jeg gjerne kunde opgive det Hele.

Victor.

Men den Stemning maa De ikke give efte for, Hr. Agent! paa ingen Maade. De maa adsprede Deres Tanker ved Et eller Andet . . hvad siger De for Exempel om en Reise?

Agenten.

En Reise! Hvad skulde jeg reise efter, og hvor skulde jeg reise hen?

Victor.

Naturligviis til et Sted, hvor De kunde høste nye Erfaringer og udvide Deres videnskabelige Horizont.

Agenten.

Udvide min Horizont . . . det er en smuk Tanke! Men desværre, den lader sig ikke realisere.

Victor.

Hvorfor ikke? De er jo uafhængig og har Midler nok.

Agenten.

I min Alder er man altid afhængig af Et eller Andet, min unge Ven! Jeg har jo nu for Exempel den Papirfabrik derude.

Victor.

Den er jo forpagtet bort. Har De nogen Grund til at tvivle paa Forpagterens Soliditet?

Agenten.

Nei, paa ingen Maade; Møller har hidtil opfyldt sine Forpligtelser; men man kan jo aldrig vide, hvad der kan indtræffe.

Victor.

Hvad skulde der indtræffe? Deres Pengeforhold er jo ordnede saa godt, som De kan ønske. De har optaget et Prioritetslaan, som har gjort Deres egen Kapital disponibel og sat Dem i Stand til at anbringe den paa en fordeelagtigere, og jeg tør vel sige interessantere Maade, i den nye Aktiefabrik »Parafinia« . . . det er sandt, jeg har bragt alle deres Aktier med herud, det Hele er nu fra min Side i Orden.

Agenten.

Ja men kjære Hr. Briant, er det nu virkelig ogsaa rigtigt af mig at sætte saa stor en Kapital i det Foretagende? Hvis nu Etatsraad Kraft gik hen og sagde Prioriteten op? Det kan han gjøre med et halvt Aars Varsel.

Victor.

Men det er der jo ikke den fjerneste Grund til at antage, og selv om han gjorde det, saa vil Aktierne i Parafinfabriken om et Aars Tid upaatvivlelig staae langt over Pari. Det maa jeg, som Grunder af det hele Foretagende, dog bedst være i Stand til at bedømme.

Agenten.

Men De trækker Dem jo dog selv ud deraf?

Victor.

Og overlader Dem mine Aktier . . . ganske rigtigt; fordi jeg ønsker at virke med min Kapital og ikke blot at forrente den. Jeg haaber dog, De har saa megen Tillid til mig, Hr. Agent, at De ikke troer, jeg vil spekulere paa Deres Bekostning?

Agenten.

Bevares, kjære Ven! derom kan der jo slet ikke være Tale imellem to Videnskabsmænd, som os. Nei, jeg mener bare . . .

Victor.

De mener, Foretagendet har slugt saa mange Penge, uden endnu at give noget Udbytte? Det er fuldkommen sandt og har sin Grund i de mange Vanskeligheder, vi har havt at kæmpe med i det første Aar. De er nu imidlertid overvundne, og her har jeg den Fornøielse at præsentere Dem Resultatet. (Han tager en Pakke frem, aabner den og viser Agenten et Parafinlys.)

Agenten.

Nei, hvad siger De!

Victor.

Den sorte Tørvejord forvandlet til et smukt, klart brændende Parafinlys. Er det ikke en ophøiet Tanke, Hr. Agent! at Videnskaben saaledes formaaer at frembringe Lys af det dybeste Mørke?

Agenten.

De har Ret, De har ganske Ret, det er virkelig en ophøiet Tanke . . . Lys af Mørke! . . . Det er afgjort; jeg tager Deres Aktier . . . allesammen! Den Tanke har ordentlig oplivet mig, at forvandle den sorte Tørv, disse urgamle Rester af en undergaaet Verden, til skinnende Parafinlys!

Victor.

Bravo! nu kjender jeg Dem igjen. Og saa . . . reiser De udenlands. Ikke sandt?

Agenten.

Ja veed De hvad, jeg troer virkelig, jeg begynder at faae Lyst til det ogsaa. De er et Pokkers Menneske, Hr. Briant! De har en Gave til at opmuntre . . .! Jeg kunde jo tage min Familie med.

Victor.

Naturligviis, Deres Datter.

Agenten.

Og min Kone.

Victor (afsides).

Det haaber jeg ikke.

Agenten.

Hun kunde have særdeles godt af at udvide sin Horizont, som De før udtrykte Dem. Men hvor skulde jeg saa reise hen?

Victor.

Ja, hvor skulde De reise hen? Lad mig engang see . . . der falder mig Noget ind. Vi talte forleden om Suezkanalen . . . hvad siger De om en Reise til Ægypten?

Agenten.

Til Ægypten!!

Victor.

Det er just et Land for Dem. Dernede, hvor den høieste Dyreklasse mødes med den laveste Menneskerace, hvor Aber og Negere ligesom række hinanden Broderhaand . . .

Agenten.

Broderhaand . . . en smuk Tanke!

Victor.

Der kunde De ruste Dem til den store Opgave at omstyrte Skillemuren imellem Instinkt og Aand; der kunde De fra første Haand samle Beviser for, at Abeforstand og Menneskeforstand i Grunden er Et og det Samme.

Agenten.

Et og det Samme! Kun en ganske ubetydelig Gradsforskjel . . . det er det, jeg altid har paastaaet. Til Ægypten! Ja, De siger virkelig Noget . . . og der bliver Aberne ikke forkølede.

Victor.

Nei naturligviis, der lever de under de rette hygieiniske Forhold.

Agenten.

Naar det bare ikke var saa langt og saa besværligt.

Victor.

De har jo i Deres Ungdom været baade i England og Frankrig; nu reiser man ligesaa hurtigt til Ægypten. Og hvad Besværligheden angaaer, saa tænker jeg, hvis De vil tillade mig at ledsage Dem . . .

Agenten.

De . . . vil De ogsaa til Ægypten?

Victor.

Det har længe været min Plan, og nu har jeg besluttet at gjøre Alvor deraf. Altsaa, hvis Agenten ønsker mit Følgeskab . . .

Agenten.

Top! Det er et Ord! Vi reiser til Ægypten! Naar skal det være?

Victor.

Om sex Uger, tænker jeg; saadan midt i Oktober.

Agenten.

Godt! Jeg vil strax gjøre Anstalter. Katrine, Katrine, Helga! Hvor er I henne? Kom ind Allesammen! Katrine!

FEMTE SCENE.

De Forrige. Fru Viborg. Helga. Therese.

Fruen.

Nu kommer jeg, nu kommer jeg! Lad mig dog bare faae min Kappe paa. Hvad er der paa Færde?

Agenten.

Der er det paa Færde, at vi reiser udenlands.

Helga.

Er det sandt, Fader? Til Ægypten?

Agenten.

Vist er det sandt; men hvoraf veed du . . .?

Helga.

Hvor vi skal hen? Aa, det har jeg drømt inat.

Fruen.

Hør nu engang, hvad betyder alt dette her? Reiser vi til Ægypten?

Agenten.

Om sex Uger. Du og jeg og Helga og Hr. Briant. Naa, hvad siger du saa til den Plan?

Fruen.

Hvad jeg siger? Aldrig i Evighed faaer du mig til Ægypten, siger jeg.

Victor (afsides).

Det tænkte jeg nok.

Fruen.

Hvad i Alverden skulde jeg der?

Agenten.

Hvad du skulde? Du skulde udvide din Horizont, hæve dig til høiere Synspunkter.

Fruen.

Saa kunde du jo have ladet mig blive boende paa Fabrikken. Der er Horizonten da vid nok, siden man kan see heelt over til Sverrig.

Helga (leende).

Nei Moder, det var ikke den Horizont, Fader meente.

Fruen.

Ti du blot stille, mit Lam! Jeg veed nok, hvad Fader meente, og jeg veed ogsaa, hvad jeg selv mener. Jeg er ikke saa høitflyvende, jeg forlanger ingen bedre Udsigt, hverken for mine Tanker eller mine Øine, end den jeg havde i mit gamle Hjem. Kan du faae Fader til at reise derud, saa følger jeg med; men til Ægypten . . . nei Tak! der bliver ikke noget af. Og saa ovenikjøbet saadant et Land, som er fuldt af Væggetøi og Negere og Abekatte . . .

Agenten (arrig).

Og Krokodiller, ikke sandt? Du troer formodentlig, der løber Krokodiller omkring paa Gaderne, ligesom Rotter i Kjøbenhavn?

Helga (muntert).

Jo Fader, der staaer i den gamle Abc: »Naar Krokodillen ynksomst græder . . .«

Agenten.

Aa, maa jeg være fri for dine Vittigheder!

Victor.

Oprigtig talt, Hr. Agent, kan jeg godt forstaae Deres Frues Betænkeligheder. Hendes Huus er hendes Verden, og det er et stort Spørgsmaal, om Udbyttet af Reisen vilde opveie

Savnet af det rolige Liv og den daglige Gjerning, hun er vant til.

Fruen.

Naa Gud velsigne Dem, Hr. Briant! Der fik man dog engang et fornuftigt Ord at høre af Dem. Det er saamænd sjeldent, at vi to er enige.

Therese (til Helga, sagte).

Siig, at du ikke vil reise alene, at du vil have mig med. Men skynd dig!

Agenten (til Fruen).

Du vil altsaa virkelig ikke med?

Fruen.

Nei paa ingen mulig Maade.

Agenten.

Ja, saa tager vi os den Frihed at reise uden dig.

Helga.

Nei Fader, alene reiser jeg ikke. Saa maa du lade Therese følge med, ellers bliver jeg ogsaa hjemme.

Agenten.

Saa, nu begynder hun at gjøre Ophævelser.

Victor (afsides).

Fordømt! Det har Therese sat hende i Hovedet.

Fruen.

Det har du ganske Ret i, min Pige! Alene kan du ikke reise.

Agenten.

Hvad for Noget? Kan hun ikke reise alene med sin Fader?

Fruen
(hen til ham; sagte).

Du er jo ikke alene, Hr. Briant er jo med.

Agenten (sagte).

Naa, er det nu ham, der er i Veien igjen? Hvad har det Menneske dog gjort dig?

Fruen (som før).

Mig? Ingen Verdens Ting; det skal han nok blive fri for. Men jeg kan ikke lide ham, det er nu min Smag. Og jeg lader ikke min Datter være sammen med ham, Gud veed hvor længe, med mindre hun har Therese hos sig.

Agenten (som før).

Nei naturligviis! Men havde det været din Yndling, Maleren . . .

Fruen (som før).

Ja, det var en anden Sag.

Agenten (som før).

Finder du da ikke, at en Mand som Hr. Briant er noget Andet end saadan en . . . Tegne-

lærer, der maler Billeder, som ingen Mennesker kjøber?

Fruen (som før).

Jo, noget Andet, men ikke noget Bedre. Et gudsfrygtigt Sind og et godt Hjerte er det Bedste af Alt, det er min Mening. Men lad os nu ikke komme ind paa de Historier. Jeg under Pigebarnet al den Fornøielse, hun kan faae; men enten følger Therese med, eller ogsaa bliver Helga hjemme.

Agenten (som før).

Bevares, naar det er dig saa magtpaaliggende, saa lad hende reise med, for mig gjerne. (høit) Ja Therese, nu er min Kone og jeg bleven enige om, at De følger med i Stedet for hende . . . hvis De ikke har noget at indvende, for De har naturligviis Deres frie Villie.

Therese.

Naar Agenten og Fruen ønsker det, er jeg beredt.

Helga.

Nei, hvor vi skal more os, Therese! Vi vil naturligviis ride paa Kameler, heelt ud til Pyramiderne! (synger) »De gode gamle Ægyptere, de bleve ei begravede, men de blev balsamerede og lagt i en Pyramide« . . . (taler) Men Moder? Saa kommer hun jo til at blive ganske alene hjemme! (kjælende) Min egen, søde Moder! Skal jeg blive hos dig, saa lader vi de Andre reise?

Fruen.

Nei vist ikke nei! . . . Kom og kys mig, du er dog en god lille Pige! . . . Og bryd dig saa aldrig om mig, jeg skal nok faae Tiden til at gaae. Det Hele staaer vel kun et Par Maaneder paa, og Tante Sofie kan jo være hos mig saalænge.

Agenten.

Naa, saa har vi da endelig faaet den Ting paa det Rene. Men nu bliver der Adskilligt at tænke paa, Hr. Briant! See der er nu for det første . . .

Helga.

Vil du ikke allerførst have noget Frokost, Fader? (skjælmsk) Du kunde saa let blive sulten paa Reisen.

Agenten.

Aa nei, jeg har ingen Appetit, jeg trænger blot til et Glas Viin.

Therese.

Hvad Slags Viin ønsker Agenten?

Helga.

Champagne naturligviis!

Agenten.

Champagne? Lad gaae! Vi drikker paa en lykkelig Reise. (Therese gaaer ud og kommer strax efter tilbage med Tjeneren, der bringer Kager, Champagne og Glas). Det tænkte jeg mindst paa for en halv Time

siden, at denne Formiddag skulde ende saa muntert. (til Victor): Det kan jeg takke Dem for, min kjære unge Ven! Maa jeg have den Fornøielse at klinke med Dem . . . paa en lykkelig Reise!

Fruen.

Og en lykkelig Hjemkomst!

Victor
(til Helga, halv høit).

Og paa Opfyldelsen af Alt, hvad vi ønsker!

Helga.

Foreløbig har jeg ingen Ønsker meer . . . men det kan jo være, jeg faaer underveis.

Victor (som før).

Gid de da maatte mødes med mine!

(Therese sætter Glasset fra sig, idet Victor nærmer sig hende for at klinke. Stumt Spil. I det samme der klinkes kommer Alfred ind fra Baggrunden.)

SJETTE SCENE.

De Forrige. Alfred.

Alfred.

Godmorgen, Fru Viborg! Hr. Agent!

Fruen.

Goddag, Goddag! Værs'god og kom nærmere.

Agenten (afsides).

Naa, der har vi Tegnelæreren. (høit:) Goddag, Hr. Sommer!

Alfred
(til Helga).

Jeg kommer nok lidt for sildig, Frøken! ... Goddag, Therese!

Victor
(med Hentydning).

Ja, du kommer lidt for sildig.

Alfred
(giver ham Haanden).

Goddag, Victor! er du ogsaa her?

Helga.

Vist ikke nei, De kommer just i rette Tid ... ikke til Tegnetimen, men til at klinke med mig. Skjænk dog et Glas til din Broder, Therese!

Alfred.

Til at klinke med Dem? (Therese bringer ham et Glas Viin. Sagte:) For Guds Skyld, hvad er der skeet?

Therese (sagte).

Ingenting, vær kun rolig!

Helga.

Naa, skal vi saa klinke? Hvad gaaer der af Dem, De seer saa forskrækket ud?

Alfred.

Jeg? Nei paa ingen Maade ... jeg forstaaer blot ikke ...

Agenten.

Vi reiser udenlands, om sex Uger, jeg og min Datter og Hr. Briant . . .

Therese (hurtig).

Og jeg . . . jeg reiser ogsaa med, Alfred!

Helga.

Til Ægypten, hvad synes De om det? Vi skal aabne Suezkanalen. Hør engang, De skulde reise med.

Alfred.

Gid jeg kunde! Der er ikke noget Land, jeg fra mine Drengeaar af har havt saa megen Interesse for, som Ægypten.

Helga.

Hvor De maa have været tidlig udviklet! Jeg har saamænd først faaet Interesse for Ægypten i Formiddag.

Alfred.

For mig har det været et Vidunderland lige fra den Tid, min Moder første Gang fortalte mig Historien om Josef og hans Brødre. Husker du, naar vi sad hos hende, Therese, og saae i den store Billedbibel? Senere hen, i Skolen — ja, det kan du da huske, Victor — havde vi en gammel Historielærer, som havde et specielt Sværmeri for Ægypten; jeg troer endogsaa, han kunde læse Hieroglyfer.

Victor.

I det mindste gav han sig ud derfor. Naar man ikke kunde sin Lektie, behøvede man blot at trække hans ægyptiske Kjæphest frem, saa red han sig en Tour paa den, til Timen var forbi.

Alfred.

Ja vist, det var hans svage Side; men det var ogsaa hans stærke. Gjennem hans Fortælling fik jeg først et Begreb om det hemmelighedsfulde Land, der har været skjult i Aartusinder som en undergaaet Verden, og om alle de ophøiede Tanker, som har lyst over Menneskeslægtens Barndom.

Victor.

Bevares, du bliver jo ordentlig begeistret! De »ophøiede Tanker«, du taler om, var da forresten ikke Andet end taabelig Overtro.

Alfred.

Har du da glemt, at Ægypterne havde de tidligste Forestillinger om et Liv efter Døden?

Victor.

Naa ja, jeg siger jo Overtro. Hvad kommer der ud af alle disse Historier om Dom og Gjengjældelse og Udødelighed? De beviser jo ikke Andet, end at man lavede Fabler allerede for sex, syv tusind Aar siden.

Fruen.

Nei stop nu, Hr. Briant! Man lavede da ingen Fabler før Verden blev til.

Agenten.

Hvad for noget! Var Verden ikke til for syv tusind Aar siden?

Fruen.

Nei saa Skam om den var! Det er akkurat 5836 Aar siden den blev skabt . . . det staaer jo i Almanakken.

Victor.

Med al Respekt for Almanakken, Frue! i det Punkt er den dog ikke ganske paalidelig. Verden er nemlig slet ikke skabt, den har altid været til.

Fruen.

Naa saa det har den! Ja, den Viisdom skal jeg nu ikke have Noget af, den kan De beholde for Dem selv. Jeg er kun saa jævnt begavet, skal jeg sige Dem, jeg har ikke Forstand nok til at undvære Bibelen. Vil du saa tage af Bordet, Therese, og sætte Glassene ud! . . . Naa saa Verden er ikke skabt? Det var en rar Historie den!

(**Fruen** og **Therese** gaae ud til Høire.)

SYVENDE SCENE.

De Forrige (uden **Fruen** og **Therese**).

Agenten.

Saa, nu gjorde De Skam min Kone vred for Alvor.

Victor.

Jeg vil da ikke haabe, at Fruen ...

Agenten.

Aa hvad, hun bliver nok god igjen. Man kan da ikke sætte en Skjæppe over sit Lys, fordi en Anden har svage Øine ... hvad behager?

Helga.

Men en lille Lyseskjærm, Fader, hvad siger du om det?

Agenten.

Jeg siger, det er Noget, du ikke forstaaer. Hvor er Avisen for imorges? . . . Naa, her ligger den.

(Agenten tager en Avis og sætter sig til at læse.)

Helga.

Hør, siden vi nu skal til Ægypten, havde jeg forresten nok Lyst til at faae Noget at vide om de gamle Ægyptere.

Victor.

De veed jo allerede det Vigtigste, Frøken! De balsamerede de Døde og begravede dem i Pyramider.

Helga.

Aa, hvad bryder jeg mig om det! Jeg vil naturligviis vide, hvad det var for Mennesker, hvordan de levede, om de elskede og hadede hinanden ligesom vi ...

Victor.

For Hadet kan jeg indestaae, Frøken! Saa meget husker jeg dog af min Børnelærdom. De kæmpede og slog hinanden ihjel; den Stærkeste satte Kronen paa sit Hoved og stiftede et Dynasti . . . de Dynastier har plaget mig nok, da jeg var Dreng. Deres blidere Følelser kan jeg desværre ikke meddele Noget om.

Alfred.

Men det kan jeg. Jeg har engang læst en Historie, som hed »Faraos Ring«. Den handlede om en fattig Kriger, som elskede Prindsessen og vandt . . .

Victor.

Det halve Rige naturligviis.

Alfred.

Nei Meer end det, hendes Kjærlighed.

Helga.

En Kjærlighedshistorie! Aa, den maa jeg høre.

Alfred.

Den er snart fortalt. I den gamle Kongestad Teben ved Nilfloden herskede der for mange tusind Aar siden en mægtig Farao. Han hed Rameses, med Tilnavn: den Rige. Paa sine Krigstog havde han samlet uhyre Skatte; men den kostbareste af dem alle var en Seglring, hvori der var indskaaret hemmelige Tegn. Den

kom aldrig af hans Finger, hverken Dag eller Nat; thi det var spaaet ham, at mistede han den, saa vilde han miste sin Krone. Han havde flere Sønner, men kun en eneste Datter, som hed Sitra, og hun var hans Yndlingsbarn. Mange Kongesønner beilede til hendes Haand; men hun bortviste dem alle, thi hun vilde kun ægte Den, hun elskede. Det var en ung Kriger ved Navn Amysis, der engang havde frelst hendes Liv paa Jagten. Ogsaa han elskede Prindsessen i Stilhed, men uden Haab; thi han var af ringe Byrd og turde ikke hæve sine Øine saa høit. Da hændte det engang, han havde Vagt i Slottet, at Prindsessen og han blev ene og tilstod hinanden deres Kjærlighed.

Helga.

Naa, saa tog han dog Mod til sig.

Alfred.

Det var ikke ham, det var Prindsessen, som talte først.

Helga.

Fy, det havde jeg aldrig gjort!

Victor.

De er heller ingen ægyptisk Prindsesse, Frøken!

Helga.

Ja, hvad gjør det til Sagen? Jeg er en ung Pige, og det var hun ogsaa.

Victor.

Jo, det gjør meget. En Prindsesse kan gjerne frie først . . . især en Eventyrprindsesse.

Alfred.

Husk paa, han var fattig, og hun vidste at han elskede hende.

Helga.

Ja det er sandt . . . og naar hun vidste det sikkert . . . naa, hvad saa meer?

Alfred.

En Morgen, da Kong Rameses vaagnede, var den kostbare Ring forsvunden af hans Finger og intetsteds at finde. Kongen var ude af sig selv af Forbittrelse og truede Ransmanden med Pinsler og Død, hvis han ikke bragte den tilbage; men Ringen var og blev borte. Da tog Kongen sin Tilflugt til Løfter og Bønner. Han lod udraabe i det ganske Land . . .

Agenten
(farer op).

Hvad behager? . . . Jeg troer Skam, jeg var falden lidt hen, jeg var saa tidlig paa Benene imorges.

Victor.

Aa, det var Skade, saa har Agenten ikke hørt den smukke Historie for Børn og barnlige Sjæle, som Alfred var ifærd med at fortælle.

Agenten.

Tak skal De have, jeg skjænker Hr. Sommer hans Historie.

Helga.

Men det gjør jeg ikke, jeg vil vide hvad der blev af. Fik Amysis og Sitra hinanden?

Alfred.

Ja, han bragte Farao Ringen og fik Prindsessens Haand til Belønning. Jeg skal fortælle Dem Resten en anden Gang.

Helga.

En anden Gang . . . ja, naar bliver det? Nei, De maa absolut reise med, at jeg kan faae rigtig Besked baade om det og om mange andre Ting.

Alfred.

Ja, kom det kun an paa mig! Men desværre, der hører Meer til end Lysten, og mine Hænder ere bundne.

Victor (spottende).

I Skolen hed du jo Aladdin for din Lykkes Skyld; du kan jo bære dig ad ligesom han og fange Appelsinen i din Hat.

Alfred (muntert).

Ja, hvem kan vide det? Jeg kan jo f. Ex. sælge et Maleri.

Agenten.

Kan De det, saa skulde De rigtig gjøre det noget tiere, Hr. Sommer!

Alfred.

Bi lidt, der falder mig Noget ind! Paa Veien herhen mødte jeg Postbudet; han sagde, at han havde søgt mig igaar, og at der laa et rekommanderet Brev til mig henne paa Kontoret. Hvem veed? Det kan jo være fra en eller anden ubekjendt Velgjører . . .

Victor.

Det er maaskee fra Khediven, som ønsker din Nærværelse ved Suez-Kanalens Aabning og i den Anledning sender dig Reisepenge.

Alfred.

Ja maaskee, Mulighedernes Rige er stort og staaer aabent for Enhver. Hvorom Alting er, saa vil jeg strax løbe hen paa Posthuset. Og naar jeg kommer igjen . . . saa skal De faae Nyt at høre!

(**Alfred gaaer hurtig ud i Baggrunden.**)

OTTENDE SCENE.

De Forrige (uden Alfred).

Agenten.

Hæ, der løber han, som om hele Verden hørte ham til, og saa har han neppe fra Haanden

og i Munden. Han forudsætter uden videre, at hans Følgeskab vilde være os en stor Behagelighed. Men det kan da for den Sags Skyld være lige meget, for han er nok nødt til at blive hjemme.

Helga.

Det skal du ikke sige; jeg troer nu fuldt og fast, at han har Lykken med sig.

Victor (afsides).

Hun har Ret, der kan skee Meget i sex Uger; det er bedst at komme det i Forkjøbet. (høit:) Jeg staaer og tænker paa, om det egenlig ikke var det Fornuftigste at reise strax.

Agenten.

Strax!!

Victor.

Ja, jeg mener ikke paa staaende Fod, men saa snart som mulig.

Agenten.

Men det er jo først i November, at denne Kanal skal aabnes?

Victor.

Ganske vist, men for at drage den størst mulige Nytte af Opholdet i Ægypten, burde De i Grunden gjøre nogle forberedende Studier, navnlig i Berlin, hvor der findes et ægyptisk Museum, som er ganske enestaaende.

Agenten.

I Berlin . . . der er jo ogsaa en zoologisk Have, som skal være storartet . . . ja, De siger virkelig Noget. Men har De selv Tid, kjære Ven?

Victor.

Jeg er fri og staaer ganske til Deres Disposition. Idag er det Løverdag . . . vi kunde jo for Exempel reise næste Fredag; til den Tid paatager jeg mig at bringe Alt i Orden.

Agenten.

Paa Fredag? Ja, hvorfor ikke? Saa lad os reise paa Fredag.

NIENDE SCENE.

De Forrige. Fruen og **Therese** (ind fra **Høire**).

Helga.

Moder, hvad synes du, vi skal reise paa Fredag!

Fruen.

Paa Fredag! Det er jo om sex Dage. Det er da et forskrækkeligt Hastværk, I har faaet paa eengang.

Agenten.

Det er aldeles ikke Hastværk; det er . . . hm! . . . en vel overlagt Plan.

Fruen.

Naa ja, for mig gjerne; reis du i Guds Navn, naar det ikke kan være Andet. Jo før I reiser, desto før kommer I hjem igjen, og vil Vorherre holde sin Haand over Jer i November, saa gjør han det vel ogsaa nok i September.

Therese
(halv høit, til Victor).

Det er Dem, der har fremskyndet Reisen ... jeg veed ikke, hvorfor; men De har en Hensigt.

Victor (halv høit).

Det har jeg ogsaa.

Therese (som før).

Som De ikke tør være bekjendt?

Victor (som før).

Vi er jo Modstandere, Frøken Therese; saa kan De da ikke vente, at jeg skal røbe mine Planer. Jeg har gjort mit Træk, gjør De nu Deres.

Fruen.

Men hvor er Hr. Alfred bleven af? Er han gaaet?

Helga.

Han henter et vigtigt Brev paa Posthuset, og hvis det er et Pengebrev, saa reiser han med.

Therese (som før).

Nu forstaaer jeg Deres Hensigt. (høit:) Det er umuligt for Helga og mig at blive færdig til

Fredag. Vi skal baade have Kjoler og andre Klædningsstykker til Reisen. Der hører Tid til at faae alt det i Stand.

Victor (som før).

Den Brik er slaaet strax. (høit:) Vi bliver jo flere Uger i Berlin; der kan Damerne faae Alt, hvad de behøver til Deres Toilette, baade smukkere og billigere end her. Har jeg ikke Ret, Hr. Agent?

Agenten.

Jo naturligviis, og saa har de Noget at forslaae Tiden med, imens vi gjør vore Studier.

Therese.

Jeg troer alligevel, at det i flere Henseender var bedre . . .

Agenten.

Ja, min kjære Frøken! De maae virkelig undskylde; men Videnskaben, den aandelige Paaklædning, om jeg saa maa sige, den har større Betydning for mig, end et Par Fruentimmerkjoler. Vil De ikke reise paa den Tid, det konvenerer mig, saa maa De blive hjemme . . . De har Deres Frihed.

Therese.

Jeg skal være færdig i rette Tid. (afsides:) Stakkels Alfred!

Helga

(som under de sidste Repliker har talt med Fruen i Baggrunden).

Der er din Broder, Therese! Nu skal vi høre!

TIENDE SCENE.

De Forrige. Alfred (kommer hurtig ind fra Baggrunden med et aabent Brev i Haanden og svingende Hatten).

Alfred.

Hurra! Hvad sagde jeg? Min Lykkestjerne er i Opgang. Her er Brev fra Konsthandleren i London. Han har solgt mit store Foraarsbillede. Nu reiser jeg ogsaa udenlands!

Victor (afsides).

Igjen den fordømte Lykke! Det er til at blive rasende over!

Helga.

Nei, hvor det er morsomt!

Fruen.

Der kan De see, jeg havde Ret: tilsidst kom det, naar De blot ikke tabte Modet. Nu er Isen brudt, nu faaer De nok Deres Malerier solgt.

Alfred.

Jeg har allerede solgt et til, et Efteraarsbillede, som skal være Pendant til det andet. Jeg havde sendt Skitsen med til London, og nu har jeg faaet Bestilling paa Maleriet. Saasnart det er færdigt, sender jeg det afsted . . . og saa til Ægypten!

Victor (opmærksom).

Det er altsaa ikke færdigt endnu?

Alfred.

Nei, det er kun anlagt. Men jeg maler hurtig, jeg skal nok blive færdig i rette Tid. De reiser jo først om sex Uger . . . ikke sandt?

Victor.

Nei, om sex Dage.

Alfred.

Hvad for noget, om sex Dage?

Agenten.

Jeg har taget en anden Bestemmelse, vi reiser paa Fredag.

Alfred (nedslaaet).

Saa kommer jeg ikke med.

Fruen.

Kan De ikke reise først og male Billedet færdigt siden?

Helga.

Ja, kan De ikke det?

Alfred.

Det er umuligt; jeg skrev, at jeg kunde gjøre det færdigt paa en Maaned, og det er paa den Betingelse, det andet er kjøbt. Jeg kan ikke bryde mit Ord.

Agenten.

Nei, paa ingen Maade, De har fuldkommen Ret; sine Forpligtelser maa man opfylde.

Victor.

Skade, at din Lykkestjerne gik saa hurtig ned.

Alfred.

Det er kun en Sky, der skjuler den et Øieblik.

Helga.

Ja, men nu kommer vi dog ikke til at reise sammen, og det havde jeg glædet mig til.

Alfred.

Havde De virkelig? Saa skal jeg ogsaa skynde mig. Pas paa, jeg naaer Dem nok, om ikke før, saa i Ægypten.

Victor (afsides).

Det var dog muligt, det slog feil.

Alfred.

Selv om jeg ikke kommer tidsnok til Festerne, saa kan vi gjøre Niltouren sammen. Jeg skal nok træffe Dem et eller andet Sted. Og saa seiler vi op til det gamle Teben, til Ruinerne af Kong Rameses' Pallads . . . kanskee finder jeg hans Lykkering i Gruset.

Agenten.

Ja, lad os nu sige Hr. Sommer Farvel; vi har Meget at tænke paa, og han har formodentlig ogsaa travlt. Ærbødig Tjener! Maa jeg ønske Dem at leve vel til vi sees igjen.

Alfred.

Tak, Hr. Agent, iligemaade!

Agenten
(til Victor).

Nu stoler jeg paa Dem, min kjære Hr. Briant! De sørger vel for Pas og Kreditiv og hvad der ellers behøves?

Victor.

Overlad De det kun til mig, jeg skal besørge det Altsammen. (halv høit:) Men Aktierne, Hr. Agent, skulde vi ikke først bringe dem i Orden?

Agenten (ligeledes).

Jo vist, jo vist, det havde jeg Skam nær glemt. Vil De følge med ind i mit Værelse, saa skal De faae Obligationerne.

(Agenten og Victor ud til Venstre.)

ELLEVTE SCENE.

De Forrige (uden Agenten og Victor).

Fruen.

Ja, vi To behøve jo ikke at tage Afsked for det første. Vil De besøge mig i min Ensomhed, saa veed De, at De er velkommen.

Alfred.

Tak, det veed jeg.

(Fruen ud til Høire.)

Helga.

See saa, nu vil jeg gaae ind og see mit Tøi efter, for Noget maa jeg da have paa, naar jeg reiser herfra. De Fremtidskjoler, jeg faaer i Berlin, kan jeg ikke hjælpe mig med. (Til Alfred.) Farvel saalænge! Altsaa ... vi sees igjen i Ægypten?

Alfred.

Vi sees igjen, det giver jeg Dem min Haand paa.

Helga.

Og finder De Faraos Ring ...

Alfred.

Hvad saa?

Helga.

Saa faaer De Prindsessen, det veed De jo nok. Farvel!

(Helga løber hurtig ud til Høire.)

TOLVTE SCENE.

Alfred. Therese.

Alfred.

Hvor hun er sød og uskyldig som et Barn! Hun aner ikke selv, hvad der ligger for et Haab i hendes Ord. Det er tungt at være fattig, og ikke at turde tale, naar Hjertet er saa fuldt som

mit. Men nu lysner det jo for mig, og saa kommer der vel et Øieblik, hvor jeg tør sige hende Alt, hvad jeg føler. Farvel, Therese! Om sex Uger mødes vi i Ægypten, i Eventyrlandet, og der . . .

Therese.

Fortæller Livet dig maaskee sit skjønneste Eventyr. Levvel saalænge!

(De omfavne hinanden, Alfred ud i Baggrunden.)

(Tæppet falder.)

ANDEN AKT.

Stor Fællessalon i et Hôtel paa Esbekiehpladsen i Kairo. Døre paa Siderne; i Baggrunden en aaben, bred Veranda med Siddepladser, hvor der af og til under Akten serveres Forfriskninger for tilfældige Gjæster. Meublementet i Salonen europæisk, men med Enkeltheder, som antyde Orienten. Udenfor Verandaen Gade, derpaa Pladsen med Træer og Haveanlæg, længst i Baggrunden Huse. Paa Gaden bevæger der sig Forbigaaende af alle Slags, enkelte Europæere, de Fleste Indfødte.

FØRSTE SCENE.

Antunaki (ind fra **Høire**), **en Opvarter** (fra Venstre).

Antunaki.

Er det danske Herskab staaet fra Bordet?

Opvarteren.

Ja for lidt siden. Damerne gik ind i deres Værelse, Herrerne vil have Kaffen serveret her.

Antunaki.

Godt, saa skynd dig, og naar du er færdig, saa kom ind paa Kontoret, at vi kan gaae Regnskabet igjennem. Mylord har talt om at reise,

og det er bedst at have Regningen i Orden, hvis han forlanger den.

Opvarteren.

Er der bestilt Værelser til i Aften?

Antunaki.

Ikke et eneste. Alle Fremmede reiser jo bort fra Kairo nu, da Stadsen er forbi, og der kommer Ingen igjen. Bliver det saaledes ved, kan vi snart lukke Hotellet. Paschaen vil ogsaa afsted, han har leiet Skib, og hans Tøi er allerede bragt ombord. Hent saa Kaffen og lad mig ikke vente for længe.

(Antunaki ud til Venstre, Opvarteren til Høire.)

ANDEN SCENE.

Agenten og **Victor** (komme ind fra Venstre).

Agenten.

Som sagt, min kjære, unge Ven! mit Samtykke har De, jeg giver Dem med Glæde min Datter.

Victor.

Og De troer ikke, at Deres Frue vil gjøre Indvendinger?

Agenten.

Indvendinger? Jo, det vil hun ganske sikkert; hun gjør altid Indvendinger. Men heldigviis er hun jo ikke her i Ægypten, og naar vi

engang kommer hjem og Sagen er afgjort . . . ja, for De har vel talt med min Datter?

Victor.

Endnu ikke. Frøken Helga er som en Fugl, munter og flagrende; man maa vogte sig for at skræmme hende, nærme sig lidt efter lidt og see at vinde hendes Tillid.

Agenten.

Ganske rigtigt, hun er som en Fugl . . . det er et meget træffende Billede. Hun hopper fra Green til Green, og De hopper efter. De synger for hende . . . nei, det er sandt, De synger ikke. Veed De hvad, det er egentlig Skade . . .

Victor.

At jeg ingen Sangstemme har? Aa ja . . . men jeg tænker, Talen kan erstatte det.

Agenten.

Naturligviis, det kan den; men De kan paa den anden Side ikke nægte, at der er en Overensstemmelse i Naturen, visse Grundregler, som gjør sig gjældende i alle Forhold. Mennesket kan lære Meget af Dyrene. Hvad gjør Hanfuglen, naar den søger sig en Mage? Den synger . . . ja, det kan De nu ikke; men hvad gjør den mere? Den smykker sig med brogede Fjer. De er altfor eensfarvet, kjære Ven! Ikke saa Meget som et kulørt Halstørklæde eller en broget

Vest . . . ja, De leer, men tro De mig, den ydre Fremtræden spiller en meget stor Rolle i Forholdet mellem Han og Hun, en meget stor. Naa, der er min Haand! Kan De vinde min Datters Tilbøielighed, skal Ingen være gladere end jeg. Og hvis jeg kan gjøre Noget dertil . . . ønsker De, jeg skal forberede hende?

Victor.

Nei, nei, Hr. Agent! jeg beder Dem . . . overlad det hellere til mig selv. Paa Reisen og under alle disse Festligheder har Leiligheden ikke været saa gunstig, som jeg ønskede. Men har vi først forladt Kairo og er kommen i Ro paa et Nilskib, saa tænker jeg, det skal lykkes mig at fange den flagrende Fugl . . . uagtet jeg ikke kan synge.

Agenten.

Uagtet De ikke kan synge . . . ha, ha! . . . ja, det haaber jeg ogsaa. Men hvad bliver det saa til, naar kommer vi afsted?

(Opvarteren ind fra Høire med Kaffe. Han skjænker under den følgende Replik, og de drikke staaende; derpaa fjerner han sig.)

Victor.

Endnu idag, tænker jeg. Jeg har, som De veed, allerede seet paa et Skib, der ligger færdigt til at seile, og jeg har just nu i Sinde at ride ned til Havnen og slutte Kontrakt med Skibsføreren.

Agenten.

Ja, gjør det, kjære Ven! gjør det! Lad os seile jo før, jo heller. Jeg er oprigtig talt kjed af Kairo, her er mig for civiliseret. Jeg længes efter Naturen i dens Frihed, efter den rigtige vilde Natur, forstaaer De . . .

Victor.

Jeg forstaaer Dem fuldkommen, Hr. Agent! Altsaa, nu skynder jeg mig ned til Havnen, træffer Aftale med Skibsføreren, og naar jeg kommer tilbage . . .

Agenten.

Saa skal vi være færdige.

Victor.

Farvel saalænge! Om en Timestid er jeg her igjen. (Victor ud til Høire.)

Agenten
(efter ham).

Farvel, Farvel!

TREDIE SCENE.

Agenten. **Helga** og **Therese** (ind fra Venstre).

Helga.

Hvem var det, du sagde Farvel til, Fader?

Agenten.

Til Hr. Briant naturligviis; hvem skulde det ellers være?

Helga.

Gik han ud? Aa, det var kjedeligt! (til Therese:) Saa kommer vi ikke hen i Bazaren idag.

Agenten
(gnider fornøiet Hænderne).

Naa, saa du ønskede, han skulde blive hos dig? Giv bare Tid, det kommer nok . . . det kommer Altsammen, ha, ha!

Helga.

Hvad mener du, Fader? Hvad er det, der kommer?

Agenten.

Ja, du er nysgjerrig; men jeg siger Ingenting . . . det er en Overraskelse.

Helga.

Har du faaet Brev fra Thereses Broder? Er det ham, der kommer?

Agenten.

Om jeg har faaet Brev? Nei, jeg har ikke den Ære at staae i Correspondance med Hr. Sommer.

Helga.

Ja, for han er jo underveis . . . ikke sandt, Therese?

Therese.

Det formoder jeg. Efter hans sidste Brev vilde han forlade Kjøbenhavn for tre Uger siden . . . men han kan jo være bleven opholdt.

Agenten.

I saa Fald beklager jeg, at vi kommer til at undvære hans Selskab; thi vi reiser sandsynligviis herfra idag.

Therese.

Idag allerede!

Agenten.

Det haaber jeg, dersom Vinden er god. Hr. Briant er redet ned til Havnen for at leie et Skib, og saasnart han kommer igjen, maae vi være belavede paa at bryde op. I har jo pakket Jeres Kofferter?

Helga.

Ja vist har vi; men jeg synes dog i det mindste, vi skulde vente til imorgen. Det var jo dog muligt, at Alfred kom . . .

Agenten.

Naa saaledes. Og kom han ikke imorgen, saa skulde vi vente til i Overmorgen og saa fremdeles. Nei, du maa undskylde, jeg har ingen Forpligtelser imod Hr. Sommer, og jeg foretrækker . . . af flere Grunde, at reise uden ham. Nu gaaer jeg ind og lukker min Koffert og sender Bud efter Regningen, for at Alt kan være færdigt til Briant kommer igjen.

(Agenten ud til Venstre.)

FJERDE SCENE.

Helga. Therese.

Helga.

Hør, hvad mon det var for en Overraskelse, Fader talte om før? Det kan jeg slet ikke tænke mig.

Therese.

Men det kan jeg. Helga, mit Barn, min Søster! Har du Tillid til mig?

Helga.

Om jeg har? Næst efter min Moder er der ikke noget Menneske, jeg stoler saa trygt paa, som paa dig.

Therese.

Saa vogt dig for Briant, undgaa ham saa meget, du kan . . . han vil gifte sig med dig.

Helga.

Med mig!!

Therese.

Han har talt med din Fader og faaet hans Samtykke, det er jeg vis paa. Tro mig, Helga! I to passer ikke for hinanden, du vil aldrig blive lykkelig med ham.

Helga.

Er det virkelig dit Alvor, og du troer, at Fader . . . aa, det er Noget, du bilder dig ind.

Therese.

Gid det var; men jeg kjender Briant, han er farligere, end du troer, og jeg har længe frygtet for . . .

Helga.

At jeg skulde gifte mig med Hr. Briant? Det er rigtignok aldrig faldet mig ind. Nei, saa vilde jeg da ti Gange hellere have . . .

Helga.

Hvem?

Helga.

Ingen . . . slet Ingen. Stille, der kommer Nogen . . . det er Værten.

FFMTE SCENE.

De Forrige. Antunaki.

Antunaki.

Undskyld, hvis jeg forstyrrer. Her er et Telegram til en af Damerne . . . jeg veed ikke, hvem.

Therese.

Det er til mig . . . saa er Alfred kommen! (læser:) »Alexandrien, 30te November« . . . det er idag . . . »Klokken To Eftermiddag. Ankommen i dette Øieblik med Dampskib fra Brindisi. Reiser med sidste Tog. Alfred.« Naar kommer det sidste Banetog fra Alexandrien?

Antunaki.

Klokken Syv.

Helga.

Og nu er Klokken Fem . . . altsaa om to Timer. Aa, hvor jeg glæder mig til at see ham igjen!

Antunaki.

Damerne vente Bekjendte fra Alexandrien?

Helga.

Ja, min Venindes Broder, han kommer iaften.

Antunaki.

Saa reiser Herskabet vel ikke herfra idag?

Therese.

Reiser! Helga, der farer en Skræk igjennem mig. Sæt nu, Briant kommer og melder, at Alt er færdigt og Vinden god?

Helga.

Aa Passiar! Nu maae vi da naturligviis vente paa din Broder.

Therese.

Siig ikke det! Det kunde netop ligne Briant at forhindre det. Han maa ikke vide, at Alfred kommer . . . Hr. Antunaki, jeg ønsker ikke, at der skal tales om dette Telegram.

Antunaki.

Ah, jeg forstaaer, det skal være en Overraskelse..

Therese.

Ja, en Overraskelse.

Antunaki.

Men i saa Fald maae Damerne være belavet paa et eller andet Paaskud til at opholde Mylord, thi han er meget ivrig for at komme afsted. Han har allerede bestilt Vogn og Æsler.

Helga.

Inden han endnu har leiet Skibet . . . nei, hvor det ligner Fader! Ja, saa maae vi finde paa Noget, men hvad skal det være?

Antunaki.

Vilde Damerne have meget imod at blive et Par Dage endnu her i Kairo. Jeg vil naturligviis gjerne beholde mine Gjæster saa længe som mulig.

Helga.

Et Par Dage? Nei, for mig gjerne.

Therese.

Hvad tænker De paa? Siig det blot!

Antunaki.

Man kunde jo for Exempel forestille Mylord, at Reisen vilde være forbunden med mere

Sikkerhed, hvis han ventede . . . lad os sige en Ugestid.

Therese.

Sikkerhed? Er der usikkert paa Nilen?

Antunaki.

Ikke meer end andre Steder . . . hvor i Verden er der ganske sikkert?

Helga.

Naa, saa De vil narre min Fader, Hr. Antunaki? Ja, men De faaer ham ikke til at troe det.

Antunaki.

Det var dog muligt. Det træffer sig nemlig saa heldigt, at der netop for Øieblikket er megen Tale om et Overfald, som har fundet Sted . . .

Helga.

Et Overfald? Af rigtige Røvere?

Antunaki.

Ja, af rigtige Røvere.

Helga.

Nei, hvor det er morsomt! . . . Der er Fader, nu skal jeg strax fortælle ham det.

SJETTE SCENE.

De Forrige. Agenten (reiseklædt).

Helga.

Fader, vi kan ikke reise idag . . . der er Sørøvere paa Nilen.

Agenten.

Hvad behager? Sørøvere!

Helga.

Ja, det siger Hr. Antunaki.

Antunaki.

Nei, Frøkenen har misforstaaet mig; det var ikke Sørøvere, jeg talte om, det var Landrøvere.

Agenten.

Ja, hvad kommer det os ved? Vi seiler jo.

Helga.

Vi skal da ogsaa i Land, veed jeg.

Agenten.

I Land . . . ja vist skal vi i Land . . . naturligviis.

Helga.

Og der er Røvere.

Agenten.

Jeg vil da ikke haabe, det er sandt, Hr . . r? Maa jeg bede Dem om en Forklaring.

Antunaki.

Jeg var just i Begreb med at fortælle det. Retssikkerheden i de sydlige Provindser er i det Hele noget mangelfuld, og for et Par Maaneder siden er en Karavane bleven overfaldet og udplyndret.

Agenten.

Ih fy for Pokker! Hvorledes er det gaaet til?

Antunaki.

Som Mylord maaskee veed, er der en jævnlig Transportforbindelse imellem Nilen og det røde Hav. Den Karavane, her er Tale om, kom fra det røde Hav og havde tilfældigviis en meget kostbar Last. En bekjendt Juveelhandler her fra Kairo — Mansur ben Farit er hans Navn — havde nemlig sluttet sig til den paa Hjemveien. Han kom fra Indien, hvor han havde gjort store Indkjøb af Perler og Ædelstene, som han førte med sig i et Skriin, man siger til Værdi af over en Million. Omtrent midtveis, da Karavanen havde passeret de første Bjergkløfter, blev den angreben af en Flok Beduiner. De styrtede løs paa Kjøbmanden, rev ham af Kamelen, tog Skrinet fra ham, og i et Nu var de forsvundet, som en Flok Fugle, der stryger hen over Sandet.

Agenten.

Men Gudbevares! Er der da ikke noget Politi!

Antunaki.

I Ørkenen? Nei Mylord, der maa man være sit eget Politi. Angrebet skete saa pludselig, at Karavanen ikke fik Tid til at forsvare sig. Der faldt et Par Skud, men Røverne undslap. Efter deres Spor at dømme, tog de Veien mod Sydvest, nedad Karnak og Luxor til.

Agenten.

Luxor . . . det er jo netop der, vi skal hen! Hør, veed De hvad, det er virkelig meget ubehageligt.

Helga.

Og Skrinet med alle Kostbarhederne er borte?

Antunaki.

Ja, nu kommer det, jeg egenlig vilde fortælle Dem. Skrinet er borte, men for nogle Uger siden har man opdaget et Spor af dets Indhold. Hos en Guldsmed her i Kairo er der fundet et Perlesmykke, som har hørt til den røvede Skat. Guldsmeden, som endnu sidder arresteret, foregiver, at han har kjøbt det af en ubekjendt Araber . . . men Araberen er forsvunden ligesom Skrinet, og hidtil har alle Undersøgelser været forgjæves. Mansur har udlovet en stor Sum, en Trediedeel af Værdien, til Den, der skaffer ham hans Eiendom tilbage. Det bliver hver Dag udraabt i Byen, og der er sendt Bekjendtgjørelser til alle Verdens Hjørner, men lige lidt hjælper det. (Der høres Trompetstød i nogen Afstand.) Hør! kan De høre Trompeten derude paa Pladsen? Det er netop Udraaberen.

(En fjern, ensformig Lyd, som af En, der oplæser Noget, høres et Øieblik og taber sig under den følgende Replik.)

Agenten.

Hvad er det, han raaber?

Antunaki.

Det Samme, som staaer her i den trykte Bekjendtgjørelse. (Han tager en Plakat fra et Bord og rækker Agenten.) Maa jeg give Herskabet et Par Exemplarer; jo mere den bliver udbredt, desto bedre.

Agenten.

Tak skal De have, Hr . . r! Jeg faaer neppe nogen Gavn af dette meget lovende Dokument.

Helga.

Det kan du aldrig vide, Fader! Der skeer saa mange underlige Ting i Verden. Lad De mig faae et Exemplar, det kunde jo være, vi stødte paa Skrinet underveis.

Agenten.

Underveis! Ja, hvad skal der nu blive af Reisen? Jeg har virkelig ikke Lyst til at lade mig udplyndre af Beduiner og saadan noget Kram.

Antunaki.

Det riskerer Mylord ikke heller, naar De kun venter en Ugestid.

Agenten.

Hvad skulde det hjælpe til?

Antunaki.

Det skal jeg have den Ære at sige Dem. I Anledning af det Smykke, jeg før omtalte, skal der anstilles nye Undersøgelser. Hans Excellence Achmet Pascha, som er en af vore

meest energiske Embedsmænd, er i den Anledning kaldt hertil og reiser netop i disse Dage op til Luxor med en Snees Arnauter og Khawasser. Han har ubegrændset Fuldmagt og har allerede truffet meget strenge Forholdsregler. Alle Nilskibe, selv den mindste Baad, bliver undersøgt. Ingen faaer Lov til at indskibe sig uden Pas eller Garanti af en vederhæftig Mand. Lad ham blot reise i Forveien og gjøre sit Navn bekjendt, saa indestaaer jeg Dem for, at De kan gaae i Land hvor De vil og spadsere omkring ligesaa sikkert, som i denne Stue. (Idet han vender sig, faaer han Øie paa Hassan, som tilligemed Victor er kommen ind fra Baggrunden.) Hvad er det! Hvem er du?

SYVENDE SCENE.

De Forrige. Victor. Hassan. (Siden) Jussuf.

Hassan.

Jeg hedder Hassan, Herre!

Victor.

Han følger med mig. See saa, Hr. Agent! Nu er Alting i Orden, vi kan seile naar det skal være.

Agenten.

Ja, men nu er her jo kommet Vrøvl og Forhindringer. Vi bliver formodentlig nødt til at vente en otte Dages Tid.

Victor.

Vente! Af hvad Grund?

Agenten.

Fordi det er usikkert at reise, der er jo Røvere, man riskerer at blive udplyndret.

Helga.

Ja, det slipper du med, Fader; men Therese og mig kan det gaae meget værre. De kan føre os bort og sælge os paa et Slavemarked.

Victor.

Gid jeg i saa Fald maatte være tilstede, saa vilde jeg byde paa Dem.

Helga.

Jeg vil haabe, der var Nogen, som bød høiere.

Victor (skarpt).

Saa bød jeg over. Troer De, jeg giver Kjøb saa let? Hvad er det iøvrigt for en Røverhistorie? Hvor skriver den sig fra?

Agenten.

Fra Hr..r., fra Værten der.

Victor.

Ah, fra Hr. Antunaki ... saa har det vist ingen Fare. En Vært er altid ængstelig for sine Gjæster.

Antunaki.

Jeg beder om Forladelse, der har virkelig fundet et Overfald Sted i Provindsen Kenneh, og i disse Dage reiser en høitstaaende Embedsmand derop for at anstille Undersøgelser. Jeg har i den Anledning raadet Herskabet til hellere at vente nogle Dage.

Victor.

Meget forbunden for Deres Omhu, Hr. Antunaki. Men jeg kan heldigviis berolige Dem. Jeg har nemlig erfaret, at den høitstaaende Embedsmand, De taler om, netop reiser idag, og at vi kan faae Plads paa hans Skib.

Antunaki (forlegen).

Hvorledes? Hans Excellence reiser . . .?

Victor.

Idag, ja. Og det veed De ikke?

Antunaki.

Nei, jeg forsikkrer . . . Hans Excellence har ikke . . .

Victor.

Ikke underrettet Dem derom? Ja, saa gjør han det vist meget snart. (til Agenten:) Paschaen boer nemlig her i Hotellet.

Agenten.

Hvad for noget . . . boer han her, hos Dem?

Antunaki (forlegen).

Hans Excellence har beæret mig nogle faa Dage . . . han har sine Værelser i Sidefløien.

Jussuf
(ind fra Høire og strax ud).

Hans Excellence ønsker at tale med Værten i Hotellet.

Antunaki.

Paa Øieblikket! De undskylder . . . (i Forbigaaende til Therese, halv høit:) Det gjør mig ondt, men De seer selv, jeg kan ikke hjælpe Dem.

(Antunaki ud til Høire.)

OTTENDE SCENE.

De Forrige (uden Antunaki).

Agenten.

Men hvorledes hænger det egenlig sammen, kjære Ven? De havde jo leiet et andet Skib.

Victor.

Ikke leiet, jeg havde kun seet paa det og underrettet mig om Prisen. Men just som jeg vilde gaae ombord, kom der en Mand hen til mig . . . det var ham, Araberen der . . . og gjorde mig opmærksom paa, at der laa et større Skib seilfærdigt, og tilbød mig paa samme Tid sin Tjeneste som Opvarter og Fører. Jeg saae paa Skibet, det behagede mig, Prisen var rime-

lig, jeg engagerede Hassan, og her er jeg. Jeg troer, at Agenten under disse Omstændigheder kan være fuldkommen rolig. Naar vi reiser i Selskab med en Pascha og en heel Politistyrke, har vi neppe noget at befrygte. Hvad mener du Hassan? Er der sikkert, hvor vi seiler hen?

Hassan.

Den fremmede Herre kan gaae i Land hvor han vil. Lægger han et Guldstykke paa en Steen, vil han finde det, naar han kommer tilbage. Ved Allah og Profeten, et Barn kan gaae herfra til Luxor med en Kurv fuld af Dukater paa sit Hoved.

Helga

(til Therese, halv høit).

Den Mand der holdt jeg dog ikke af at møde, hvis jeg var Barnet.

Victor.

Der kan De høre; det er en Fyr, som kjender Egnen, han er barnfødt i Luxor, og naar han indestaaer for, at der er sikkert . . .

Agenten.

Og naar vi har Soldater med, saa kan der jo aldeles ikke være Noget i Veien . . . hvad behager?

Victor.

Nei ikke det Ringeste. Jeg har allerede sendt Bud ind til Paschaen med en høflig Anmodning.

Agenten.

Naa, saa giver vi Røverne en god Dag og reiser som det var bestemt.

NIENDE SCENE.

De Forrige. Antunaki.

Antunaki.

Jeg skal hilse fra Hans Excellence, at det skal være ham en Fornøielse at dele »Krokodillen« med Mylord . . .

Agenten.

Dele Krokodillen! Hvad skal det sige?

Victor.

Saaledes hedder Skibet.

Agenten.

Naa, det er Skibet, han taler om! Jeg troede sandfærdig . . .

Antunaki.

Den store Kahyt staaer til Herskabets Tjeneste. Hans Excellence har nok i den lille, og Soldaterne sove paa Dækket.

Agenten.

Fortræffeligt!

Antunaki.

Men Hs. Excellence ønsker at reise strax. Om et Øieblik vil han have den Ære at hilse paa Herskabet her i Salonen.

(Hassan, som har opholdt sig i Baggrunden og fulgt Samtalen med Opmærksomhed, trækker sig ved disse Ord tilbage paa Verandaen og forsvinder.)

Therese
(sagte, til Helga).

Nu er alt Haab forbi.

Helga.

Siig ikke det, maaskee finder vi paa Raad.

Agenten.

Naa Børn! er I saa færdige? Nu maa det gaae i en Fart.

Helga.

Vi skal lukke vore Kufferter, det er det Hele.

Therese.

Bliv du kun her, det skal jeg besørge.

(Therese ud til Venstre. En Opvarter kommer ind med Forfriskninger.)

Antunaki.

Tør jeg byde Herskabet en Forfriskning, før De tager bort? Her er Viin og Sorbet.

Agenten.

Tak Hr..r., maa jeg bede om Viin.

Antunaki
(til Helga).

Frøkenen foretrækker maaskee et Glas Sorbet? Tillader De?

(Han henter et Glas og byder hende.)

Helga (sagte).

Hr. Antunaki! Vi maa absolut blive til Toget kommer, men min Fader maa ikke vide, at vi venter Nogen. De maa finde paa Noget at trække Tiden ud med . . . hører De?

Antunaki (ligeledes).

Ja min naadige Frøken, naar jeg blot vidste . . . bi lidt, der falder mig Noget ind, jeg kommer strax tilbage.

(Antunaki ud til Høire. Therese kommer ind med Reisetøi, Hatte, Parasoller o. s. v.)

Therese.

Nu er vore Kufferter i Stand. Her er dit Tøi, Helga!

TIENDE SCENE.

Agenten. Victor. Helga. Therese. Achmet-Pascha (kommer ind fra Høire, fulgt af **Jussuf** og en **Arnaut**, som blive staaende ved Døren). Siden **Antunaki.**

Paschaen.

Har jeg den Fornøielse at hilse paa mit Reiseselskab?

Agenten.

Deres Excellence . . . jeg har den Ære . . . Mit Navn er Viborg, Agent Johannes Viborg fra Kjøbenhavn . . . Hovedstaden i Kongeriget Danmark. Jeg takker Deres Excellence særdeles for den Godhed . . .

Paschaen.

Intet at takke for. Det er mig kjært, at jeg kan være Dem til Tjeneste.

Agenten.

Maa jeg forestille min Datter . . . og en Dame, som ledsager hende.

Paschaen.

Jeg glæder mig til at gjøre Damernes nærmere Bekjendtskab, naar vi kommer ombord. Hører denne Herre med til Selskabet?

Victor.

Ja, Deres Excellence.

Paschaen.

Deres Navn?

Victor.

Victor Briant, Ingenieur.

Paschaen.

Altsaa fire Personer . . . og formodentlig Tjenerskab?

Victor.

Kun en indfødt Tjener, ham derhenne . . . hvor blev han nu af? Han var her jo for et Øieblik siden. Jeg skal strax hente ham.

Paschaen.

Gjør Dem ingen Uleilighed. Naar De indestaaer for ham, behøves der ingen anden Garanti.

(Antunaki kommer ind og taler sagte med Helga.)

Agenten
(halv høit, til Victor).

Det er jo en meget behagelig Mand, den Pascha, ganske civiliseret, næsten som en af os Andre.

Paschaen.

Jeg haaber, Herskabet er færdigt! Det er mig om at gjøre at komme snart afsted. Altsaa, hvis De behager . . .

Helga.

Deres Excellence, jeg har en Bøn til Dem . . .

Victor (afsides).

Hvad skal det sige?

Paschaen.

Den er naturligviis tilstaaet.

Helga.

Der er i dette Øieblik kommet et Par Dandserinder til Hotellet, siger Værten. De staaer udenfor og beder om Tilladelse til at optræde. Jeg

vilde saa gjerne see dem dandse, før vi reiser. Vil Deres Excellence ikke nok vente saalænge?

Victor (som før).

Ah, det var ikke Andet.

Agenten.

Men Gudbevares, Barn, hvor kan det falde dig ind! Deres Excellence maa endelig ikke tage noget Hensyn . . .

Paschaen.

Til en Dames Bøn tager jeg altid Hensyn. En halv Time kan jeg skjænke Dem, Frøken! Jeg formoder, det er tilstrækkeligt.

Helga.

Tusind Tak, Deres Excellence! (til Antunaki:) Kald saa paa dem, Hr. Antunaki! (sagte:) Og lad dem dandse ligesaa længe de kan.

(Antunaki ud til Høire.)

Agenten.

Ja men det er dog altfor galt, at Hs. Excellence skal opholdes . . . det kan jeg virkelig ikke tillade.

Victor.

Jo, Hr. Agent, naar Paschaen er saa god at vente, maa De ikke nægte Deres Datter den lille Fornøielse. Det vil more Dem selv . . .

Agenten.

Mig? Nei, De maa undskylde. Alle naturbestemte Bevægelser har jeg Interesse for; at see en Frø hoppe og en Abekat springe, det morer mig . . . men Balletten, den ligger udenfor min Sfære.

ELLEVTE SCENE.

De Forrige. Antunaki (fulgt af) **to Ghawazzier, en gammel Zigeuner** (med en Kemengeh), **en gammel Zigeunerske** (med Tamburin).

(Dandserinderne bøie sig for Paschaen, derpaa for de Øvrige. Zigeunerne brede et Tæppe ud, hvorpaa de sætte sig, og ledsage den følgende Dands med deres Spil.)

Antunaki
(som har talt sagte med Dandserinderne).

Med Deres Excellences Tilladelse vil der blive dandset to Dandse, først »Vespen« og derefter »Sommerfuglen«.

DANDS.

(Dandserinden forestiller at plukke Blomster; en Vespe flyver op og forfølger hende. Hun flygter for den, ryster sine Klæder, som om den sad deri, slaaer den tilsidst til Jorden og knuser den med Foden).

Victor.

Bravo, Bravo!

Helga.

Var det nu ikke morsomt, Fader? Det var næsten som man kunde see den og høre den summe.

6

Agenten.

Aa ja saamænd, det var ganske net. Men jeg foretrækker de naturlige Bevægelser. Det skulde have været en levende Gedehams, saa skulde du have seet dem springe.

Helga.

Saa, nu begynder den anden Dands, det er »Sommerfuglen«.

DANDS.

(Begyndelsen som før. Dandserinden forfølger en Sommerfugl, tilsidst kaster hun et Slør over den og fanger den. Hun holder den et Øieblik imellem Fingrene og betragter den, derpaa kaster hun den op i Luften og sender et Fingerkys efter den.)

(Paschaen vinker og betaler Dandserinderne, som strax derpaa forlade Scenen.)

Helga.

Aa, er det allerede forbi!

Paschaen.

Den halve Time er gaaet, Frøken, og nu maa jeg bryde op. (til Agenten:) Altsaa, vi sees paa Skibet, og saa snart som mulig; jeg ønsker at seile strax.

(Paschaen ud til Høire, fulgt af Jussuf og Arnauten.)

TOLVTE SCENE.

De Forrige (uden Paschaen. Strax efter:) Hassan.

Agenten.

Er De saa god at see efter Tøiet, Hr. Briant?

(Hassan ind fra Baggrunden.)

Victor.

Jeg skal sørge for, at det kommer afsted . . . Naa, der er Hassan! Du kommer og forsvinder som en Skygge, hvor har du været henne?

Hassan.

Kun her udenfor Huset, Herre!

Victor.

Kom saa her, du skal følge med Tøiet.

(Victor ud til Venstre med Hassan.)

Agenten.

Og Vognen og Æslerne, Hr—r?

Antunaki.

Der skal strax blive spændt for, Æslerne er sadlede.

(Antunaki ud til Høire.)

Agenten.

Naa, I har Jeres Tøi, seer jeg. Jeg henter blot mit Reise-Etui, saa kommer jeg.

(Agenten ud til Venstre.)

TRETTENDE SCENE.

Therese. Helga.

Therese.

Seer du, jeg havde Ret! Han kommer ikke med, vi maae reise uden ham.

Helga.

Men hvor bliver ogsaa det Tog af? Jeg har formelig Feber af Utaalmodighed.

Therese.

Klokken er ikke Syv endnu, og om fem Minutter er vi borte. Tænk dig den stakkels Alfred! Endelig kommer han, fuld af Længsel og Glæde, og saa bliver han skuffet.

Helga (hurtig).

Men det skal han ikke blive!

Therese.

Hvordan vil du hindre det?

Helga.

Hvordan ... det veed jeg ikke; men jeg vil hindre det.

FJORTENDE SCENE.

De Forrige. Agenten. Antunaki med en Opvarter.

Agenten.

Nu afsted, Børn, hurtig! Hans Excellence maa ikke vente. Det er bedst, I gaaer den Vei; (peger mod Baggrunden.) Vognen holder paa Gaden. Jeg foretrækker at stige tilhest, eller tilæsels, mener jeg, her indenfor i Gaarden.

Helga.

Fader, du maa først høre ...

Agenten.

Ikke et Ord vil jeg høre, før vi er paa Skibet! Det er sandt, kom her, Helga, og tag det Skriin med i Vognen, jeg kan ikke holde det, naar jeg rider. Men pas paa det, siger jeg dig, for der er Penge i! Og saa afsted med Jer! Vil De følge Damerne tilvogns, Hr—r?

Antunaki.

Med Fornøielse! (til Opvarteren:) Gaa du med Mylord!

(Agenten og Opvarteren ud til Høire.)

Therese.

Hr. Antunaki! Min Broder kommer med Toget; vil De sige ham, at vi var nødt til at reise. Fortæl ham, hvordan det Hele er gaaet til, og bed ham vente her, til han faaer Brev.

Helga (afsides).

Han skal dog komme med! (Hun lægger sit Lommetørklæde paa et Bord i Forgrunden. De gaae alle ud paa Verandaen, men i Døren standser Helga og siger:) Gaa blot, jeg kommer strax, jeg glemte mit Lommetørklæde paa Bordet.

(Therese og Antunaki forsvinde i Baggrunden til Høire. Helga seer efter dem, iler ind, tager Lommetørklædet, sætter Reise-Etuiet i Stedet og lægger en Avis over det; derpaa løber hun ud. Scenen staaer et Øieblik tom; man hører et Lokomotiv pibe i nogen Afstand.)

FEMTENDE SCENE.

Antunaki. (Strax efter) **Opvarteren.**

Antunaki

(staaer et Øieblik paa Verandaen og seer efter de Bortreiste, derpaa frem).

Saa, nu er de ogsaa borte. Havde den Pascha ikke været, saa havde jeg da beholdt dem en Ugestid endnu. Ligesom de var kjørt, hørte jeg Toget pibe, men nu er det bagefter. **(Opvarteren kommer ind fra Høire.)** Naa, har du faaet Herrerne afsted?

Opvarteren.

Ja, de er ude af Sigte. Det varede lidt, inden Mylord kom op, men saa gik det strygende. Den unge Herre vilde indhente Vognen, og den gamle maatte følge med, saa godt, han kunde.

Antunaki.

Sørg for, at der bliver gjort et Værelse i Stand, jeg venter en Herre med Aftentoget.

Opvarteren.

Saa er det vist ham, der kommer.

(Opvarteren ud til Venstre.)

SEXTENDE SCENE.

Antunaki. Alfred.

Alfred

(med en Haandkuffert, kommer hurtig ind fra Baggrunden).

Boer her ikke et Herskab fra Danmark, to Herrer og to Damer?

Antunaki.

De er reist for ti Minutter siden.

Alfred.

Er de reist? Hvorhen?

Antunaki.

Ned til Havnen for at gaae ombord.

Alfred.

Har de da ikke faaet mit Telegram?

Antunaki.

Jo, for et Par Timer siden, men Mylord vilde ikke vente. Den ene af Damerne bad mig sige, at . . .

Alfred.

Saa maa jeg strax afsted!

Antunaki.

De naaer dem ikke, Skibet ligger seilfærdigt og . . .

Alfred.

Lad mig faae en Vogn, hurtig!

Antunaki.

Jeg kan desværre ikke tjene Dem, begge mine Vogne ere ude.

Alfred.

Naa, saa en Hest da, eller et Æsel, eller en Bærestol, hvad De har! Blot hurtig, hurtig!

Antunaki.

Stalden er tom, Alting er i Brug for Øieblikket, og inden der kan blive hentet en Befordring . . .

Alfred.

Godt, saa gaaer jeg tilfods.

(Han vender sig for at gaae.)

Antunaki.

Men jeg forsikrer Dem, De kommer for silde.

Alfred.

Det vil jeg see, før jeg troer det! (Idet han nærmer sig Baggrunden, kommer **Helga** løbende ind over Verandaen.) Helga!

SYTTENDE SCENE.

De Forrige. Helga.

Helga.

Naa, saa traf jeg Dem dog!

Antunaki.

Frøkenen! Men hvorledes . . . er Vognen gaaet i Stykker?

Helga.

Nei, Vognen holder udenfor.

Alfred.

Men hvad er der da skeet?

Helga

(idet hun tager Reise-Etuiet).

Ikke Andet, end at jeg havde glemt Faders Pengeskriin, og saa maatte han finde sig i, at

jeg kjørte tilbage for at hente det. Therese sidder derude i Vognen, og vi skal nok faae Plads til Dem ogsaa.

Alfred.

Nei, hvor jeg er glad! Det kalder jeg at have Lykken med sig! At De netop skulde glemme . . .

Helga.

Faders Pengeskriin . . . ja, det maatte der til, ellers havde vi Skam ikke faaet Lov til at vende om. Men nu maae vi skynde os. Farvel, Hr. Antunaki! (til Alfred.) Der, tag De Skrinet!

(Antunaki tager Kufferten, som Alfred havde sat fra sig ved Døren.)

Alfred.

Naa, det veier ordentlig! Hvis det var bleven borte! Men Frøken, Frøken, hvor kunde De . . .

Helga.

Glemme Skrinet? . . . Jeg glemte det med Villie. Kom nu!

(Helga løber hurtig ud, Alfred og Antunaki følge.)

(Mellemtæppe.)

Efter en kort Mellemaktsmusik, hvis Grundmotiv udtrykker den rolige Seilads opad Floden, gaaer Tæppet op igjen, men Musiken vedvarer indtil den første Replik skal siges.

Skuepladsen forestiller den midterste Deel af Dækket paa en Dahabieh (Nilskib). Til Høire sees et Stykke af den store Kahyt, til Venstre en Mast, og tværs over denne den lange Raa, hvis latinske Seil tjener til at drappere Scenen. Paa den anden Side af Masten og Kahytten løber Skibets lave Ræling, hvis Rand er saa

bred, at Matroserne kunne gaae henad den. Paa Dækket findes Skibsrekvisiter af forskjellig Slags, et Par lave Divaner og nogle Feltstole. Hiinsides Rælingen sees Floden, og i Baggrunden Nilens vestlige Kystland: grønne Marker mellem hvide Landsbyer og smaa Palmelunde, i længere Afstand enkelte Tempelruiner og de bekjendte Memnonsstøtter, længst tilbage de nøgne, solsvedne libyske Kalkbjerge. Aften, henimod Solnedgang, senere Maaneskin.

Ved Tæppets Opgang ere Personerne placerede paa følgende Maade. Til Venstre i Mellemgrunden: Paschaen paa en Divan, røgende af en Nargileh, bagved ham Jussuf og et Par Arnauter. I Forgrunden Agenten, læsende i en Reisehaandbog. Til Høire sidder Alfred og tegner, Helga betragter hans Arbeide. Victor staaer i Kahytsdøren med korslagte Arme og iagttager dem. Therese seer udover Floden. Skibsføreren Tabut staaer paa Kabyttens flade Tag, der er omgivet med et Rækværk, og har sit Øie fæstet paa Landingsstedet. Hassan i Forgrunden længst til Høire, halv skjult af et Solseil. Arnauter, Khawasser og et Par Matroser i Baggrunden til Venstre.

Idet Bagtæppet med det derpaa anbragte Kystmaleri bevæger sig langsomt fra Venstre til Høire, synes Skibet at glide frem i modsat Retning. To Matroser med lange Stænger gaae henad Rælingen fra Venstre til Høire, som om de stagede.

ATTENDE SCENE.

Agenten. Helga. Therese. Alfred. Victor. Achmet Pascha. Hassan. Tabut. Jussuf. Arnauter, Khawasser og Matroser. (Siden) Mustafa ben Omar.

Tabut.

I Allahs Navn, lad Ankeret falde! (Det skeer.) Lovet være Allah, som har fyldt vore Seil og ført Skibet i Havn!

Matroser og Soldater.

Lovet være Allah!

Tabut.

Der er ingen Gud uden Allah!

(Han stiger ned).

Matroser og Soldater.

Der er ingen Gud uden Allah!

Paschaen
(som har reist sig).

Reisen er endt, Mylord! Vi ligger ved Luxor. (kalder.) Jussuf! Gaa forud i Skibet og spørg, om Scheiken fra Luxor er tilstede; han skal strax komme ombord ... men Ingen uden han. (Til Helga, som har nærmet sig, idet han peger ud til Venstre i Forgrunden:) Derhenne seer De Byen, og længere tilbage Karnak og Levningerne af det gamle Teben.

Helga.

Hvor Kong Rameses boede?

Paschaen.

Ja, der har boet adskillige Konger af det Navn, saa vidt jeg veed, og derovre (han peger imod Baggrunden) ligge de begravne. Seer De, først kommer der et Par Landsbyer, paa den anden Side af dem de store Tempelruiner, og længst i Baggrunden ... kan De skimte de mørke Pletter paa Klippevæggen?

Helga.

Der seer ud som Svalereder?

Paschaen.

Ja, det er Indgange til Gravene, dog ikke til Kongernes, de ligge dybere inde imellem Bjergene.

(Mustafa kommer fra Venstre og bøier sig for Paschaen.)

Mustafa.

Fred være med dig og Allahs Barmhjertighed og Velsignelse!

Paschaen.

Fred være med dig! Er du Scheiken Mustafa ben Omar?

Mustafa.

Det er mig, Herre!

Paschaen.

Har du modtaget mine Befalinger og adlydt dem?

Mustafa.

Dine Ord er min Lov, Herre! Jeg har sendt Bud til Scheikerne for de fem nærmeste Stammer, at Paschaen befalede dem at møde i mit Huus og høre, hvad han havde at sige. Fire af dem have indfundet sig, den femte ikke.

Paschaen.

Hvem er udebleven?

Mustafa.

Scheiken for Taglep-Stammen.

Paschaen.

Salim ben Hamet! Jeg tænkte nok, han havde en Haand med i Spillet. Men jeg skal finde ham og lægge hans Hovéd for hans Fod! Godt, jeg takker dig, Mustafa! Sæt dig og vent; om nogle Øieblikke gaaer jeg med i Land. Bring Scheiken en Kop og en Pibe. (Det skeer.) Jeg maa nu sige Dem Farvel, Mylord! Jeg har Pligter at opfylde, og det gjælder at handle hurtig. Maa jeg takke dem Alle, Damerne i Særdeleshed, for det behagelige Selskab, som har gjort Dagene til Timer og Timerne til Minutter.

Agenten.

Deres Excellence . . . jeg beder mangfoldig! Behageligheden er ganske paa vor Side. Det har været os en stor Fornøielse og . . . en stor Beroligelse, kan jeg sige, at reise sammen med Deres Excellence og med disse fortræffelige, veludrustede Folk. De bliver dog her i Nærheden?

Paschaen.

For det første, og jeg haaber at see Dem endnu engang før Deres Hjemreise. Er der imidlertid Noget, jeg kan tjene Dem med . . . en sikker Veiviser for Exempel?

Victor.

Tak, det har vi allerede.

Paschaen.

Hvorledes, allerede? Før de endnu har sat Foden i Land? Er det maaskee en af Mandskabet?

Victor.

Det er vor Tjener, Hassan.

Paschaen.

Men er han ogsaa paalidelig? Hvem har anbefalet ham?

Victor.

Ingen. Jeg traf ham i Kairo, og han tilbød mig sin Tjeneste. Det var ham, der gav mig Anvisning paa dette Skib.

Paschaen.

Var det ham? Ja saa. Og han har været her før?

Victor.

Ja, han er født i Luxor, siger han.

Paschaen.

Saa maa Scheiken jo kjende ham. Det er bedst, jeg taler med Deres Tjener, vil De lade ham komme.

Victor.

Hassan, kom herhen!

Hassan.

Hvad befaler Herren?

Victor.

Paschaen vil tale med dig.

Paschaen.

Hvad hedder du?

Hassan.

Jeg hedder Hassan, Herre.

Paschaen.

Hvad Meer? Hvad hed din Fader?

Hassan.

Han hed Haret.

Paschaen.

Altsaa Hassan ben Haret. Og du er født her i Luxor?

Hassan.

Ja, Herre.

Paschaen.

Hvor gammel er du?

Hassan.

Det veed jeg ikke, Herre.

Paschaen.

Hvad, veed du det ikke?

Hassan.

Jeg var Barn, da min Fader og Moder døde; der var Ingen, som talte mine Aar.

Paschaen
(til Scheiken).

Mustafa! Kjender du denne Mand? Han siger, han er født i Luxor.

Mustafa.

Saa maa jeg kjende ham. Der er ikke født noget Barn i Luxor i to Menneskealdere, som jeg ikke kjender. Hvem er han en Søn af?

Paschaen.

Hans Fader er død, han hed Haret.

Mustafa.

Sandheden er kun een. Haret er ikke død, og han har ingen Sønner.

Hassan.

Kan der ikke voxe to Palmer i samme Jord, og kan to Mænd ikke kaldes med det samme Navn?

Mustafa.

I fyrretyve Aar har der kun været een Haret i Luxor, og han er ikke din Fader.

Hassan.

Scheiken er gammel, Herre! Hans Erindring er en udtørret Brønd.

Paschaen.

Ti, du lyver! (Til Agenten:) Det gjør mig ondt, Mylord! men jeg maa berøve Dem Deres Tjener. De veed, i hvad Ærinde jeg er her, og jeg har Mistanke til denne Mand. Jussuf, tag ham med Jer op til Byen! Gjør han Modstand underveis, saa bind ham.

(Jussuf og to Arnauter nærme sig.)

Hassan.

Bind Djævlen, hvis I kan, mig skal I ikke binde!

(Han støder Arnauterne tilside, springer op paa Rælingen og styrter sig i Floden.)

Helga.

Min Gud, han sprang i Floden!

(Almindelig Bevægelse, Alle hen til Rælingen.)

Paschaen.

Ha, den Kjæltring! Hurtig, en Baad!

Tabut.

Det er for seent, han er allerede ude i Strømmen.

Paschaen.

Saa skyd ham, skyd! (Der falder to Skud.) Traf I ham?

Jussuf.

Jeg veed ikke, Herre! Han blev borte i det Samme. Det er næsten mørkt, man kan ikke see tydelig.

Tabut.

Jo, der svømmer hans Turban ude! Saa er han gaaet tilbunds.

Paschaen.

Eller ogsaa er han dukket under, den Hund! (Til Jussuf:) Vi maae have Folk over Floden imorgen tidlig, Jussuf, før Daggry. Slipper han levende derfra, saa gaaer han vel i Land et Sted, og

maaskee finder man hans Spor. (Til Agenten:) Jeg skal sende Dem en Veiviser imorgen i Løbet af Dagen; imidlertid kan De jo gjøre Dem bekjendt med de nærmeste Omgivelser.

Agenten.

Jeg er Deres Excellence særdeles forbunden. Men saa troer jeg dog hellere, jeg venter til Veiviseren er kommen. Det er saa velgjørende at føle sig ganske sikker . . . naar man har Damer med.

Alfred.

Men Victor og jeg, vi behøver da ikke at vente. Jeg foreslaaer, at vi lader os sætte over Floden imorgen tidlig og undersøger Terrainet. Saa veed vi Besked og kan sige Dem, hvad der er værd at see. Der er jo kun en Miils Vei over til Bjergene; vi tager vor Frokost i Lommen og kommer igjen til Middag. Hvad siger du til det, Victor?

Victor.

For mig gjerne. (afsides.) Saa er han da borte fra hende saa længe.

Paschaen.

Vil De besøge Gravene, maa De tage Fakler med og see Dem godt for; thi paa enkelte Steder findes der Schakter, som er temmelig dybe. Hr. Briant! De kunde gjøre mig en Tjeneste.

Victor.

Deres Excellence har at befale.

Paschaen.

Jeg vilde gjerne endnu iaften have nøiagtig Meddelelse om Alt, hvad der er foregaaet imellem Dem og den saakaldte Hassan. Vil De bevise mig den Velvillie at følge med op til Byen; det er kun et lille Stykke Vei, om en halv Time kan De være her igjen.

Victor.

Med Fornøielse.

Paschaen.

Altsaa, Farvel og paa Gjensyn!

Helga

(rækker Paschaen Haanden).

Farvel og Tak for godt Selskab!

Alfred og Therese.

Farvel.

Agenten.

Deres Excellence, jeg har den Ære . . .

(Paschaen, Victor, Mustafa, Jussuf og Følget ud i Forgrunden til Venstre.)

See saa, lille Therese, lad mig nu faae en Kop The; jeg trænger til Noget ovenpaa denne Historie med Tjeneren. (Therese ud igjennem Kahytsdøren.) Har man kjendt Mage til Kjæltring! Jeg vil da ikke haabe, han kommer igjen . . . han

skulde da vel aldrig ligge og pladske herudenfor i Vandet? (Seer udover Rælingen.)

Alfred.

Det har vist ingen Nød, Hr. Agent!

Agenten.

Ja, det siger De, Hr. Sommer! De lader som sædvanlig fem være lige. Det kunde være saa interessant at have saadan en Røver til Tjener, saa poetisk ... hvad behager? Nei, Tak skal De have! Kommer Du saa, Helga?

Helga.

Jeg bryder mig ikke om The, jeg vil hellere blive paa Dækket; her er saa smukt, nu staaer Maanen snart op.

Agenten.

Maanen! Ja vær saa artig, drik du Maaneskin; jeg foretrækker Thevand.

(Agenten ud igjennem Kahytsdøren.)

NITTENDE SCENE.

Helga. Alfred.

(Man hører nogle enkelte Greb paa en Guitar, der senere, ved den paagjældende Replik, blive mere sammenhængende og danne et svagt melodramatisk Akkompagnement til en Deel af Samtalen.)

Alfred.

De har Ret, Aftnen er deilig, Vinden har lagt sig, see, hvor Stjernerne speile sig i Vandet.

Helga.

Ja, og hvor de glimre! See, der er Karlsvognen! Den er rigtignok kjørt et godt Stykke længere ned, men jeg kjender den dog igjen. Det er ligesom den hilste mig hjemmefra.

Alfred.

Begynder De at længes efter Danmark?

Helga.

Ja lidt, det vil sige efter min Moder. Er der Ingen, De længes efter?

Alfred.

Slet Ingen. Jeg har Alt, hvad jeg elsker, i min Nærhed.

Helga.

Hør! Hvem er det, der spiller?

Alfred.

Det er en af Matroserne, han sidder derhenne paa Rælingen.

Helga.

Kan De huske det Sagn, De engang fortalte mig om Faraos Ring? Hvor det er underligt at tænke paa, at vi nu sidder saa nær ved det Sted, hvor Kong Rameses har levet, og hvor Amysis og Sitra har elsket hinanden for saa mange, mange Aar siden. Og nu er al deres Lykke forbi som en Drøm, og de ligger der-

ovre i Klippegraven, og Ingen tænker paa dem, uden vi to.

Alfred.

Naaer Kjærligheden da ikke udover Graven? De kan jo elske hinanden langt dybere og renere der, hvor de nu er.

Helga.

Ja, det er sandt. Og det har de selv troet paa, imens de levede?

Alfred.

Det har de sikkert. Maaskee har de siddet mangen en Aften ved Flodbredden og talt derom . . . ligesom vi.

Helga.

Hvad troer De saa, de har sagt til hinanden?

Alfred.

Hvem veed det? Maaskee har hun i et sørgmodigt Øieblik sagt noget Lignende som De: »Hvor det er underligt at tænke paa, at vi, som nu elsker hinanden saa høit, vi skal engang ligge derovre i Klippegraven, og al vor Lykke skal være forbi som en Drøm.«

Helga.

Men saa har han trøstet hende og sagt . . .

Alfred.

»See opad, Elskede! Der strømmer den store Himmelflod, som forbinder Mørkets Verden

med Lysets. Den skal engang føre vore Sjæle til de fjerne, lykkelige Strande. Den af os, som døer først, skal vente paa den anden ved Flodens Bred, og naar Maanen da kommer seilende (Maanen begynder i det samme at lyse, først svagt, siden stærkere) — see, den dukker allerede op af Horizonten! — saa gaae vi sammen, Haand i Haand, ombord paa det gyldne Skib og sætter os ved hinandens Side. Og langsomt drage Stjernerne os henad den himmelblaae Strøm, indtil vi naae de blomstrende Enge i Livets Land. Der kaster Skibet sit Anker, og der skal vor Kjærlighed vare ved igjennem alle Evigheder.« . . . Saaledes tænker jeg, han har talt til hende, som han elskede.

Helga.

Hvor de har været lykkelige, at de kunde tænke saaledes, naar de saae paa Himlen, og allerede i Tanken følges ad deroppe!

Alfred.

Det kan vi jo endnu.

Helga.

Kan vi?

Alfred.

Naar To, der elsker og forstaaer hinanden, sidder en Aften som denne, Haand i Haand, og seer Maanen glide hen over Himlen, modtager de da ikke begge det samme Indtryk af hellig Klarhed og livsalig Fred? Mødes de ikke

i Anelsen om en anden, dybere Lykke end den, Jorden skjænker? Seile deres Sjæle ikke sammen paa det gyldne Skib ind i Evigheden?

Helga.

Jo, Alfred, De har Ret, jeg føler det ... jeg føler det Samme, som De.

Alfred.

O Helga, De veed ikke, hvad jeg føler i dette Øieblik!

Helga.

Jeg troer nok, at jeg veed det.

Alfred.

De veed det! Og alligevel siger De ...

Helga.

At jeg føler det Samme, som De.

Alfred.

Helga, hvor De gjør mig lykkelig!

(Hun rækker ham Haanden, han griber den og trykker den til sine Læber. I det Samme træder Victor ind fra Venstre.)

TYVENDE SCENE.

De Forrige. Victor. (Strax efter) **Therese.**

Victor (afsides).

Saavidt allerede! Vent, du har ikke naaet Maalet endnu. (Høit, idet han træder frem:) De skulde vogte Dem for Maaneskinnet, Frøken! det skal være farligt her i Ægypten.

Alfred.

Os har det ikke skadet.

Victor (skarpt).

Det kan du aldrig vide, Virkningen kommer bagefter.

Therese
(i Kahytsdøren).

Helga! Hvor bliver du af? Det er sildigt.

Helga.

Nu kommer jeg strax.

(Therese ind i Kahytten).

Victor (til Alfred).

Det er bedst, vi ogsaa gaaer til Ro, vi skal tidlig op imorgen.

Alfred.

Det er sandt, det havde jeg reent glemt.

Victor.

Jeg har bestilt en Baad, den venter os ved Daggry.

Helga.

Ved Daggry! Ja, saa sees vi ikke, før de kommer igjen. Godnat! (Til Alfred:) Og glem saa ikke Faraos Ring!

(Helga løber ind i Kahytten, de Andre følge.)

(Tæppet falder.)

TREDIE AKT.

Efter en indledende Mellemaktsmusik, hvis Grundmotiver ere: Kongens Bisættelse, de Sørgendes Afsked og Gravens Eensomhed, gaaer Tæppet op for

det Indre af en ægyptisk Kongegrav.

Paa Væggene Malerier, som fremstille den afdøde Faraos Liv og Bedrifter. Midt paa Gulvet en Sarkofag af Basalt. Til Høire i Klippevæggen en snever Indgang med nogle Trin af den Trappe, som fører ned til Graven.

Musiken vedvarer et Øieblik efter Tæppets Opgang.

FØRSTE SCENE.

Alfred. Victor. (I Begyndelsen begge bag Scenen).

Alfred (udenfor).

Her hører Gangen op, vi kommer ikke længer!

Victor (ligeledes).

Jo vist, der gaaer en Trappe ned, der maa Indgangen være.

Alfred (som før).

Men der ligger en Steen over.

Victor (som før).

Den løfter vi . . . her er en Jernstang . . . tag fat! (Man hører dem arbeide udenfor. Tydeligere:) Saa, nu er den oppe! Gaa du foran!

Alfred

(synlig paa Trappen).

Ja, her er Graven . . . hvor den er stor og prægtig! Det maa være en Kongegrav.

(Han træder frem.)

Victor

(følger efter).

Formodentlig; man havde neppe gjort sig saamegen Uleilighed for et almindeligt Kadaver.

(Han stikker sin Fakkel ind i en Klipperevne tætved Trappen.)

Alfred.

Ja tænk, hvilket Arbeide! Graven ligger midt inde i Bjerget; maaskee har den aldrig været aabnet før.

Victor.

Det er ikke rimeligt; Indgangen var jo halv skjult af Gruus og Kaktusplanter. Og her nede laa Stenen saa fast over Trappehullet, som om den aldrig havde været rokket. Det var med Nød og neppe, jeg fik stillet den paa Kant. Havde den rustne Jernstang ikke ligget der, havde det været umuligt.

Alfred.

Ja, Stangen . . . hvor er den kommen fra?

Victor.

Aa, det er vel et Kobeen, som Liigbærerne har glemt, da de lukkede Graven for Farao, eller hvad han hed. See, der staaer hans Kiste midt paa Gulvet, og det skal sagtens være ham selv, som er malet derhenne paa Væggen.

Alfred
(løfter Faklen).

Ja, det er Kongen i sin Stridsvogn med Sværd og Bue. Som en Kæmpe rager han op over alle Krigerne i Slaget . . . det har været en vældig Konge!

Victor.

Kanskee ham med Datteren . . . hvad var det, han hed?

Alfred.

Rameses! Ja, hvem kan vide det? Maaskee ligger han der i Sarkofagen . . .

(Han befæster sin Fakkel, ligesom Victor, men paa den modsatte Side.)

Victor.

Med Ringen paa sin Finger . . . det kunde jeg have Lyst at undersøge. Kom her og hjælp mig, saa vælter vi Laaget af, hvis vi kan. Eller bi lidt . . . jeg henter Jernstangen deroppe . . .

Alfred
(holder ham tilbage).

Nei, Victor, nei, du maa ikke!

Victor.

Hvad gaaer der af dig?

Alfred.

Du maa ikke forstyrre den Dødes Fred. Husk paa, der var ikke noget Sted saa helligt for de Gamle, som Graven.

Victor.

Den Dødes Fred! Ha, ha! Frygter du for, at han skal komme igjen? Du troer kanskee, hans Aand er usynlig tilstede og holder Vagt ved Kisten?

Alfred.

Det veed hverken du eller jeg.

Victor.

Jeg troer virkelig, det er dit Alvor, at du er bange for at fornærme den døde Konge . . . det kalder jeg barnlig Uskyldighed. Ha, ha, ha! Nei, slaa du dig til Ro, min Ven! Hans Majestæt maa have været saa mægtig, han vil, i levende Live; efter Døden er den mindste Flue stærkere end han. Er Legemet først blevet til Støv, saa har ogsaa Kraften, som virkede deri, lagt sig til Hvile.

Alfred.

Og saa mener du, Alt er forbi?

Victor.

Forbi . . . nei, hvorfor det? Naar den gamle Fyr engang kommer ud af Kisten, og hans Støv

bliver blandet med Jorden, saa vaagner Livskraften igjen og virker paa andre Maader.

Alfred.

Paa andre Maader? Jeg forstaaer dig ikke.

Victor (spottende).

For Exempel som Gjødning. Derfra gaaer den over i Kornet, Kornet bliver til Brød, og tilsidst spiser vi den frygtelige Farao til Frokost.

Alfred.

Er Mennesket da kun til for at fødes og forgaae som Planten i et evigt Kredsløb? Er der ikke et Forsyn, som vaager over os?

Victor.

Ikke det jeg veed af. Jeg har brugt mine Øine ganske godt og seet mig om til alle Sider; men den Kraft, du kalder »Forsynet«, har jeg ikke været saa heldig at opdage. Troer du ogsaa, det »vaager« over dig hernede bag de tykke Klippemure?

Alfred.

Her, som allevegne.

Victor.

Du er saa sikker i din Sag. Jeg gad vidst, hvordan du vilde være tilmode, hvis du nu var ene her i Graven med den døde Konge.

Alfred.

Hvis jeg var ene . . . hvor falder du paa det?

Victor.

Og Faklen var brændt ud.

Alfred
(seer uvilkaarlig til Siden).

Faklen . . . der er jo langt tilbage.

Victor.

Ha, ha! Den Tanke skræmmer dig dog.

Alfred.

Det gjør den ikke, men det er en hæslig Spøg. Kom, lad os gaae herfra, det maa være seent paa Dagen.

Victor.

Og du vil ikke hilse paa Kongen først? Du lovede jo Helga at bringe Ringen med tilbage.

Alfred.

Nei, jeg giver hende en anden i Stedet; kom!

Victor
(med skjult Lidenskab).

En anden Ring! Det skulde du ikke, det er ikke sagt, den bringer Lykke.

Alfred.

Det haaber jeg, den skal . . . men kom nu, kom!

Victor.

Hvor du har Hastværk! Synes du ikke, her er godt at være? Derude brænder Solen hedt, men her er det køligt. Og saa stille; ikke en Lyd trænger herind, det er som om man allerede var død og glemt for længe siden. Du vilde vel nødig glemmes . . . ikke sandt?

Alfred.

Ja nødig. Men Tiden gaaer; de har vist længe ventet os paa Skibet. (Urolig.) Stenen deroppe staaer dog fast, Victor? Sæt, den faldt ned . . .!

Victor.

Stenen, siger du . . .? (Greben af en pludselig Tanke, afsides:) Ja, Stenen . . . den kunde falde ned, og han . . . hm, Daarskab!

Alfred.

Hvad er det, du hvisker? Du er saa underlig idag.

Victor.

Jeg . . . jeg siger, at . . . hvis Stenen faldt ned, saa var du . . . og jeg . . . saa var vi spærret inde, og Ingen vidste hvor.

Alfred.

Fy, hold op med den Tale, Victor! jeg bliver snart uhyggelig derved. Du faaer mig til at tænke paa Aladdin i Hulen; (troskyldig:) det er da godt, du ikke er Nureddin.

Victor
(som før, med frembrydende Lidenskab).
Du kan jo ikke vide, hvad jeg er.

Alfred.
Du? Hvad mener du dermed?

Victor (stigende).
Hvad jeg mener? Det skal jeg sige dig. Jeg mener, at du har tidt nok staaet mig i Veien, da vi var Børn; nu er vi voxne . . . nu skal det have en Ende!

Alfred.
Men Victor dog, hvad gaaer der af dig?

Victor.
Du var Alles Yndling, for dig stod alle Huse og Hjerter aabne. Men nu er det min Tour, denne Gang vil jeg gribe Lykken, og du skal ikke hindre mig.

Alfred.
Jeg?

Victor.
Ja du! Anstil dig ikke saa hellig, her hjælper ingen Maske. Jeg har kastet min, kast du ogsaa din! Du har længe vidst, at jeg elskede Helga.

Alfred.
Vidst det har jeg ikke, men jeg har frygtet det.

Victor.

Vel, saa veed du det nu. Jeg elsker hende med al den Lidenskab, som enhver Modstand vækker hos mig. Og jeg viger ikke Pladsen for Nogen!

Alfred.

Men hun elsker jo ikke dig igjen.

Victor.

Det skulde du nødig minde mig om! Skylden er din . . . havde du ikke været til . . .

Alfred (rolig).

Men det er jeg nu engang.

Victor.

Veed du ogsaa, hvor længe du er det?

Alfred.

Hvor længe . . . hvad vil det sige? Det veed jo Ingen.

Victor
(med voldsom Selvbeherskelse).

Hør . . . Alfred! Jeg troer ikke paa et andet Liv, ikke heller paa noget Gjensyn efter Døden . . . men det gjør du, ikke sandt?

Alfred.

Jo, det gjør jeg visselig.

Victor (som før).

Nu vel, saa har du jo Tid at vente. Den Lykke, du ikke opnaaer her, den kan du jo

haabe paa . . . det har du forud for mig, at du kan haabe, det kan jeg ikke. Jeg maa have min Lykke strax, her i dette Liv . . . ellers faaer jeg den aldrig. En af os maa vige, enten du eller jeg . . . og jeg gjør det ikke!

Alfred.

Og jeg kan det ikke, nu er det for silde.

Victor.

Jeg siger dig, du skal!

Alfred.

Hvormed vil du tvinge mig?

Victor (stigende).

Du kommer ikke levende fra dette Sted, hvis du ikke opgiver hende!

Alfred.

Du taler over dig, Victor! Kom til dig selv og lad os gaae herfra.

Victor.

Tag dig iagt . . . husk paa Aladdin, som du nævnte før!

Alfred.

Kom han da ikke ud af Hulen?

Victor.

Men du har ingen Aander til din Bistand!

Alfred.

Jo, jeg har een, den mægtigste af alle!

Victor (voldsomt).

Saa lad ham hjælpe dig ifald han kan!

(Han iler hen til Indgangen og griber sin Fakkel.)

Alfred (efter).

Hvad har du i Sinde? Er det Spøg eller Alvor?

Victor

(paa det første Trin.)

See nu til, om din Gud kan frelse dig, saa vil jeg ogsaa troe paa ham!

Alfred

(med Foden paa Trappen).

Men er du afsindig? Lad mig komme frem!

Victor

(støder ham voldsomt tilbage, saa han falder).

Saa, bliv nu hos Kong Rameses!

(Victor styrter op ad Trappen og forsvinder. Larm af den faldende Steen.)

ANDEN SCENE.

Alfred (alene).

Victor, Victor! Lad det nu være nok! Hører du! . . . Han svarer ikke . . . Victor! . . . Han fjerner sig, jeg kan høre hans Skridt . . . nu blev det stille. Det skulde dog ikke være Alvor? . . . Aa, det er jo umuligt, han maatte jo være vanvittig! . . . Nei, han vil blot skræmme mig . . . nu staaer han i en af Gangene og venter; om lidt kommer han igjen og leer mig ud for

min Angest . . . Men hvis det nu alligevel var Alvor? Han var jo som forvandlet, jeg kjendte ham ikke igjen. Men saa maa han jo komme til Besindelse, han maa jo angre hvad han har gjort og . . . angre! Det ligner ikke ham at angre Noget. Som Dreng tog han heller den haardeste Straf end tilstod, at han havde feilet, og han har ikke forandret sig siden . . . Men de Andre, de vil jo savne mig og spørge, hvor jeg bliver af . . .? Maaskee siger han, jeg er omkommen, styrtet ned, forsvunden . . . og de veed jo ikke, hvor de skal søge efter mig, de veed ikke, at jeg er muret inde her i Bjerget! O hvilken Tanke! Det er som jeg ikke kunde faae Luft, som det blev mørkt omkring mig . . . Faklen! Den gaaer dog ikke ud! (Han styrter hen, griber Faklen, svinger den og befæster den som før.) Saa, nu blev her da lysere, nu kan jeg dog see . . . (med et stærkt Udbrud:) nu kan jeg see min Grav! (Han skjuler sit Ansigt med Hænderne og staaer et Øieblik taus; derpaa farer han op og hen til Indgangen.) Nei, nei, jeg vil ikke døe! Victor! Victor! Vælt Stenen fra, siger jeg! (Op ad Trappen og strax tilbage.) Han svarer ikke, og jeg kan ikke rokke den . . . Alt er forgjæves, hvad skal jeg gribe til! (Kaster sig fortvivlet paa Klippegulvet. Kort Pause.) . . . Husk paa Aladdin, sagde han . . . ja, nu er jeg Aladdin, nu er jeg ene og forladt som han. (Med et pludseligt Udbrud:) Men han var jo ikke forladt . . . hvor har jeg mine Tanker! Jeg glemmer, hvad jeg selv svarede Victor. Han

spottede mig og sagde, jeg havde ingen Aander til min Bistand . . . (reiser sig hurtigt og siger med oprakte Hænder:) Jo, jeg har een, den mægtigste af alle!! Han, som kan bryde Dødens Porte, kan ogsaa bryde dette Fængsel, hvis han vil. I hans Haand lægger jeg mit Liv, og skal jeg miste det, saa veed jeg, at der venter mig et bedre! . . . Med den Vished har den gamle Konge for Aartusinder siden lukket sine Øine . . . med den vil jeg nu ogsaa lægge mig til Hvile. Jeg er træt og trænger til at sove. (Gaaer nogle Skridt hen til Venstre.) Her er en Løibænk hugget ud i Klippen, der vil jeg lægge mig. Maaskee kommer Victor imens tilbage, og naar jeg vaagner, er Graven aaben, og Alting glemt og forsvundet som en Drøm.

(Han tager Faklen og befæster den i Forgrunden til Venstre bag et Fremspring af Klippevæggen. Graven bliver mørk som ved Tæppets Opgang. Efter et Øiebliks Stilhed begynder Musiken igjen, først dæmpet og sluttende sig til den sidst hørte, derpaa melodramatisk ledsagende den følgende Scene. Under de første Takter er Skuepladsen mørk, derpaa oplyses den langsomt af et svagt, blegrødt Skjær, der ligner den første Morgenrøde. Blomstrende Buske stige op omkring Sarkofagen og skjule den. Imellem dem kommer den ægyptiske Foraarsgud Horus tilsyne, i Skikkelse af en Yngling med en hvid Lotosknop i Haanden.)

TREDIE SCENE.

Alfred (sovende). **Horus.**

Horus.

Du Fremmede, som her, hvor Døden boer,
  Har gjemt dig under Drømmefuglens Vinge,
  Luk Sjælens Øren op og mærk mit Ord!

Forgjæves lod du ei din Stemme klinge.
Vel har den Gud, du kaldte paa, et Navn,
Som ei er mit — dog kan jeg Trøst dig bringe.
Han er den ene, store Sandhedsbavn,
Hvis Lyshav trængte gjennem Oldtids Mørke
Som brudte Straaler kun til Jordens Favn.
Jeg var et Glimt af disse Straalers Styrke;
Jeg er den Horus, der som Vaarens Gud
Lod Jorden grønnes efter Vintertørke.
Jeg spredte Nattens Taager; paa mit Bud
Steg Morgensolen frem bag Ørknens Høie,
Og Engen folded Blomstertæppet ud.
Jeg spredte Sjælens Taager med mit Øie,
Jeg tvang det Onde med det Godes Magt
Og stod som Livets Tegn bag Dødens Møie.
Du, som kom hid, af Skjønhedslængsel vakt,
Med Ærefrygt for Evighedens Tanke,
Der skjuler sig i jordisk Billeddragt!
Du, som dit Blik udover Fortids Skranke
Har fæstet paa det lyse Morgenskjær,
Ei blot paa Skyerne, der vildsomt vanke!
Dig skal de svundne Tider træde nær,
Og du skal see bag Drømmens Slør en Skygge
Af deres Haab og Frygt og Elskovsfærd:
Tag Varsel af det Syn, det spaaer dig Lykke!

(Horus synker i Jorden tilligemed Blomsterne og Sarkofagen. Buske stige op og skjule den sovende Alfred. Musiken gaaer over til en anden Karakteer og efter kort Tids Forløb til Sang bag Scenen. Bagtæppet gaaer op, og Skuepladsen forvandles til:

Kong Rameses's Have.

Imellem Grupper af blomstrende Rosenbuske, Jasminer, gule Mimoser og andre Planter hæve sig enkelte Palmer, Platauer, Sykomorer

og Akasier. Imellem Træerne skimtes i Baggrunden en Fløi af Paladset. Paa den ene Side af Scenen en lille Bygning med Hathors Billedstøtte. Midt paa Skuepladsen et Springvand, hvis lave Marmorbassin er fuldt af hvide og blaae Lotosblomster. — Ved Tæppets Opgang hviler Kongedatteren Sitra under et Træ, lyttende til Sangen og ifærd med at flette en Krands, hvortil Katuli rækker hende Blomster. Slavinderne ere leirede rundt omkring, nogle beskjæftigede med at binde Krandse, andre ledsagende Chorsangen med Harpe og Lyre. Takot sidder paa Randen af Bassinet og akkompagnerer sig paa Nabla (Guitar). Sildig Eftermiddagsbelysning, der ved Aktens Slutning gaaer over til varm Solnedgang.)

FJERDE SCENE.

Sitra. Katuli. Takot. Slavinder.

Chor af Slavinder.

Priset være Elskovs Moder, Hathor med den gyldne Krands!
Hun, som fylder alle Hjerter med livsalig Morgenglands!

Takot (synger).

Det var i den tidlige Morgenstund,
Før Horus steg over Lande,
Jeg gik i min Faders Palmelund,
Dugdraaber faldt paa min Pande.
Da mødte jeg En, jeg aldrig skued;
Som Isisstjernen hans Øie lued,
Han bøied sig ydmyg til Jord og bad:
Skjænk mig en Blomst af din Have!
Jeg smiled og søgte, men fandt kun et Blad,
Det fik han til Gave.

Chor.

Priset være Elskovs Moder o. s. v.

Takot.

Det var i den glødende Middagsstund,
Jeg sad i Platanens Skygge;
Solguden talte med gylden Mund
Flammende Ord om Lykke.
Da stod han for mig med Smiil i Øiet,
Den Green, der skygged, han sagte bøied,
Han lagde sin Haand paa min og bad:
Skjænk mig en Blomst af din Have!
Jeg rødmed og søgte, en Knop kun der sad,
Den fik han til Gave.

Chor.

Priset være Elskovs Moder o. s. v.

Takot.

Det var i den sildige Aftenstund,
Jeg stod ved de hellige Vande;
Guldbaaden bar over Himlens Grund
Sjæle til Livets Strande.
Da skued jeg ham, paa hvem jeg tænkte,
Med Magt mit Blod sig til Hjertet trængte,
Han favned mig dristig og bad som nys:
Skjænk mig en Blomst af din Have!
Jeg skjælved og søgte, men fandt kun et Kys,
Det fik han til Gave.

Chor.

Priset være Elskovs Moder, Hathor med den gyldne Krands,
Hun, som fylder alle Hjerter med livsalig Morgenglands!

Sitra.

Den Sang er ny, den har jeg ikke hørt
Dig synge før, min Takot! har jeg vel?

Takot.

Nei, den er ny.

Sitra.

Og hvem har digtet den?

Takot.

Jeg veed ei ret . . . jeg troer, det er en Skriver.

Sitra.

Som hedder Enna, ikke sandt?

Takot (forlegen).

Jo, Enna.

Sitra (smilende).

Ha-ha, saa veed jeg ogsaa, hvem det var,
Der søgte om en Blomst og fandt et Kys.
Hvem troer I, Piger? Var det Katuli?

Slavinderne (leende).

Nei, det var Takot!

Takot.

Det er ikke sandt!

Katuli.

Jo, det var hende, see hvor rød hun blev!

(Takot bøier forlegen sit Hoved.)

Sitra.

Nu, om saa var . . . men græd dog ikke, Takot!
Et Elskovskys er ingen Synd, det regner
Anubis ikke med, naar Hjertet veies.
Din Mund er jo dit eget Blomsterbed,
Du har jo Lov at plante dine Roser
Om i en anden Have, naar du vil.
Giv mig din Krands, den har jeg Lyst at bære!

(Takot tager en Krands, som ligger ved hendes Side, og fæster den paa Prindsessen.)

Og gaa saa bort en Stund, til Solen daler . . .
I Andre med; I kan gaae ned til Floden
Og lege Boldt.

Katuli.

Skal ogsaa jeg?

Sitra.

Nei bliv!

(Slavinderne løbe hurtig ud til Høire.)

Der flagre de afsted, som en Flok Fugle
Paa lette Vinger og med lette Hjerter.
Mit, Katuli, er tungt af Frygt og Længsel,
Men jeg maa skjule Alt.

Katuli.

For mig dog ikke?

Sitra.

Nei . . . ikke Alt.

Katuli.
Men Noget?

Sitra.
Spørg mig ikke!
Den Vægt, der hviler tungest paa mit Bryst,
Den maa jeg bære selv . . . en Stund endnu . . .
Ikkun saa længe til . . . troer du, han kommer?

Katuli.
Ja ganske vist, han har jo Vagt paa Slottet.

Sitra.
O Katuli, var denne Dag tilende!
Hvor bliver han dog af?

Katuli.
Det er for tidligt,
Solen staaer endnu høit.

Sitra.
Hør Katuli!
Jeg troer bestemt, Solguden bliver gammel,
Han gaaer saa langsomt.

Katuli.
Det er Eders Længsel,
Som gaaer for hurtigt kun, Prindsesse!

Sitra.
Troer du?

Katuli.
Naar først Amysis kommer, vil I ønske,
At Solen ikke flytted sig en Fodsbred.

Sitra.

Nei Katuli, saa vil jeg netop ønske,
At Dagen var forbi! Du aner ikke,
Hvad denne Aften gjemmer i sit Skjød.

Katuli.

Jeg tænker Glæde.

Sitra.

Eller bitter Sorg.

Katuli.

Nei ikke Sorg, det er en Lykkedag,
Den er begyndt med lutter gode Varsler.
Først har I drømt inat om Eders Moder . . .

Sitra.

Ja, det er sandt.

Katuli.

Og jeg har drømt om Bryllup.

Sitra.

Var det om dit?

Katuli.

Brudgommen hed Amysis,
Hvem Bruden var, det gjætter I nok selv.

Sitra.

Du gjør dig lystig over mig.

Katuli.

Ved Ammon,
Det drømte jeg! Og har I glemt, da siden

Vi bragte Hvedekorn og friske Urter
Til Hathors hvide Ko i Indelukket,
Bøied den Panden med de gyldne Horn
Og aad af Eders Haand og levned Intet?
Det varsler dog vel Lykke?

Sitra.

Du har Ret!
Paa Hathor stoler jeg, hun stod usynlig
Ved Vuggen, da jeg fødtes, hun har skrevet
Min Skjæbnes Tegn paa Solens blanke Skive
Og vaaget over mig til denne Stund;
Hun vil ei svigte mig! Det er jo hende,
Der selv har hvisket mig det Raad i Øre,
Som jeg har fulgt . . .

Katuli.

Hvad mener I?

Sitra.

O Intet!
Kom, lad os bringe hende disse Krandse,
Og bed med mig til Lysets høie Moder,
At hun vil række mig sin gyldne Haand
Og lade det, hvorpaa jeg tænker, lykkes.

(De lægge deres Krandse ved Foden af Hathors Billedstøtte og knæle et Øieblik i taus Bøn.)

Nu er jeg trøstet og har Mod igjen!
Hvor sælsomt dog! Nu tier hendes Mund,
Steenøiet stirrer livløst ud i Luften;
Men da jeg bad, saae jeg Gudinden smile

Og hørte hende tale uden Lyd,
Som naar een Tanke taler med en anden.

Katuli.

Forstod I hendes Ord?

Sitra.

»Vær trøstet, Datter,«
Saa lød det for min Sjæl, »og gjør min Villie!
Før Verdens Herre slynger Stjernebæltet
Omkring sin Lænd og aabner Nattens Port,
Skal jeg din Bøn frembære for hans Throne.«

Katuli.

Saa skeer det snart, jeg mærker Aftenbrisen
Fra Floden alt . . .

Sitra.

Tys, hørte du ei Fodtrin?
Jo, det er ham . . . gaa nu og lad os ene!

(**Katuli** ud til Høire.)

FEMTE SCENE.

Sitra. Amysis (ind fra Venstre. Siden:) **En Herold** (bag Scenen).

Sitra.

O min Amysis, hvor du kommer seent!
Hvor jeg har længtes . . . meer end Isis, troer jeg,
Da hun i Svaleham sin Husbond søgte.
Men nu er det forbi, nu har jeg dig,
Nu lever Hjertet op igjen . . .

Amysis
(omfavner hende.)
Min Sitra!
(træder tilbage.)
Nei, ikke saa . . . Prindsesse, vi maa skilles;
Jeg kommer for at sige dig Farvel.

Sitra.
»Prindsesse!« Hvad betyder det? Og »skilles«!
Hvor gaaer du hen?

Amysis.
Jeg veed ei, langt herfra,
Hvor Pile suse og hvor Øxer falde,
Hvor jeg kan døe og glemme dig!

Sitra.
I Døden
Er ingen Glemsel; Den, som trofast elsker,
Han tager Kjærligheden med i Graven
Og bærer den fra Underverdnens Nat,
Igjennem alle Prøvelser og Farer,
Til Himlens Stjernehuus. Kun Livet glemmer,
Døden har Tid og Ro til at erindre.
Og du vil glemme mig? Prøv ikke paa det,
Du kan det ei, saa lidt som jeg kan slette
Dit Billed ud herinde . . .

Amysis.
Men du maa!
Der er et Svælg imellem os, Prindsesse,
Jeg øiner ingen Bro . .

Sitra.

Nu, saa spring over!
Og tør du ei, saa kommer jeg til dig.
Troer du, jeg svigter dig? Betragt min Arm!
Her sidder Mærket end af Løvens Klo;
Den brød igjennem Krattet . . . mindes du?
Og naaede i et vældigt Spring min Vogn.
I et Sekund fornam jeg Dødens Rædsel,
Det sortned for mit Øie . . . da jeg vaagned,
Var vi alene, du og jeg, og Løven
Laa ved min Fod med Sværdet i sin Bringe.
Til Gjengjæld for mit Liv fik du mit Hjerte,
Og Seglet paa vor Elskovspagt er dette!

(Hun peger paa sin Arm.)

Amysis.

O Sitra, du beskæmmer mig! Ved Hathor!
Jeg elsker dig meer høit end Ord kan sige.
Du er mit Kildevæld i Ørkensandet,
Mit Telt i Solens Brand, min Skyggepalme . . .
Den Dag, vi skilles, er min Dødsdag, Sitra!
Men hvad har jeg at haabe? Jeg, en Høvding
For Kongens Livvagt kun, og du — hans Datter!
Ja, hvis jeg kunde kæmpe for din Haand,
Som da jeg kæmped for dit Liv, hvis blot . . .

Sitra.

Hvis blot jeg skulde giftes med en Løve,
Saa var du glad?

Amysis.

O, spot mig ikke, Sitra!
Hvor kan du være selv saa tillidsfuld?
Du veed jo, hvad din Fader har besluttet . . .

Sitra.

At jeg skal ægte Den, som bringer ham
Hans Talisman igjen, den tabte Seglring,
Det veed jeg, ja.

Amysis.

Og siger det saa rolig?

Sitra.

Den er jo ikke funden.

Amysis.

Den er stjaalen,
Og Tyven bringer sikkert den igjen.

Sitra.

Maaskee.

Amysis.

Det bliver ingen Løve, Sitra,
Du faaer til Husbond, men en feig Schakal . . .
Den Tanke gjør mig rasende!

(Trompetstød bag Scenen.)

Hør, hør!
Det er Heroldens Tegn, nu raaber han
Det ud paa Pladsen foran Slottets Porte.
I trende Døgn har den fordømte Klang
Mit Øre og mit Hjerte sønderrevet;
Jeg vil ei høre den igjen . . . Levvel!

Sitra
(holder ham tilbage).

Nei vent! Maaskee er det den sidste Gang . . .

Amysis.

Den sidste Gang! Hvad mener du?

Sitra.

Tys, stille!

Herolden
(bag Scenen).

Ære være Farao, Ægyptens Behersker, Kongernes Konge, Retfærdighedens Vogter og Sværdets Herre! Oplukker Eders Øren og hører! Saaledes taler Kong Rameses til sit Folk og forkynder sin Villie.

Gud Ammon elskede mig og skjænkede mig tvende Ædelstene. Den ene var en Seglring, som sad paa min Finger og lagde Kræfter i min Arm; den anden var en Datter, som smykkede mit Huus og var til Fryd for mit Hjerte. Men see, Ringen er tagen bort fra min Finger og opslugt af Mørket. Jeg har kaldt, og den er ikke kommen; men jeg vil løfte min Røst over Landene, og den ene Ædelsteen skal søge den anden.

Dette sværger jeg, Ammons Søn, ved Solen, min Fader! Hvo som bringer mig Ringen, jeg har mistet, og lægger den i min høire Haand, han være høi eller lav, ung eller gammel, rig eller fattig: ham vil jeg skjænke min Datter til Hustru, jeg vil sætte ham paa et ophøiet Sted,

og mit Folk skal bøie sig for ham. Dette er min Villie, hører den og lyder! (Trompetstød.)

Amysis.

Ved Ammon har han svoret, ingen Magt
Kan løse ham fra Eden meer . . . O Sitra!
Tænk dig, imorgen alt, maaskee iaften
Kan Ringen blive bragt! Hvad vil du gjøre?

Sitra.

Min Faders Villie.

Amysis.

Altsaa vil du ægte . . .!

Sitra.

Den Mand, som lægger Ringen i hans Haand.

Amysis.

O alle Guder! Nei, det skal ei skee!
Før støder jeg mit Sværd i Tyvens Bryst!

Sitra.

Saa stød det da i mit, thi jeg er Tyven.

Amysis.

Du, Sitra? Tyven!

Sitra
(viser ham Ringen).

Ja, og her er Ringen.

Amysis.

Ja, det er den! Og du . . .?

Sitra.

Forstaaer du nu,
Kortsynede! hvorfor jeg var saa rolig?

Amysis
(styrter for hendes Fødder).

O Sitra, Elskede! Nu løfter du
Før Døden alt min Sjæl til Stjernelandet!
Og du har vovet . . . og for min Skyld blot . . .!

Sitra.

For din Skyld, Egenkjærlige? Jo vist!
Nei for min egen Skyld.

Amysis.

Hathor velsigne
Den Aand, som undfik slig en Tanke, Hjertet,
Som fostred den, og denne lille Haand,
Som satte den i Værk!

Sitra.

Men hastig nu!
Min Fader kommer hid, før Solen daler.
Her maa du møde ham, paa dette Sted,
Og sige, du har fundet nys hans Seglring
Og kræver nu din Løn. Men røb mig ikke!
For Himlens Skyld, Amysis, siig ham ei,
At det var mig, som tog den . . . lov mig det!

Amysis.

Frygt ikke, jeg er taus. Men naar han spørger,
Hvor jeg har fundet den . . .

Sitra.

Saa svarer du . . .
Bi lidt, jeg faaer en Tanke! Jeg vil gjemme
Den mellem Blomsterne . . .

(gaaer hen til Vandspringet.)

see her, Amysis,
I denne Lotosknop . . . læg Mærke til den!
Seer du, den hvide midt iblandt de blaae.
Den viser du ham . . . saa, nu er det skeet!
Og siger blot . . . o, hvor mit Hjerte banker!

Amysis.

Og nu er mit saa roligt.

Sitra.

'Siger ham . . .
Hvad selv du vil . . . jeg veed ei Meer . . . mit Mod
Er reent forbi . . .

Amysis.

Og mit er vendt tilbage.
Stol trygt paa mig! Din Faders vrede Blikke
Har før jeg mødt, hvor Mindre stod paa Spil,
End Livets bedste Lykke. Lad ham komme,
Jeg skal staae freidig frem for Kongens Aasyn!

Sitra.

Nu, saa ledsage Ammon dig og Isis!
Thoth lægge dig de rette Ord paa Læben,
Og Horus lade Glædens Morgensol
Opstaae for os, naar denne Sol er dalet.

Amysis.

Jeg hører Stemmer . . .

Sitra.

Saa er det min Fader!

Amysis.

Ja, det er Farao, hans Stjernetyder
Asnath er med ham og den stumme Slave.

Sitra.

Saa maae vi skilles.

Amysis.

Jeg gaaer rundt om Dammen
Og møder ham paa dette Sted.

Sitra.

Og jeg
Vil skjule mig bag Buskene derhenne
Og lytte fuld af Angst til Eders Ord.

Amysis.

Farvel saalænge!

Sitra.

Elskede, Farvel!

(**Amysis ud i Baggrunden til Høire. Sitra skjuler sig imellem Buskene og er af og til synlig under den følgende Scene.**)

SJETTE SCENE.

Kong Rameses og **Asnath** (fulgte af) **Salik** (komme ind fra Venstre, Salik bliver staaende i Baggrunden.)

Kongen.

Det er forgjæves, siger jeg, forgjæves!
Min Ring er tabt, min Krone følger efter

Og Livet med! Du har jo læst det selv
I Stjernerne deroppe, da jeg fødtes.
Og kom der ikke Bud i samme Stund,
Som Ringen var forsvunden her, at Apis,
Den hellige Tyr, var død . . . ramt som af Lynet?
Hvad vil du Meer, er det ei Varsel nok?

Asnath.

Tilvisse, men om hvad?

Kongen.

Om Ringens Tab.

Asnath.

Men ei om Kronens. Andre Varsler love
Dig Liv og Seir; hvad der er tabt, kan findes.

Kongen.

Tre Gange tre er ni . . . saa mange Døgn
Har nu Herolden raabt i Tebens Gader.
Og jeg har truet, bedt og lovet, Asnath!
Hvad har jeg ikke lovet! Alt er spildt!

Asnath.

Ni Døgn er længe . . .

Kongen.

Ja, en Evighed!

Asnath.

Men ti er længer; vent endnu et Døgn,
Min høie Herre!

Kongen.

Kald mig ikke Herre!
Han, som har stjaalet Ringen, hans er Magten ...
Seth slaae ham med Fordærvelse, den Ransmand!
Med mig er det forbi, min Dag er endt.
Hvad har jeg syndet, Ammon, at du vender
Dit Øie bort i Vrede fra din Søn?
Har jeg forladt mig paa min egen Klogskab?
Har jeg paa mine Krigstog ikke fulgt
Din Munds Befaling og dit Raad i Kampen?
Og har jeg ikke lagt det halve Bytte
For Foden af dit Billed? Jeg har fyldt
Din Helligdom med Skatte, jeg har offret
Dig Røgelse og Virak, slagtet for dig
Femhundred hvide, blomstersmykte Oxer
Og tusind Geder, duftende af Urter.
Og nu vil du fornægte mig, din Søn,
Og lade Lyset fra dit Ansigt falde
Paa en Ugudelig! O vee mig, vee mig!
Til Vanheld blev jeg født, Ulykkesstjernen,
Den røde Seb, har skinnet paa min Vugge,
Og Dødningbaaden venter paa mit Liig!

(Han staaer et Øieblik taus, med Hænderne for Ansigtet.)

Hvad nu! Hvem kommer?

SYVENDE SCENE.

De Forrige. Amysis.

Amysis.

Ære være Kongen!
Din Ring er funden.

Kongen.
Ringen! Er det sandt?

Amysis.
Ja, høie Herre!

Asnath.
Lovet være Ammon!

Kongen.
Og du har set den?

Amysis.
Ja.

Kongen.
Hvem raned den?
Hvor har du seet den? Svar! Hvor er den?

Amysis
(gaaer hen til Springvandet).
Her.
I denne Lotosknop er Ringen gjemt.

Kongen
(tager Ringen op).
Ved begge Verdners Guder, ja, der er den!
Tak, Ammon, Tak! Saa er jeg dog din Søn,
Og du har ikke vendt dit Ansigt fra mig!
Jeg holder atter Lykken i min Haand,
Og nu skal Ingen røve mig min Krone!

Asnath.
Mit Hjerte glæder sig med dit, min Konge!
Men hør din gamle Tjeners Raad: tag ydmygt
Mod Lykken som en Gave, ei som Ret.

Kongen.
Hvad Gave! Ringen er min egen, veed jeg.

Asnath.
Men glem dog ei . . .

Kongen.
Jeg glemmer Intet, Asnath!

Amysis.
Saa glemmer du ei heller Lønnen, Herre!

Kongen.
Fordi du bragte mig min Eiendom?
Velan, hvad fordrer du?

Amysis.
Hvad du har lovet.

Kongen.
Min Datters Haand, Amysis? Du er dristig.

Amysis.
Det lasted du mig aldrig for i Kampen.

Kongen.
Vel, du skal faae din Løn; men siig mig først:
Hvem stjal min Ring?

Amysis.
Det kan jeg ikke sige.

Kongen.
Veed du det ei? Tal Sandhed, hører du!

Amysis.

Jeg taler altid Sandhed . . . jo, jeg veed det.

Kongen.

Det er dig selv, Forræder!

Amysis.

Jeg Forræder!
Nei, det er ikke mig.

Kongen.

Saa siig da, hvem!

Amysis.

Ifald jeg gjorde det, min høie Konge!
Fortjente jeg det Navn, du gav mig nys.

Kongen.

Du trodser mig, forvovne Træl, mig, Kongen!
Rør, som min Haand kan knække, siig mig Navnet!
Eller ved Underverdnens Guder du
Skal lide Tyvens Straf!

Amysis.

Mit Liv, o Konge!
Er i din høire Haand, min Mund er lukket.

Kongen

(til Slaven).

Salik, hent Vagten hid!

(Slaven ud til Venstre.)

Asnath.

For Himlens Skyld,
Besind dig, Herre!

Kongen
(i Lidenskab).

Navnet vil jeg vide
Paa Den, som Ringen tog! Staa ikke der
Saa trodsig stum, med sammenbidte Læber!
Siig Navnet frem, og Alt skal være glemt!

Asnath.

Tal, Søn, ifald du kan, og lyd din Konge!

Amysis.

Jeg kan ei tale, tro mig, høie Herre!
Det er ei Trods, der lukker mine Læber.
Du har jo været naadig mod din Tjener,
Du har jo løftet mig fra simpel Kriger
Til Høvding i din Livvagt, du har selv
Lagt denne gyldne Kjæde om min Hals . . .

Kongen.

Og jeg vil skjænke dig ti gyldne Kjæder
Og løfte dig saa høit som ingen Anden,
Naar du har givet Tyven i min Haand.
(Salik kommer med Vagten.)

Amysis.

Jeg kan ei lyde dig . . . tilgiv mig, Konge!

Kongen.

Er det dit sidste Ord?

Amysis.

Mit sidste, Herre!

Kongen.

Saa grib ham, Vagt! Slut ham i Lænker! ...

(det skeer.)

Asnath.

Konge!

Betænk dog, hvad du gjør! Husk, du har svoret
En hellig Ed, ved Ammon selv, at skjænke
Din Datters Haand til Den, som bragte Ringen.
Vogt dig for Meened, ogsaa du skal dømmes!

Kongen.

Jeg bryder ingen Ed; den Trodsige
Skal faae sin Løn, min Datters Haand skal lægges
Ved Morgengry i hans, høit skal han stilles
Paa Templets Trin, og Tebens Folk skal bøie
Sig for ham, som Herolden har forkyndt.
Har jeg saa holdt mit Løfte, svar!

Asnath.

Det har du.

Kongen.

Naar det er skeet, saa kræver jeg min Ret.
Du kjender Loven, Gamle?

Asnath.

Hvilken Lov?

Kongen.

Tyv mister høire Haand og Hæler venstre.
Har han ei ranet selv min Ring og gjemt den,
Saa har han vidst derom og gjemt sin Viden.

Fra Templet skal han føres hid, og her,
Hvor Ringen fandtes, skal hans Haand afhugges.

(Sitra udstøder et Skrig og iler ind paa Scenen.)

OTTENDE SCENE.

De Forrige. Sitra. (Siden) **Slavinderne.**

Sitra.

Saa afhug ogsaa min, thi jeg tog Ringen!

Kongen.

Du, Sitra! Raser du?

Amysis.

Tro hende ikke!
Mig er det, Konge! Jeg har taget Ringen.

Sitra.

Nei, det var mig! Jeg tog den af din Finger,
Imens du sov; jeg tog den, for at give
Den til Amysis, thi jeg elsker ham!

Amysis.

Sitra, hvad har du gjort!

Sitra.

Det Samme kun,
Som du har gjort for mig.

Kongen.

Min egen Datter
I Ledtog med min Høvedsmand! Ved Ammon,
Jeg troer, du har en Haand for meget, Sitra!

Sitra.

Saa tag den . . . lad kun ham beholde sin!

Amysis.

Nei, Herre, nei!

Kongen.

Hvis jeg nu tog dem begge!

Sitra.

Saa har vi to tilbage, min Amysis!
Saa bliver du min Høire, jeg din Venstre.

Asnath.

Min høie Konge, husk, hvad der staaer skrevet!
Lev, saa du sige kan til Dødens Dommer:
Jeg har ei voldet noget Menneske Sorg.
Vær naadig . . .

Kongen.

Ti!

Asnath.

Det er dit eget Barn,
Kjød af dit Kjød . . .

Kongen.

Ti, har du Livet kjært!
Hver Den, som mæler, dødsens er. Jeg, Kongen,
Vil tale med mig selv.

(med en Haandbevægelse opad:)

og med min Fader.

(Han staaer i en grundende Stilling; de Øvrige trække sig længere tilbage.)

Asnath.

Saa vil vi vende os med vore Bønner
Til ham, hvis Øre aabent staaer for Alle,
Og bede ham formilde Kongens Hjerte.

Chor
(dæmpet, af Vagten og Slavinderne, som efterhaanden have samlet sig).

Hellige Solgud, Velsignelsens Kilde,
Lyt til vor Bøn!
Send dine Straaler, de dæmpede, milde,
Ned til din Søn!
Tal til hans Sjæl, før du lukker dit Øies
Synkende Hvælv!
Tal, saa hans Hjerte kan mildnes og bøies,
Lær ham at tvinge sig selv!

Kongen
(ligesom opvaagnende).

Sitra, min Datter, kom i mine Arme!
Ammon har oplyst mig. Hvad du har lidt
I denne Stund, er Bod for hvad du øved;
Han, den Retfærdige, fordrer ingen anden.

Sitra.

Og du . . .?

Kongen.

Tilgiver.

Sitra.

Ogsaa ham?

Kongen.

Jer begge!

Sitra
(i hans Arme).
O Fader, vær velsignet!

Kongen
(til Vagten).
Han er fri!
Træd hid, Amysis! Elsker du min Datter?

Amysis.
Ja, Herre, høiere end Alt i Verden!

Kongen
(forener dem).
Saa tag din Løn, fordi du bragte Ringen!
Behold din Haand og brug den, som du pleied,
I Kamp mod mine Fjender; løft dit Skjold
I Pileregnen over mig og vær
Saa trofast mod din Konge, som mod hende!

Sitra.
O min Amysis!

Amysis.
Lovet være Kongen!

Asnath.
Ja, lovet være Himlens Konge, han,
Som smelter Hjertet og oplyser Aanden!
Seer I, han er os nær, hans gyldne Fod
Berører alt de fjerne Bjerges Top,
Og smilende han skuer Eders Lykke.
Hæv Eders Bøn til ham og priis hans Naade!
(Solnedgang. Træer og Buske rødme i Aftenglandsen.)

Alle (knælende).

Hil dig, Ammon, Livets Ophav, Skaber, som har skabt dig selv,
Du, som i dit Solskib seiler lysende paa Luftens Elv!
Hil dig, alle Guders Fader, Kongers Konge, Verdens Drot!
Jorden er din Thrones Fodtrin, Himlen er dit Kongeslot!

Mænd.

Naar du taler i din Vrede med Basunens Tordenmund,
Bølger Havet som et Klæde, skjælver Bjerget i sin Grund.

Kvinder.

Naar du hvisker i din Mildhed med de sagte Vindes Røst,
Drager Dalen atter Aande, slumrer Bølgen ind ved Kyst.

Mænd.

Naar du mørkner Himmelfloden, slynger Flammer over Land,
Synker Taarn og Mure sammen, tændes Skovene i Brand.

Kvinder.

Naar du aabner Lysets Døre, sender Straaler gjennem Luft,
Modnes Figentræets Frugter, fyldes Roserne med Duft.

Mænd.

Naar du blæser over Ørknens gule Sand din
Aandes Ild,
Blinker Sværdet, suser Pilen, vaagner Kampens
Løve vild.

Kvinder.

Naar du svaler Jordens Kinder med din milde
Aftendugg,
Synker Haanden, lukkes Øiet, svinder Sorgen
som et Suk.

Alle.

Hil dig, Fader! Hver en Skabning lover dig,
som Livet gav,
Fra den fjederklædte Sangfugl til den stumme
Fisk i Hav.
Du, som løfted Himlens Hvælving, du, som
graved Havet ud,
Hil dig, Ammon, du er Herren, du er Kongen,
du er Gud!

(Under de første Vers af Chorsangen, som ved Opførelsen forkortes efter Godtbefindende, gaaer Solen ned, og Scenen bliver lidt efter lidt mørk. I samme Forhold som Lyset svinder og Personernes Omrids blive utydelige, bliver ogsaa Sangen dæmpet og taber sig tilsidst i det Fjerne. Musiken vedvarer endnu en kort Tid og ender derpaa med en pludselig Overgang, der antyder Alfreds Opvaagnen. Skuepladsen er imidlertid bleven forandret til

Gravkamret,

som i første Scene, og Alfred sees, som forhen, hvilende paa Løibænken.)

NIENDE SCENE.

Alfred (vaagner).

Helga, Helga! (frem.) Hvad er det? Her er jo mørkt og koldt, og for et Øieblik siden ... har jeg da drømt? Hvor er jeg? ... I Graven!! Nu husker jeg det! ... Der brænder Faklen jo endnu (han henter Faklen.) ... der har jeg sovet, og det Hele var ikke Andet end en Drøm! ... Men en deilig Drøm, saa straalende lys og fuld af Lykke! Tys, det er som jeg hørte Sangen endnu. (Lytter. Nogle Takter af Sangen høres ganske svagt og fjernt.) Nei, det var kun de sidste Vingeslag af Drømmens Aand ... nu er jeg vaagen og veed, hvor jeg er. Og dog seer jeg det Altsammen saa tydelig: Haven og Springvandet og Kongen. Der stod han med korslagte Arme og veiede Liv og Død ... her knælede Helga for ham ... nei, Sitra, mener jeg ... nei, det var jo Helga! Og derhenne mødtes vi (han gaaer bagved Sarkofagen), her viste hun mig Ringen og gjemte den i Lotosknoppen ... men hvad seer jeg! Sarkofagen er jo aaben, Laaget er skudt tilside ... det lagde Ingen af os Mærke til før. (Løfter Faklen.) Og Kisten er tom ... nei, der staaer Noget paa Bunden! (Han griber ned i Sarkofagen og tager et Skriin op.) Et Skriin! Hvor er det kommet her i Sarkofagen? ... Det er lukket; skulde der ikke findes nogen Nøgle? Jo, her ligger en ... den passer ... (Han befæster

[illegible] Store Gud! Er jeg da virkelig Aladdin, eller drømmer jeg endnu? Guldkjæder, Armbaand og kostbare Ringe! Hvad ligger her i Silkeklædet? Diamanter og Perler i hundredeviis! Hvor de straaler og skinner! Jeg kan øse dem op med Haanden som et blinkende Vandfald. Her ligger en Ring for sig selv, ved Siden af Perlerne . . . den maa være gammel, efter Arbeidet at dømme. Der er Noget indgravet i Stenen, men jeg kan ikke see, hvad det er. Den sætter jeg paa min Finger! Hvem veed, maaskee er det Faraos Lykkering . . . Men hvor kommer det Altsammen fra? Hvem hører det til? (Han betragter Skrinet.) Det er et prægtigt, sølvbeslaaet Skriin . . . her staaer et Navn: »Mansur ben Farit« . . . Mansur ben Farit . . . hvor har jeg hørt det før? . . . Nu veed jeg det! I Bekjendtgjørelsen, som Helga viste mig, der stod det . . . det er Skatten, den røvede Skat! Her har Røverne gjemt den, og jeg har fundet den . . . Trediedelen hører mig til . . . Hurra! nu er jeg rig, nu kan Helga blive min Hustru! . . . Rig! ak, aldrig har jeg været saa fattig! Den usleste Fellah derudenfor i Solskinnet er rigere end jeg. Han hører dog Livet til endnu, men hvad gjør jeg! (Kort Pause.) Hvis denne Ring nu var en Talisman, som Faraos, hvis der var hemmelige Kræfter i disse Tegn, saa vilde jeg løfte Haanden og sige . . . nei, jeg vilde dog kun sige: Hjælp mig, Herre, hvis

det er din Villie! . . . Tys, hørte jeg ikke en Lyd? . . . Jo, der rullede en Steen! . . . Nu hører jeg tydelige Trin . . . de kommer nærmere . . . O, min Gud, jeg takker dig! . . . Det er Victor, det er Befrielse og Lykke! Alt vil jeg tilgive ham, jeg vil dele Alt med ham . . . Alt, undtagen Helgas Kjærlighed. Nu staaer han stille, jeg kan høre Jernstangen klirre mod Stenen . . . men hvorfor kalder han ikke paa mig? Han kan jo dog begribe, hvor jeg længes efter at høre hans Stemme! . . . Skulde det maaskee ikke være ham? Skulde det være en af Røverne, der vil hente Skrinet? Jeg vil skjule Faklen til jeg seer, hvem det er.

(Han træder bag Fremspringet med Faklen og Skrinet. Scenen er et Øieblik mørk.)

TIENDE SCENE.

Hassan. Alfred.

Hassan

(iler, uden at see sig om, hen til Sarkofagen og griber ned i Aabningen).

Hvad er det? Er det et Kogleri af Djævlen? **(griber atter ned og lyser med sin Fakkel.)** Nei, Kisten er tom og Skrinet borte! Hvem har været herinde? Hvem har fulgt Sporet af min Fod og fundet Vei gjennem Bjerget? Stenen laa jo deroppe ligesom før, og Ingen i hele Stammen kjender Gjemmestedet, uden Scheiken og jeg.

Hvem har da forraadt os? Hvor er den Hund, som har taget vort Bytte fra os? (Løfter Faklen og faaer Øie paa Alfred.) Frankeren! Er det ham? Hvad gjør I herinde i Graven, Herre?

Alfred (from).

Hvad gjør du herinde?

Hassan.

Jeg, Herre? Jeg vil hente Noget, jeg har gjemt . . .

Alfred.

Er det maaskee dette Skriin?

Hassan.

Ja, der er Skrinet! . . . Giv mig det . . . det er mit!

Alfred.

Det er ikke dit, det tilhører en Kjøbmand i Kairo, og det er taget fra ham med Vold.

Hassan
(med undertrykt Lidenskab).

I feiler, Herre! Det er mig, som har gjemt Skrinet i Kisten der . . . giv mig min Eiendom!

Alfred.

Har du gjemt det, saa er du en af Røverne, Hassan!

Hassan (voldsomt).

Til Helvede med Hassan! Jeg hedder Said ben Amru! Hid med Skrinet, eller ved Profeten . . .!

Alfred.

Du faaer det ikke! Jeg giver det kun i Paschaens Haand.

Hassan.

I Paschaens! Du skal aldrig see Paschaens Ansigt meer, frankiske Hund!

(Han styrter hen til Alfred og jager sin Kniv i hans Bryst.)

Alfred.

Hjælp! . . . Han har dræbt mig . . . Helga!

(Han segner om, men vedbliver at holde fast paa Skrinet.)

Hassan.

Hvad vilde du imellem Øxen og Stammen? Slip Skrinet! . . . Fordømt! Han holder saa fast, at jeg ikke kan vriste det fra ham . . . vel, det er der Raad for! Vil Haanden ikke slippe, saa maa den følge med! **(Idet han løfter Kniven paany, viser Jussuf sig i Indgangen og raaber: „Hassan! Her er han!“ Hassan taber Kniven og tumler tilbage.)** Forbandelse, der traf de mig!

ELLEVTE SCENE.

De Forrige. Jussuf (fulgt af) **Arnauter** og **Khawasser** (med Fakler. De styrte ind og gribe Hassan.)

Jussuf.

Endelig fik vi dig, Kjæltring!

Første Arnaut
(idet de binde Hassan).

Nu skal du faae Løn, fordi vi har rendt hele Dagen i Solen for din Skyld.

Hassan.

Gid den havde brændt Jer til Aske!

Jussuf.

Og fordi du var med at overfalde Karavanen.

Hassan.

Jeg adlyder, naar min Scheik befaler.

Jussuf.

Hører I! Han tilstaaer, han var en af Røverne. Hvor er din Scheik?

Hassan.

Min Scheik? Ha, ha, ha! Han er der, hvor Samumvinden er, naar den stryger gjennem Ørkenen. Idag er den hundrede Mile borte, imorgen falder den over Jer og begraver Jer under Sandet.

Jussuf.

Saa skal du staae til Ansvar i hans Sted. Hvor har du gjort af Skrinet?

Hassan.

Søg selv, I har jo Fakler nok!

Anden Arnaut.

Her ligger en af de Fremmede med Skrinet i Haanden.

Jussuf.

Frankeren! Ja, ved Allah! Og med et Knivstik i Brystet!

Første Arnaut.

Kniven er her. Jeg kjender den fra Skibet, det er Hassans.

Hassan.

Vist er det min, hvem nægter det?

Jussuf.

Har du lokket ham herind for at myrde ham?

Hassan.

Han var her før jeg kom; han var indespærret i Graven og havde Skrinet i Haanden.

Jussuf.

Indespærret! Hvem har spærret ham inde?

Hassan.

Veed jeg det?

Jussuf.

Ligemeget! Saa er det Frankeren, som har fundet Skatten, og Belønningen er hans.

Hassan.

Ja, lad ham see, om han kan stille Blodet med den!

Jussuf.

Løft den Fremmede forsigtig op og bær ham ud! Et Par af Jer kan løbe i Forveien ned til

Landsbyen og skaffe Palmestængler til en Baare. Vi venter her til Solen er gaaet ned, saa bringer vi ham over til Luxor. Er der en Hemmelighed med i Spillet, maa han selv klare den for Paschaen.

Hassan.

See først, om han kan; de Døde taler ikke.

Jussuf.

Afsted!

(De løfte Alfred op og bære ham ud.)

(Tæppet falder.)

FJERDE AKT.

Skibet, men i omvendt Stilling, med Kahytten til Venstre, Masten til Høire og de øvrige Gjenstande ordnede overeensstemmende hermed. Eftermiddagsbelysning.

FØRSTE SCENE.

Helga. Therese. (Et Par Matroser ere i nogen Afstand beskjæftigede paa Dækket.)

Helga

(til Therese, som kommer ud fra Kahytten).

Kan du begribe, hvor de bliver af, Therese? De vilde jo komme igjen inden Middag, og nu er det snart Aften.

Therese.

De har vel forsinket sig; det er ikke saa let at beregne Afstanden paa et fremmed Sted.

Helga.

Ja men at blive saa længe borte! Din Broder veed jo dog, vi længes efter ham.

Therese.

Vi? Længes du ogsaa efter Alfred?

Helga.

Ja lidt ... nei meget, Therese!

Therese (glad).

Er det sandt? Og han veed det?

Helga.

Jeg troer nok, han veed det.

Therese.

Men siig mig ...

Helga.

Tys, der er Fader!

ANDEN SCENE.

De Forrige. Agenten (fra Kahytten).

Agenten
(til Therese).

Naa, er de ikke kommet endnu?

Therese.

Nei, endnu ikke.

Agenten.

Kan man da ikke see noget til dem?

Therese.

Ikke før de naaer Floden; Landsbyen og den store Palmelund ligger i Veien for Udsigten.

Helga.

Naar der blot ikke er tilstødt dem en Ulykke?

Agenten.

Passiar! Det er jo voxne Mennesker, hvad skulde der tilstøde dem?

Helga.

Ja, hvem kan vide det? Hvis de nu er gaaet ind i en af Gravene . . .

Agenten.

Naa ja, hvad saa?

Helga.

Paschaen sagde jo, at der var farlige Steder, som de skulde vogte sig for. Og du læste jo selv i Reisebogen imorges, at der engang var styrtet en Englænder ned i saadan en . . . Schakt, eller hvad det hedder, og havde slaaet sig ihjel.

Therese.

For Guds Skyld, siig dog ikke saadant Noget, Helga! Du er nærved at gjøre mig angest, og jeg er dog ikke bange af mig.

(Tabut kommer fra Høire.)

Agenten.

Der har vi Skipperen . . . jeg vil dog engang spørge ham . . . hør De, Skipper! Vi taler om de unge Herrer, har De ikke seet noget til dem?

TREDIE SCENE.

De Forrige. Tabut.

Tabut.

Nei Mylord! Jeg har kun været i Land paa denne Side. Jeg gik op til Byen for at høre Nyt; Paschaen har holdt Forhør idag . . .

Agenten.

Over Røverne?

Tabut.

Nei, over de fremmede Scheiker og Folk fra Byen; men han har Ingenting opdaget. Disse Tyve — Allah forbande dem! — de er saa snue som Schakaler; Ingen veed, hvor de har deres Huler.

Agenten.

Han, der sprang i Vandet, er han heller ikke funden?

Tabut.

Endnu ikke; det hedder sig, at han skal være undsluppen. Paschaen har sendt Soldater over Floden imorges tidlig, men de er ikke kommet tilbage.

Helga.

Tænk, dersom Alfred og Hr. Briant nu mødte ham derovre!

Agenten.

Ja, fy for en Ulykke! Det var virkelig meget ubehageligt . . . det har du ganske Ret i. Hør,

veed du hvad, jeg er nærved at ønske, vi var blevet hjemme. Det Udbytte, Reisen har bragt mig, svarer aldeles ikke til mine Forventninger, og skal man nu ovenikjøbet gaae her med Livet i Hænderne . . . hvad behager? Hvad siger De, Skipper? Dersom de unge Herrer nu mødte ham . . . Araberen?

Tabut.

Saa tænker jeg, han gik tilside og lod dem beholde Veien.

Agenten.

Hvoraf slutter De det?

Tabut.

Fordi han er Een, og der er Tre imod ham.

Agenten.

Tre? De er jo ikke fleer end to.

Tabut.

Allah er den Tredie, Herre!

Agenten.

Ja Allah, Allah . . . det skal godt hjælpe, naar den Kjæltring trækker sin lange Kniv, som han altid gik og slæbte paa. Det er ogsaa uforsvarligt af Politiet, at Enhver har Lov at gaae med Vaaben hertillands. Saadan en Tjener, En, som man fæster til Opvarter, hvad skal han med Kniv . . . undtagen med en Forskærerkniv?

Tabut

(som imidlertid har seet udover Floden til Venstre).

Nu troer jeg, de kommer, Mylord!

Helga.

Kommer de?

Agenten.

Kan man see dem? Hvor er min Kikkert?

(Staaer i det Følgende med Kikkerten for Øiet og seer ud i Baggrunden.)

Tabut.

Der lægger en Baad fra Land.

Therese.

Hvor?

Tabut.

Derovre til Venstre, tæt ved de tre Palmetræer.

Therese.

Det maa være en anden Baad, der er kun Een i foruden Roerkarlen.

Helga.

Kun Een, siger du? O Gud, det anede mig!

Therese.

Der har vel ikke været Nogen til at sætte dem over, og saa har den ene af dem taget Aarerne.

Tabut.

Nei, det er en Fellah, som roer Baaden . . . og nu kan jeg kjende ham, der styrer, det er den ene af Herrerne.

Helga.

Hvem af dem?

Tabut.

Den Mørke.

Helga.

Det maa være Briant . . . men hvor er saa Alfred?

Therese.

Han er vel bleven tilbage for . . . for at tegne. Han har naturligviis begyndt paa en Skitse, som han vil have færdig med det Samme.

Helga.

Men hvorfor er Briant da ikke bleven hos ham? Tabut, troer De, der er hændt en Ulykke?

Tabut.

Allah forbyde det!

Helga.

Men det er dog muligt, mener De?

Tabut.

Imellem Munden og Bægeret er der altid Plads til en Ulykke; men lad os haabe det Bedste! Vi vil snart erfare det, nu har Baaden naaet Strømmen, saa gaaer det hurtig, om et Par Minutter er den paa Siden af Skibet.

Helga.

O Therese, jeg skjælver af Angst!

Therese
(med tilkæmpet Fatning.)

Vær rolig, Helga! See paa mig! Er Alfred ikke min Broder, og jeg er dog rolig.

Helga.

Men jeg . . . jeg elsker ham jo!

Therese.

Gjør jeg det maaskee ikke?

Agenten.

Saa, der er Baaden; Briant er ganske rigtig alene. Men Gudbevares, hvad betyder dette her?

FJERDE SCENE.

De Forrige. Victor (kommer ind fra Venstre i Baggrunden. **Matroser** (nærme sig efterhaanden.)

Therese.

Hvor er Alfred? Hvor har De gjort af min Broder?

Victor.

Skylden er ikke min; jeg gjorde, hvad jeg kunde, for at redde ham.

Therese.

For at redde ham, siger De! Hvad er der skeet? Er han død?

Victor.

Han er død.

Helga.

Gud i Himlen!

Therese.

Alfred død! . . . Og De lever!

Agenten.

Men du Forbarmende, hvordan er det gaaet til? Fortæl dog Menneske!

Victor.

Han er styrtet ned . . .

Helga.

I Schakten!

Victor.

Ja, Frøken . . . i en af de dybe Sænkninger, som findes derovre i Klippegravene . . .

Therese.

Og nu kommer De for at hente Hjælp? Men saa skynd Dem, for Himlens Skyld! Her er jo Folk nok paa Skibet . . . maaskee lever han endnu!

Victor.

Desværre, al Hjælp er forgjæves; Schakten er over hundrede Fod dyb.

Agenten.

Hundrede Fod! Hu, det gyser i mig! Det er jo som at springe ned fra Rundetaarn.

Therese.

Hvoraf veed De, hvor dybt der er?

Victor.

Det har jeg læst. Det maa være den Schakt, der tales om i Reisebogen.

Helga.

Den, som Englænderen styrtede ned i?

Victor.

Uden Tvivl. Den laa i Flugt med Gangen og gik lodret ned i Dybet. Man seer den ikke, før man staaer ved Randen.

Helga.

O, hvor det er frygteligt!

(Hun synker ned paa en Divan og skjuler sit Ansigt i Puderne.)

Victor.

Alfred var foran, og da han gik hurtigere end jeg, kom vi et Stykke fra hinanden. Paa eengang hører jeg et Raab og seer Faklen synke i Jorden. Da jeg et Øieblik efter kom derhen, var Alting mørkt og stille. Jeg kaldte, men fik intet Svar . . .

Therese.

Og dermed slog De Dem til Ro!

Victor.

Nei Frøken, det gjorde jeg ikke. Jeg skyndte mig ud i det Frie og fik fat paa nogle Fellaher, som arbeidede i Nærheden. Vi bandt Reb sammen og hissede brændende Kviste ned i Schakten, men de slukkedes paa Halvveien af den giftige

Luft. Saa raabte vi igjen og lyttede, men det var Altsammen forgjæves. Er han ikke omkommen ved Faldet, har de kvælende Dunster dræbt ham.

Therese.

Hvorfor lod De Dem ikke selv hisse ned og søgte ham? Det vilde han have gjort for Dem.

Victor.

Fordi det havde været et unyttigt Selvmord.

Therese.

Og det siger De saa hjerteløst og koldt . . . (halv høit:) Jeg troer Dem ikke, Victor!

Victor (ligeledes).

Troer De ikke, han er død?

Therese (som før).

Jo, men ikke paa den Maade.

Victor (som før).

Paa hvilken da?

Therese (som før).

Det veed jeg ikke . . . jeg veed kun, at De skjuler noget for mig, men ikke, hvad det er. O, min Broder, min Broder!

(Hun bedækker, hensunken i Smerte, sit Ansigt med Hænderne.)

Helga

(som har reist sig, iler hen til Therese og omfavner hende).

Therese, du maa ikke græde! Hvor skal jeg faae Styrke fra, naar det ikke er hos dig?

Therese.

Hos mig! Min Styrke er snart forbi, troer jeg . . . men det er det Samme . . . kom! Jeg skal dele med dig, hvad jeg har tilbage.

(Hun gaaer ind i Kahytten med Helga.)

Agenten.

Men Gudbevares, er der da virkelig ingen Redning for det arme Menneske? . . . Paschaen! Lad os sende Bud til Paschaen! Det er dog i det mindste hans Pligt at sørge for en ordentlig Begravelse.

Victor.

Jeg har talt med Scheiken derovre i Landsbyen og sagt ham Besked. Men De har Ret, maaskee er det alligevel bedst at sende Bud . . . der er Folk nok paa Landingsbroen, jeg skal sørge derfor.

(Han gaaer ud til Høire.)

Tabut.

Her nytter det ikke at haabe, Mylord! Det er som at vente Hjælp af en flyvende Fugl. Det maa være »Djævlebrønden«, han er styrtet ned i, og den kommer Ingen op af. (Til Matroserne:) Taler jeg Sandhed?

Matroser.

Nei, den kommer Ingen op af.

Agenten.

Det er jo forfærdeligt, jeg vil ikke være her! Jeg vil bort herfra . . . jo før, jo heller!

Tabut.

Mylord er Herre, jeg har kun at høre og at lyde. Vi kan hurtig gjøre os færdige til Hjemreisen.

Agenten.

Den ene Forskrækkelse ovenpaa den anden, det er jo ikke til at holde ud! Hvor er min Datter nu henne, hvor er min Datter?

Tabut.

Hun gik ind i Kahytten, Mylord!

Agenten.

Jeg kan jo riskere, at hun bliver syg af alle disse Rystelser . . . og jeg selv med.

(Han gaaer ind i Kahytten.)

Tabut
(til Matroserne).

Gjør Alting klart og hold Jer færdig til at lette. Vil Herren afsted, er det bedst, vi seiler med det Samme, før Vinden lægger sig.

(Matroserne forlade Scenen.)

Agenten
(kommer ud af Kahytten).

Sagde jeg det ikke nok? Hun ligger paa Sofaen derinde og græder, som hun var pidsket. Gesvindt, et Glas Vand . . . hun vil have et Glas Vand!

Tabut.

Mylord talte før om at reise . . . var det Alvor?

Agenten.

Ja min Sjæl var det Alvor! Jeg vil ikke blive her et Minut længer, end jeg er nødt til. Saadan et Land, hvor man riskerer at blive plyndret og slaae sig ihjel hvert Øieblik! Det er jo skammeligt!

Tabut.

Skibet er klart og Vinden sydlig; vi kan seile naar Herren befaler.

Agenten.

Saa lad os komme afsted strax, paa Øieblikket.

(En Matros bringer Vand; Agenten tager det og gaaer ind i Kahytten igjen.)

Tabut

(stiger op paa Kahytstaget).

I Allahs Navn, gjør los og let Anker!

Matroser.

I Allahs Navn!

(Man hører Matroserne arbeide.)

FFMTE SCENE.

Tabut. Victor. (Siden) **Therèse.**

Victor

(kommer hurtig ind fra Høire; han er bleg og bevæget).

Holdt! Hvad betyder dette? Hvor vil du hen?

Tabut.

Til Kairo, Herre!

Victor.

Til Kairo! Skal vi seile? Hvem har sagt det?

Tabut.

Det er Mylords Befaling, Herre!

Victor.

Ja men ikke nu, ikke i Aften! . . . Du har misforstaaet ham . . .

Tabut.

Mylords Tale var klar som Luften. Jeg vil ikke blive her et Minut, sagde han, jeg vil afsted paa Øieblikket.

Victor.

Nei, nei, stands! Lad Ankeret falde igjen! Det er ingen Tid at seile nu . . . det er jo strax Aften. Imorgen . . . opad Dagen . . . eller i Overmorgen . . .

Tabut.

Hvem skal jeg lyde? Mylord er Skibets Herre.

Victor.

Nei, det er mig, du skal lyde! Jeg har leiet Skibet.

Tabut.

Men Mylord har betalt det.

Victor.

Saa skal jeg tale med Mylord, men vent blot, vent! Du maa ikke seile, hører du!

(Therese kommer fra Kahytten.)

Tabut.

Slaa en Trosse om Pælen ... vi venter lidt!

Therese.

Skal vi seile!

Victor.

Nei, nei ... vær kun rolig ... ikke endnu. Jeg skal tale med Agenten ... han maa vente til imorgen ...

Therese.

Vær rolig, siger De? Til mig, som har mistet Alt!

Victor (forvirret).

Nei, nei ... naturligviis ... det var ikke det, jeg meente ... det er bedre at vente, mener jeg ...

Therese.

Jeg synes, det er Dem, der er urolig.

Victor.

Mig? ... Paa ingen Maade ... af hvad Grund skulde jeg ...

Therese
(hurtig og bevæget).

Troer De maaskee, at Alfred lever? At det endnu er muligt at frelse ham? I Himlens Navn,

saa svar mig dog! Alt, hvad jeg har lidt, vil jeg glemme, al den Sorg, De har voldt mig, vil jeg tilgive Dem, Victor, naar De giver mig min Broder tilbage!

Victor.

(efter en synlig Kamp).

Han er død, har jeg sagt Dem.

Therese.

Hvorfor vil De da ikke seile?

Victor.

Hvorfor? . . . Fordi det er Aften, og desuden . . . der er jo Meer at see . . . De har jo ikke været i Land endnu . . .

Therese.

Paa dette frygtelige Sted! Nei Victor, det kan De ikke mene . . . det er ikke derfor, De vil vente . . . De har andre Grunde . . .

Victor (heftig).

Jeg har ingen andre Grunde, siger jeg Dem.

Therese.

Det er ikke sandt! Jeg kan see det paa Deres Ansigt . . . der er Noget, som holder Dem tilbage. Jeg vil vide, hvad det er!

Victor (som før).

Nu vel da! Naar De ikke vil troe mig . . . saa lad os seile! Tabut! Gjør los igjen og sæt fra Land, som Mylord har befalet.

Tabut.

Strax, Herre! (til Matroserne:) Gjør los igjen!

Matroser
(strax efter).

Los er!

Therese.

Stands, jeg vil ikke bort! Troer De, jeg vil forlade min Broder? Stands Skibet, Tabut!

Tabut.

Hvad nytter det at standse? Den unge Herres Øine ere lukkede. Allah være hans Sjæl naadig!

Therese.

Det er det Samme ... lad de Andre seile, hvis de har Hjerte dertil ... jeg vil i Land, jeg vil tale med Paschaen!

Victor (afsides).

Paschaen! ... Nu har han faaet mit Bud ... jeg sagde, i hvad Retning vi var gaaet. Sæt, han lader Gravene gjennemsøge strax, før Skibet er borte, og finder ham ... saa er det ude med mig! Fordømt, man skal handle heelt ud, eller slet ikke.

Tabut.

Hvad skal jeg gjøre, Herre?

Victor (heftig).

Seil, har jeg sagt! Hvad nøler du efter?

Therese.

Nei, nei! Jeg vil see min Broder ... jeg vil see ham, levende eller død! ... O Gud! Helga, hvor er du? Jeg kan ikke meer!

(Hun falder i Afmagt og synker om paa den nærmeste Divan.)

SJETTE SCENE.

De Forrige. Helga. Agenten.

Helga.

Hvad er der skeet? Hvor er Therese?

Victor.

Hun er her, Smerten har overvældet hende.

Helga.

Therese, kom til dig selv!

Agenten.

Hun hverken hører eller seer, hun er væk! Sæt, hun nu ogsaa gaaer hen og døer! Gudbevares, sikken en Reise!

Victor.

Hun er kun besvimet, lad os bære hende ind i Kahytten.

(Victor og et Par Matroser bære Therese ind, Helga følger. Victor kommer strax tilbage.)

Agenten.

Naa, Skipper! hvad bliver det til? Kommer vi afsted eller ikke?

Tabut.

Der er gjort los, Herre! Nu sætter vi strax ud i Strømmen.

Agenten.

Naa Gudskeelov da! Gid vi nu kunde seile lige til Kjøbenhavn med det Samme! Jeg glemmer aldrig dette Sted.

Victor
(hen for sig).

Jeg heller ikke.

Tabut.

I Allahs Navn, mod Nord! Sæt fra!

Matroser.

I Allahs Navn, mod Nord! Sæt fra!

(Skibet synes at glide fra Venstre til Høire. Bagtæppet bevæger sig langsomt fra Høire til Venstre, og Matroserne stage i samme Retning.)

(Tæppet falder.)

FEMTE AKT.

En gammeldags meubleret, men hyggelig Dagligstue i Agentens Papirfabrik. Døre paa Siderne. Vinduer og Havedøre i Baggrunden, igjennem hvilke man seer ud i det Frie, hvor Frugttræerne blomstre. Formiddagsbelysning.

FØRSTE SCENE.

Agenten. Fruen. Helga og **Therese** (sidde ved et Vindue og sye).

Agenten.

Aa tal ikke til mig om den Reise, Katrine! Det er som jeg fik en Spand koldt Vand over Hovedet, hver Gang jeg bare hører det Ord Ægypten.

Fruen.

Ja, det var en sørgelig Reise ... (sagtere.) især for Therese, den Stakkel.

Agenten.

For os Allesammen . . . det var Begyndelsen til hele vor Ulykke. Jeg var jo neppe kommen

hjem . . . i disse Dage er det akkurat fire Maaneder siden . . . førend Alting styrtede ind over mig. Først fallerede Møller, den Kjæltring, efter at have snydt og bedraget mig paa alle Maader. Og ligesom jeg var flyttet herud og havde faaet Fabrikken lidt i Gang igjen, saa kom det andet Smæk. Aktieselskabet Parafinia røg i Luften . . . eller rettere sagt i Vandet, for det ligger jo der og flyder Altsammen i een Tørvevælling. Hvad har jeg nu for mine Penge? En Bunke Papir, som ikke er fire Skilling værd . . . hvad behager?

Fruen.

Naa, i Guds Navn, saa lever vi smaat og arbeider os op igjen lidt efter lidt. Man maa bare ikke tabe Modet, Hans!

Agenten.

Ja, du snakker! Jeg er saa modig en Mand som Nogen, det har jeg beviist meer end een Gang, dernede i det Røverhul. Men hvad hjælper det at være modig, naar man staaer lige overfor hvad man kalder et Faktum, en virkelig Kjendsgjerning?

Fruen.

Var Røverne da ikke virkelige?

Agenten.

Jo saa minsæl var de virkelige! Jeg havde jo en Røver til Opvarter, det har jeg jo fortalt dig. Men ham kunde man skyde, og han blev

ogsaa skudt . . . og druknet ovenikjøbet. Men jeg kan da ikke skyde Etatsraad Kraft, veed jeg?

Fruen.

Nei, Vorherre bevares!

Agenten.

Naa ja, hvad skal jeg saa bruge det Mod til, som du taler om? Du veed jo, at Etatsraaden har opsagt hele sin Prioritet. Til Terminen skal jeg ud med halvtredsindstyvetusind Daler, og jeg har ikke halvtredsindstyvetusind Skilling. Om jeg var saa modig som en Løve, var jeg lige nær for det. Hvad skal jeg gribe til? Det er ikke muligt at skaffe Penge for Øieblikket, og faaer jeg dem ikke, maa jeg sælge Fabrikken.

Fruen.

Sælge Fabrikken! Hvor jeg er født, og hvor vi har levet sammen i saamange Aar . . . nei, Hans, det har du ikke Hjerte til.

Agenten.

Saa, nu kommer du med Hjertet, før var det Modet. Hvad i al Verden vil du have, jeg skal gjøre?

Fruen.

Kunde du for Exempel ikke . . . henvende dig til Briant og faae ham til at hjælpe dig?

Agenten.

Briant!

Fruen.

Ja, hvorfor ikke? Han fik jo klogelig sine Penge paa det Tørre og fik dig til at gaae i Mosen i Stedet for, saa det var da ikke meer end billigt . . .

Agenten.

Vist ikke nei, det kan der aldeles ikke være Tale om. Vi har gjort en Forretning med hinanden, den er for længe siden afsluttet, og jeg har ikke noget Krav paa Hr. Briant. Ja, havde vi staaet paa samme Fod, som før, havde han ikke trukket sig tilbage fra os . . .

Fruen (sagtere).

Hys, husk paa Helga!

Agenten.

Nei, der er ingen Udvei, aldeles ingen; jeg bliver nødt til at sælge Fabrikken. Og hvad faaer jeg for den, nu, da alle Eiendomme staae saa lavt? Ikke Halvdelen af hvad den er værd, ikke Trediedelen, og saa eier vi Ingenting, vi kommer til at gaae med Bettelstaven, Katrine!

Fruen.

Men er det da ikke muligt at faae Etatsraaden til at lade Pengene blive staaende et Aarstid eller to, naar du byder ham høiere Renter?

Agenten.

Det nytter ikke; han har Brug for Kapitalen, skriver han.

Fruen.

Lad mig engang see hans Brev.

Agenten
(tager sin Tegnebog frem).

Ja, Brevet er her . . . nei, det er sandt, det ligger inde paa Kontoret.

Fruen.

Saa gaaer jeg med dig ind. Vi kan jo dog tale lidt sammen derom. Byrden er aldrig saa tung, naar man er To om at bære den.

(Begge ud til Venstre.)

ANDEN SCENE.

Helga. Therese.

Helga
(reiser sig).

Der kan du høre, jeg havde Ret, Therese! »Vi kommer til at gaae med Bettelstaven,« sagde Fader. Mine stakkels Forældre! Jeg kan ikke udholde det længer!

Therese
(reiser sig; begge frem).

Det smerter ogsaa mig, det kan du vel tænke; men hvad er der ved at gjøre?

Helga.

Briant kunde hjælpe dem.

Therese.

Ja, han kunde . . . men han har jo hørt op at komme til Jer, siden du paa Hjemreisen gav ham en Kurv.

Helga.

Men hvis han nu glemte det og kom igjen?

Therese.

Briant glemmer ikke nogen Ydmygelse, dertil er han altfor stolt og egenkjærlig.

Helga.

Det var dog muligt . . . jeg har skrevet ham til, Therese!

Therese.

Du! Har du skrevet til Briant!

Helga.

Ja, jeg har bedt ham om at komme herud.

Therese.

Og hvad har han svaret?

Helga.

Han kommer idag, med første Tog.

Therese

Hvorfor har du gjort det, Helga? Nu rives Alting op igjen. Og du . . . jeg kjender dig ikke igjen. At tage saadan en Beslutning paa egen Haand!

Helga.

Fordi jeg vidste, at du vilde fraraade mig det.

Therese.

Det vilde jeg ogsaa . . . for din egen Skyld. Har du tænkt paa Alt, hvad du udsætter dig for, Helga?

Helga.

Jeg har kun tænkt paa mine Forældre. Siden Alfred døde, er alt Andet mig ligegyldigt.

Therese.

Men om han nu misforstaaer dig?

Helga.

Hvor kan han det, naar jeg siger ham Grunden til mit Brev, at jeg vil bede ham hjælpe Fader.

Therese.

Det antager han for en Skingrund.

Helga.

Nu vel, saa lad ham det! Lad ham troe, hvad han vil, naar han blot opfylder mit Ønske.

Therese.

Du har jo ikke opfyldt hans.

Helga.

Hans Ønske! Hvor kan du sammenligne det med mit? Jeg beder jo kun om Penge, han bad om Kjærlighed.

Therese.

Om din Haand bad han . . . .

Helga.

Er det ikke det Samme?

Therese.

Ikke for ham, han er vant til at skille det Ene fra det Andet. Hvem indestaaer dig for, at han ikke fornyer sit Tilbud?

Helga.

Du siger jo selv, han er stolt.

Therese.

Derfor vil han maaskee ikke bede, men fordre. Hvad gjør du saa?

Helga.

Jeg siger naturligviis Nei.

Therese.

Men hvis han nu stiller det som Betingelse for at hjælpe din Fader, at du skal række ham din Haand, hvad vil du saa svare?

Helga.

Jeg vil svare . . . o, jeg veed ikke selv! Jeg vil . . . tys, der kommer en Vogn, det maa være ham! Gaa, Therese, gaa! Lad os være alene.

Therese.

Jeg gaaer, men husk, hvad jeg har sagt dig . . . og tænk paa Alfred!

(ud til Venstre.)

Helga (alene).

Alfred! Jeg tænker jo paa ham tidlig og silde. Men skal jeg ikke ogsaa tænke paa de Levende? Skal jeg ikke tænke paa min Fader og min Moder? Det maa gaae som det vil, jeg kan ikke Andet!

TREDIE SCENE.

Helga. Victor (ind fra **Høire**.)

Victor.

De har ønsket at tale med mig, Frøken?

Helga.

Ja, og jeg takker Dem, fordi De er kommen.

Victor.

Hvormed kan jeg være Dem til Tjeneste? Undskyld, at jeg gaaer lige til Sagen, men min Tid er begrændset, jeg skal tilbage med Godstoget.

Helga.

Hjælp min Fader!

Victor.

Deres Fader . . . trænger han til Hjælp? I hvad Henseende?

Helga.

Veed De ikke, at det er gaaet tilbage for ham?

Victor.

Jeg veed, at han har lidt nogle Tab, og at han igjen har maattet overtage Bestyrelsen af sin Fabrik.

Helga.

Men De veed ikke det Sidste, at han skal udbetale hele den Sum, han har staaende i Fabrikken?

Victor.

Nei, det vidste jeg ikke.

Helga.

Skaffer han ikke Pengene om en Maaned, bliver han nødt til at sælge Alt.

Victor.

Jeg beklager Deres Fader meget, men det er tildeels hans egen Skyld. Han har i sin Tid begaaet den Uforsigtighed ikke at sikkre sig Prioriteten i en længere Aarrække. Dengang var det let nok at reise Penge, nu for Tiden er det vanskeligere. Der er ingen Kapital, eller rettere sagt, den holder sig tilbage . . .

Helga.

Alt det forstaaer jeg ikke noget af; jeg veed kun, at mine Forældre trues af Fattigdom, maaskee af Nød!

Victor.

Lykken gaaer op og ned, hvad er derved at gjøre?

Helga.

Det er pinligt for mig, at De ikke vil komme mig imøde, Hr. Briant, men for mine Forældres Skyld kan jeg finde mig i Alt. De har selv Formue . . . kom min Fader til Hjælp og laan ham den Sum, han trænger til.

Victor.

Jeg? Det gjør mig ondt, men min Kapital er for Øieblikket bunden.

Helga.

Bunden . . . hvad vil det sige? Kan De da ikke løse Baandet?

Victor.

Vanskeligt.

Helga.

Men De kan det dog?

Victor.

Maaskee kunde jeg det, dersom . . . men hvad nytter det at tale om umulige Forudsætninger?

Helga.

Jo, siig det, lad mig høre Alt!

Victor.

Dersom det var tænkeligt, at der til Gjengjæld for det Baand, De beder mig om at løse, kunde knyttes et andet . . .

Helga.

Jeg forstaaer Dem. Har Therese da virkelig Ret? Kan De ikke gjøre en god Gjerning uden Vederlag?

Victor.

Hør mig, Helga! Det er Dem, der har kaldt mig hertil, ellers var jeg ikke kommen. Det Afslag, De gav mig paa Reisen, har holdt mig borte fra Deres Hjem, men derfor har jeg dog ikke glemt Dem. Deres Nei har ikke tilintetgjort min Følelse, det har skærpet den.

Helga.

Saa er det Trods og ikke Kjærlighed, De føler.

Victor.

I første Øieblik var det Trods, det har De Ret i; thi jeg er ikke vant til at opgive mine Ønsker uden Kamp, og støder jeg paa Hindringer, saa rydder jeg dem af Veien, hvis jeg kan. Men her var jo ingen uden Deres egen Villie, og den kunde jeg ikke tvinge . . . jeg kunde jo ikke bære Vaaben imod Dem. Saa løste min Trods sig lidt efter lidt op i Higen og Længsel . . . thi jeg kan ogsaa længes . . . De veed ikke, hvor tungt og hvor dybt!

Helga.

Efter hvad? Jeg troede, De havde Nok i Dem selv.

Victor.

I mig selv! ... Helga, jeg vil tilstaae for Dem, hvad intet Menneske veed eller aner: der er mørkt og eensomt indeni mig, derfor længes jeg efter noget Lyst og Blomstrende. Der er Tanker, jeg ikke meer kan udholde at være alene med, derfor længes jeg efter En, hos hvem jeg kan glemme dem. Jeg længes efter noget Kjærligt og Blødt, efter Hvile og Fred ... eller ogsaa efter den evige Søvn.

Helga.

De, Hr. Briant? Saa maa der være to Naturer i Dem.

Victor.

Det er der i os Alle, Enhver af os har Noget, som Forholdene har trængt tilbage. De kjender mig ikke, De veed ikke, hvad der ligger for Frø i min Sjæl, som ikke er kommet til Blomstring. Min Moder døde tidlig, jeg kan ikke huske hende; men i den senere Tid har jeg begyndt at tænke paa, at det havde været bedre for mig, om hun havde levet noget længer. Min Fader var en kold og haard Mand, han behandlede mig strengt, og den første Glæde, han gjorde mig, var da han døde, og jeg fik Frihed til at følge mine Lyster og gaae den Vei, jeg selv vilde. Saaledes voxede jeg op; det er Grunden til, at det Haarde og Trodsige i min Natur er bleven stærkt og tidlig udviklet. De kan mildne det, Helga! Alt,

hvad der mangler mig, har Naturen givet Dem, jeg trænger til Dem, ligesom De i dette Øieblik trænger til mig. Nu vel da, Lige for Lige! Ræk mig Deres Haand, saa skal jeg opfylde Deres Ønske.

Helga.

Men naar jeg ikke elsker Dem . . .!

Victor.

Det forlanger jeg jo ikke . . . ikke endnu.

Helga.

O min Gud, hvad skal jeg dog gjøre?

Victor.

De skal have Tillid til mig.

Helga
(efter en synlig Kamp).

Nu vel da, naar det ikke kan være Andet . . . (hurtig og indtrængende:) og saa hjælper De min Fader!

Victor
(griber hendes Haand).

Endelig!

Helga
(drager Haanden til sig).

Vent! Der er Noget, jeg først maa sige Dem. Det er ikke blot et tomt Rum, der skiller mig fra Dem . . . der staaer en Skygge imellem os.

Victor
(urolig).

En Skygge! Seer De ogsaa Skygger?

Helga.

Jeg seer kun een, kun ham, jeg elskede . . . det var Alfred.

Victor.

Der er ingen Skygger . . . det er Indbildning, Drømmebilleder! Hvor kan der være en Skygge, naar der ikke er noget Legeme? De, som er døde, er døde.

Helga.

Men de kan leve i Erindringen.

Victor.

I Erindringen? . . . Ja vist, ja, lad dem leve i Erindringen, naar de kun ikke . . .

Helga.

Det var det, jeg vilde sige Dem. Jeg har ikke glemt Alfred . . . jeg elsker ham endnu.

Victor (afsides).

Kan jeg da ikke faae Bugt med ham? Skal han staae mig i Veien efter Døden? (høit:) Jeg vidste det allerede, før De sagde det. Men det forandrer ikke mine Følelser for Dem. Jeg tager alligevel imod Deres Haand og haaber, at det engang skal lykkes mig at vinde Meer end den.

Helga (resigneret).

Hos mig er der ikke Meer at vinde . . . men gjør som De vil. (hurtig:) Og saa hjælper De min Fader?

Victor.

Den Sum, han behøver, staaer til hans Tjeneste.

(Therese kommer ind.)

FJERDE SCENE.

De Forrige. Therese.

Victor.

Frøken Therese! Maa jeg forestille Dem min Forlovede; Helga har i dette Øieblik skjænket mig sin Haand.

Therese.

Helga, er det sandt? Saa snart kunde du glemme . . .

Helga (halv høit).

Jeg har Intet glemt, men han redder mine Forældre fra Fattigdom.

Therese (ligeledes).

Saa har du solgt dig for deres Skyld.

Helga (som før).

Døm mig ikke saa haardt, Therese! Du staaer alene i Verden; men sæt dig i mit Sted, tænk, om du havde en Fader og en Moder . . .

Therese
(som før, men stigende).

Alt Andet kunde jeg offre dem, kun ikke det Bedste, ikke Sandheden, ikke min Kjærlighed!

Helga (som før).

Men han er jo død . . . o min Gud, tal dog ikke saaledes, du gjør mig fortvivlet.

Therese (højere).

Alfred er død, ja . . . men jeg lever! Og jeg vil kæmpe for din Lykke, ligesom han vilde gjøre, hvis han stod her.

Helga (ligeledes).

Hvad mener du? . . . Hvad har du isinde, Therese?

Therese
(høit, med et stærkt Udbrud).

Jeg vil tage den Dødes Vaaben op, jeg vil stille mig i hans Sted og forsvare dig! Jeg vil forsvare dig imod dig selv, om det skal være!

Helga.

Therese!

Victor
(til Helga).

Bær over med hendes Heftighed, Sorgen har angrebet hende.

Therese.

Kunde jeg saa sandt blot forklare dig, hvad jeg føler! Kunde jeg give den dunkle Frygt og Anelse, som piner mig, et Navn . . .!

Helga (forundret).

Jeg forstaaer dig ikke.

Therese.

Kunde jeg udtale, hvad der bestandig lyder for min Sjæl, som fjerne Stemmer fra en anden Verden . . .!

Victor

(med Selvbeherskelse, koldt).

Hvad vilde De saa sige?

Therese.

Jeg vilde sige . . . o Gud, jeg kan jo Intet sige, Intet gjøre!

Helga.

Therese, for Himlens Skyld, kom dog til dig selv! (sagte:) Lider du da meer end jeg?

(Agenten og Fruen ind fra Venstre.)

FEMTE SCENE.

De Forrige. Agenten. Fruen.

Fruen.

Hvad for noget . . . Hr. Briant!

Agenten.

Hr. Briant! . . . Ærbødig Tjener!

Briant.

Det undrer Dem maaskee, at jeg efter saa lang Tids Forløb har taget mig den Frihed . . .

Fruen.

Ja, det veed Gud det gjør, det skal jeg [illegible]

Agenten (stiv).

Det er en ganske uventet Fornøielse . . . tør jeg spørge, i hvilken Anledning . . .?

Victor.

Jeg kommer for at gjøre Dem et Tilbud.

Fruen

(sagte, til Agenten).

Et Tilbud! Det skal du ikke tage imod, Hans!

Agenten (sagte).

Jeg maa da først høre, hvad det er. (høit til Victor:) Vil De behage at forklare Dem, jeg er lutter Øre. Maa jeg bede Dem . . .

(Han byder ham en Stol. Victor, Fruen og Agenten sætte sig.)

Victor.

De erindrer maaskee, at jeg ifjor overlod Dem endeel Aktier?

Agenten.

Jo, Tak skal De have, det husker jeg temmelig nøie. Hvis De ønsker dem tilbage, saa er de ganske til Deres Tjeneste.

Victor.

Det er netop det, jeg gjør.

Agenten.

Hvad behager? . . . Det var som Pokker!

Fruen (sagte).

Tag dig iagt, Hans! Det hænger ikke rigtig sammen.

Agenten.

Tør jeg udbede mig nærmere Oplysning . . .

Victor.

Jeg tilbyder Dem at tage Aktierne igjen til Emissionsprisen, imod at De optager mig som Compagnon i Deres Papirfabrik med en Part, der svarer til . . . lad os sige Halvdelen af den omhandlede Kapital.

Agenten.

Halvdelen . . . men saa mister De jo fem og tyve tusind Daler! Det Tilbud kan jeg ikke modtage.

Fruen.

Jo saamænd kan du saa, naar Hr. Briant selv foreslaaer det. Han har nok sine Grunde, det kan du være sikker paa. Hvorfor skulde han gjøre dėt, naar han ikke havde Fordeel deraf?

Victor.

De er noget streng imod mig, Frue; men det er sandt, jeg har en Grund . . .

Fruen (til Agenten).

Hvad sagde jeg?

Victor.

Thi med det Samme jeg gjør dette Tilbud, beder jeg paany om Deres Datters Haand.

Agenten.

Om Helgas? Ja, De veed, fra min Side var der ikke Noget i Veien; det var hende selv, som . . .

Victor.

Frøken Helga har nylig samtykket i at blive min Hustru.

Agenten.

Har Helga?

Fruen.

Men Gudbevares, Barn! Er det sandt, hvad han siger?

Helga
(med tilkæmpet Fatning).

Ja, Moder, det er sandt.

Agenten.

Du har altsaa betænkt dig? Herregud, hvor de Pigebørn er vægelsindede! (til Victor:) Ja, under disse Omstændigheder er det en Selvfølge, at jeg modtager Deres Tilbud, kjære Hr. Briant, baade det ene og det andet . . . nei bi lidt, der er en Ting endnu, som vi først maa have klaret. Er De bekjendt med min nuværende Stilling?

Victor.

Saa temmelig, Hr. Agent!

Agenten.

De veed altsaa, at jeg har lidt betydelige Tab, og at min Datter ikke mere er, hvad man kalder et godt Parti?

Victor.

Det er Deres Datter, jeg begjærer, ikke Deres Formue.

Fruen.

Hvad for noget! De veed, at hun er fattig, og dog vil De gifte Dem med hende? Det var mærkeligt! Saa er De Skam alligevel bedre, end jeg havde troet.

Victor.

Det haaber jeg at overbevise Dem om.

Fruen.

Der kan man see, man kan ogsaa gjøre en Skjælm Uret. (til Helga:) Naa, Gud velsigne dig, mit Barn! (omfavner hende.) Jeg tænkte engang paa en anden Fremtid for dig, men . . . det skulde nu ikke være. Er det nu ogsaa virkelig dit eget Ønske?

Helga (sagte).

Det er mit eget Ønske.

Fruen.

Ja, tag hende saa i Guds Navn, Hr. Briant! Men vær god imod hende, det siger jeg Dem, ellers faaer De med mig at bestille.

Agenten.

Naa Gudskeelov da, saa er jo al Nød overstaaet, og jeg behøver ikke at sælge min Fabrik. Det kan jeg takke Dem for, min kjære, unge

Ven! (rækker Victor Haanden.) De har gjort mig en sand Tjeneste, for . . . ja, jeg vil tilstaae det oprigtigt . . . Videnskaben har ikke bragt mig de Resultater, jeg ventede. Jeg troer i Grunden, at jeg er bedre anlagt for Praxis end for Theori . . . hvad behager? Jeg vil naturligviis altid med Interesse følge de videnskabelige Bevægelser, men personlig vil jeg dog herefter foretrække at . . . at . . .

Fruen.

At lave Papir? Det gjør du Ret i, Hans! Det var det, vi begyndte med, lad os ogsaa ende med det.

Agenten.

Ogsaa den Virksomhed har jo iøvrigt sin videnskabelige Side. Efterhaanden som man ved Kemiens Hjælp trænger dybere ind i Stoffernes Natur, bliver man ogsaa i Stand til at forædle Papiret, og jo bedre Papiret er, desto bedre . . . desto bedre . . .

Fruen.

Desto bedre skriver man derpaa.

Agenten.

Ikke sandt? Desto bedre skriver man derpaa, Tankerne flyder villigere i Pennen, kort sagt, Papirfabrikanten bidrager ikke Uvæsenligt til de aandelige Opgavers Løsning. Det er aldrig før faldet mig ind, men nu staaer det klart for

mig; det er en betydningsfuld Opgave at fabrikere godt Papir, og den vil jeg bestræbe mig for at løse. Altsaa . . . Viborg & Compagni! Hvem skulde have tænkt det for en Time siden? (gnider fornøiet Hænderne.) Naa, saa skal det vel ikke vare længe med Brylluppet . . . hvad behager?

Victor.

Det haaber jeg ikke.

Fruen.

Ja, det maae vi nu tale om. Der er jo Adskilligt, som først skal arrangeres.

(Agenten og Fruen tale sagte sammen under Resten af Scenen. Helga hører til).

Therese (afsides).

Er der da ingen Retfærdighed? (til Victor, halv høit:) De veed, at Helga ikke elsker Dem, at det er Alfred, som lever i hendes Tanker, og alligevel vover De . . .

Victor (halv høit).

Alligevel vover jeg at modtage hendes Haand, naar hun rækker mig den.

Therese (som før).

Hun har ikke rakt Dem den, De har taget den med Vold.

Victor (som før).

Kald det hvad De vil, men nu har jeg den og slipper den ikke.

Therese (som før).

Victor . . . hvorfor vil De gjøre ogsaa hende ulykkelig?

Victor (som før).

Ulykkelig, det haaber jeg ikke; jeg vil kun selv være lykkelig, jeg vil have Liv og Lys omkring mig, jeg vil have en Fremtid og glemme Fortiden . . .

Therese (som før).

Ja, glem den, hvis De kan; men den glemmer ikke Dem. Naar De mindst venter det, lyder dens Røst i Deres Øren.

Victor (som før).

Jeg skal tvinge den til at tie.

Therese (som før).

Kan De ogsaa tvinge Stemmen i Deres eget Bryst til at tie? Frygter De ikke for, at Alfred, som De har forladt i Døden, og hvis Minde De nu træder under Fødder, skal stille sig imellem Dem og den Lykke, De griber efter?

Victor
(som før; med et uroligt Blik, usikkert).

Alfred . . . hvad har jeg med Alfred at skaffe? Var jeg Deres Broders Vogter?

Therese (som før).

Det svarede ogsaa Kain, da Herren spurgte ham i Haven: Hvor har du gjort·af din Broder?

Victor (som før).

De taler over Dem ... De er syg. Alfred er død og ...

Therese (som før).

Men de Døde lever. Vogt Dem, at ikke Graven aabner sig og vidner imod Dem!

Victor (som før).

Jeg forstaaer Dem ikke. Venter De Mirakler? Dem skeer der ingen af meer, deres Tid er forbi.

Therese
(som før, men stærkt).

Nei, Gud kan endnu give sig Vidnesbyrd! Og han vil gjøre det, han lader sig ikke spotte! (Victor vender sig bort med et Skuldertræk. I det Samme aabnes Døren, og Alfred viser sig, i samme Klædedragt som sidst, lidt blegere, men ellers uforandret. Han staaer et Øieblik stille paa Tærskelen og træder derpaa ind. Høit, med et Udraab:) Seer De ... det er ham ... der staaer min Broder!

SJETTE SCENE.

De Forrige. Alfred.

Victor
(viger et Skridt tilbage; halv høit).

Igjen! ... Kommer han nu ogsaa om Dagen! Kan det ikke være nok med Natten! ...

Helga (jublende).

Alfred! Det er ham! Han lever!

(Hun iler ham imøde og griber hans Hænder.)

Fruen.

Lever han!

Alfred.

Helga, saa har De dog ikke glemt mig!

Helga.

Glemt! Hvor kunde jeg ... (slipper ham.) Min Gud, hvad har jeg gjort!

Therese.

Alfred ... seer du da ikke mig?

Alfred
(omfavner hende).

Min Søster!

Agenten.

Men du Forbarmende! De er jo død, Menneske!

Alfred.

Nei, Hr. Agent! jeg er lyslevende og befinder mig i bedste Velgaaende.

Victor (afsides).

Han lever! Saa faaer jeg da engang en rolig Søvn.

Agenten.

Men Gudbevares, hvorledes hænger dette sammen? De styrtede jo ned og slog dem ihjel paa Stedet.

Alfred.

Havde jeg gjort det, Hr. Agent, saa stod jeg neppe her.

Fruen.

Men saa fortæl dog, lad os faae at vide ...

Alfred.

Det er snart fortalt.

Victor (sagte).

Alfred ... jeg bønfalder dig ... tænk paa vor Barndom!

Alfred (ligeledes).

Tænkte du paa den, da jeg bønfaldt dig?

Victor (som før).

Nei, du har Ret. Gjør hvad du vil.

Fruen.

Skynd Dem, vi staaer som paa Naale.

Agenten.

Hvor har De været henne? De kan da umulig have været nede i Brønden i al den Tid.

Alfred
(efter en kort Pause, under hvilken Victors Uro er synlig).

Jeg laa længe syg efter Faldet ... af en hidsig Feber.

Victor (sagte).

Tak, Alfred!
(Han drager sig lidt efter lidt over til Siden.)

Alfred.

I flere Maaneder svævede jeg mellem Liv og Død; først da jeg begyndte at komme mig, fik jeg at vide, hvorledes Alt var gaaet til, at De havde troet mig død og var seilet bort med det Samme.

Fruen.

Men hvordan blev De frelst? Hvorledes kom De ud af Hulen?

Alfred.

Jeg veed det neppe selv. Der maa have ligget Noget paa Bunden, som har taget Stødet af. Da jeg vaagnede af en dyb Afmagt, fandt jeg en Sidegang, som førte til Lyset; jeg blev funden af nogle Fellaher, bragt til Luxor og pleiet af Scheiken.

Fruen.

Herregud, hvad De har gaaet igjennem! Det er jo næsten et Mirakel, at De er sluppen derfra med Livet.

Alfred.

Kald det, hvad De vil, Frue! For mig er det visselig et Mirakel.

Victor (afsides).

Ogsaa for mig.

Therese (halv høit).

Er det sandt, Alfred? Gik det saaledes til?

Alfred (ligeledes).

Det er sandt, at Gud har frelst mig, da jeg var forladt af Menneskene.

Agenten.

Men hvorfor i Alverden har De dog ikke skrevet til Deres Søster?

Alfred.

Det har jeg gjort, Hr. Agent! men først for en Maaned siden, før havde jeg ikke Kræfter dertil.

Agenten.

Saa ligger Brevet Skam inde paa Posthuset i Kjøbenhavn. Vi har nemlig boet herude i et Fjerdingaar, og da vi flyttede, var der jo Ingen, som tænkte paa Muligheden af en Postforbindelse med Dem. Naa, jeg gratulerer til Opstandelsen og ønsker Dem velkommen hjem, Hr. Sommer!

Fruen.

Ja, Velkommen baade til Livet og til Danmark! Var De bare kommen noget før, det havde jeg hellere seet.

(Helga brister i Graad og skjuler sit Ansigt hos Moderen.)

Agenten.

Men Barn dog, hvad gaaer der af dig? Er det nu Tid at græde? Hvad maa din Forlovede tænke!

Alfred.

Hendes Forlovede!

Agenten.

Min Datter er for et Øieblik siden bleven forlovet med Hr. Briant.

Alfred.

Med ham! Helga, svar mig oprigtig! Hvem af os to elsker De, ham eller mig? Er det Briant, saa viger jeg Pladsen.

Victor.

Nei, nei . . . det er mig, som giver Afkald!

Agenten.

Hvad for noget . . . Afkald? Men hvad betyder alt dette her? Hvad vil det sige, at Hr. Sommer viger Pladsen? Han har jo slet ingen Plads . . . hvad behager?

Alfred.

Helga, har jeg slet ingen?

Helga (stærkt).

Jo, Fader! Han har en Plads her i mit Hjerte! For din Skyld har jeg lovet Hr. Briant min Haand, men det er Alfred, jeg elsker!

Alfred.

Tak for de Ord! Nu fik jeg først Livet igjen!

Fruen.

Var det derfor du gjorde det, mit stakkels Barn!

Agenten.

Men Gudbevares! Hvor kan du bære dig saaledes ad? Elske den Ene og forlove dig med den Anden ... det er jo næsten, hvad man kalder Bigami Høistærede Hr. Briant! De maa virkelig bære over med hendes Letsindighed, De maa ikke dømme hende efter en Overilelse, som jeg haaber med Tiden ...

Victor.

Jeg er domfældt, jeg dømmer Ingen.

Agenten.

Et nyt Bevis paa Deres fortræffelige Karakteer. Saa opgiver jeg heller ikke Haabet om den Forbindelse, som ...

Victor.

Det gjør mig ondt, Hr. Agent! Jeg kan hverken ægte Deres Datter eller være Deres Compagnon; jeg forlader Danmark.

Agenten.

For længere Tid?

Victor.

Maaskee for bestandig.

Agenten.

Og jeg, som nu troede, at Alt var i Orden! Det gjør mig ondt, Hr. Briant, meget ondt, baade at jeg skal miste Deres behagelige Selskab, og at det Arrangement, vi havde truffet ...

Victor.

Det staaer naturligviis ved Magt, hvis De ønsker det.

Agenten.

De vil tage Aktierne igjen, mener De? Nei, De maa undskylde, naar De hverken bliver min Svigersøn eller min Compagnon, kan jeg heller ikke tage imod Deres Penge.

Alfred.

Saa tag imod mine!

Agenten.

Deres? Jo, det skulde nok hjælpe stort!

Alfred.

Siig ikke det, Hr. Agent! Jeg er rig.

Fruen.

Hvad for Noget?

Therese.

Er du?

Agenten.

Hvad behager? Er De rig? De er nok snarere i godt Humør, Hr. Sommer!

Alfred.

Det er jeg ogsaa; men det Ene udelukker jo ikke det Andet . . . ikke altid i det mindste. De husker nok, der var en Kjøbmand i Kairo, som havde mistet et kostbart Skriin, og der var

udlovet en stor Sum til Den, som skaffede det tilbage?

Agenten.

Ja rigtig, det stod jo i den Bekjendtgjørelse ...

Helga.

Som jeg gjemte ...

Alfred.

Og viste mig. Nu vel, dette Skriin fandt jeg i Graven, hvor Røverne havde gjemt det. Skatten var saa godt som urørt, og jeg har faaet Trediedelen af dens Værdi udbetalt i gode Vexler.

Victor (afsides).

Ogsaa det! Er der da virkelig en Magt, som skifter Lønnen og Straffen retfærdig?

Agenten.

Nei, hvad hører jeg? Jeg gratulerer, Hr. Sommer! Saa er De jo paa den Maade en hovedrig Mand.

Alfred.

I det mindste rig nok til at tilbyde Dem den Sum, De behøver.

Agenten.

Vil De da gaae i Compagni med mig?

Alfred.

Nei, min Kunst svigter jeg ikke. Men jeg vil bede Dem om Helgas Haand, og saa vil jeg

. . . nei, først vil jeg stille Alt hvad jeg eier til Deres Raadighed, og saa vil jeg spørge, om De vil have mig til Svigersøn.

Agenten.

Om jeg vil? Min kjære, unge Ven, De har rørt mit Hjerte, De er et fortræffeligt Menneske . . . tag hende og gjør hende lykkelig!

Alfred.

Tak!

Agenten (muntert).

Men kan jeg nu ogsaa stole paa, at De er rigtig levende, og ikke saadan en . . . Skygge? Hvad behager?

Alfred.

Nei, Skyggernes Verden kom jeg lykkelig ud af; den ligger langt herfra, dernede mellem Bjergene. (Henter en Skitsebog, som han har bragt med.) See her! Kjender De Stedet igjen?

Agenten.

Det er jo Udsigten fra Skibet.

Helga.

Og her er Skibet selv! Kom, skal Du see, Moder!

(De betragte Billederne og fortsætte Samtalen sagte ved den ene Side af Scenen.)

Therese

(til Briant, som staaer paa den modsatte Side:)

De reiser bort fra Danmark?

Victor.

Jå, Frøken.

Therese.

Hvor reiser De hen?

Victor.

Det veed jeg ikke, og det er jo lige meget. Jeg har tabt . . . hvem spørger om den slagne Fjende?

Therese.

Naar han ligger saaret ved Veien, hører Fjendskabet op, og saa vaagner de gamle Minder.

Victor.

Og det siger De, Therese . . . De, som jeg har forurettet meer end Nogen?

Therese.

Jeg bærer ikke Nag, lad os skilles uden Vrede. Guds Haand har ramt Dem, den kan ogsaa reise Dem igjen. Maaskee kan De endnu blive lykkelig, Victor!

Victor.

Jeg? . . . Aldrig! Lykken har eengang været mig nær, nu føler jeg det først. I den Ungdomsdrøm, jeg selv forspildte, stod den ved min Side; men jeg forsmaaede den og vendte den Ryggen . . . den kommer ikke igjen, den kjendes ikke ved mig.

Therese
(sagtere, bevæget).

Nei, ikke som De er, det er sandt ... men kunde De blive en Anden ...!

Victor.

Det vil jeg blive! Men hvad saa? Jeg forstaaer Dem ikke, Therese! De taler saa mildt, som om det var i gamle Dage ...

Therese.

Jeg forstaaer mig ikke selv; jeg veed kun Eet, at nu maa vi skilles. Gud være med Dem og Levvel!

Victor.

Therese! ... Levvel! (Therese rækker ham Haanden, som han kysser. Hun gaaer derpaa over til de Andre, idet Alfred nærmer sig.) Alfred! Jeg har sagt Farvel til din Søster, nu vender jeg mig til dig. Kan du glemme, hvad der er skeet, og tilgive mig? Du veed ikke, hvad jeg har lidt, siden vi skiltes. Hver Gang jeg lukkede mine Øine, har jeg seet dig staae foran mig og hørt dig kalde ... hver eneste Nat har været en Domfældelse uden Naade. Alfred, tilgiv mig, ifald du kan!

Alfred.

Der er min Haand! Jeg vil sige som Josef: Du tænkte Ondt imod mig, men Gud vendte det til det Gode. Bed ham om Tilgivelse, jeg tilgiver dig gjerne.

Victor.

Ham siger du? Ja, du har Ret ... din Gud er stærkere end min ... jeg vil see, om jeg kan finde ham! (Hurtig ud til Høire.)

Fruen.

Hvad er det? Gik Hr. Briant bort?

Agenten.

Uden at sige Farvel! Naa ja, under disse Omstændigheder ...

Helga
(til Alfred).

Gudskeelov han er borte! Nu synes jeg først, at jeg hører dig rigtig til.

Alfred.

Saa lad mig ogsaa fæste dig rigtig og sætte denne Ring paa din Finger.

Helga.

Er det Faraos Ring?

Alfred.

Det tør jeg ikke paastaae; men i hans Grav har jeg hentet den.

Helga.

Hvad er det for Tegn, der er skaaret i Stenen?

Alfred.

Det er et Ord, som betyder «Lykke«.

Helga.

Men saa er det jo en Lykkering.

Alfred.

Mig har den visselig bragt Lykke; gid den maa bringe dig den samme!

Fruen.

Det gjør den nok, naar I først har havt Bryllup, Børn! Den bedste Lykke, jeg kjender, er et godt og kjærligt Hjem.

Agenten.

I Forening med høiere Interesser, Notabene, som kan udvide Horizonten.

Fruen.

Aa ja saamænd, det kan være godt nok at see sig omkring. Men Himlen har man da altid over sig, naar man bare vil løfte Hovedet og lukke Øinene op. Hvad siger du, Therese?

Therese (stærkt).

Ja, Gud være lovet, at vi har Himlen over os! Blev den først lukket, saa var det snart forbi med Lykken.

(Tæppet falder.)

RENTESKRIVEREN.

HOLBERGSK STUDIE I EEN AKT

AF

CHR. K. F. MOLBECH.

KJØBENHAVN.

FORLAGT AF DEN GYLDENDALSKE BOGHANDEL (F. HEGEL).

TRYKT HOS J. JØRGENSEN & CO.

1875.

ASTOR LIBRARY
NOV
NEW YORK

RENTESKRIVEREN.

HOLBERGSK STUDIE I EEN AKT.

Opført paa det kgl. Theater i Anledning af Holberg-Statuens Afsløring den 31te Oktober 1875.

PERSONERNE.

Peder Madsen, kgl. Renteskriver.
Laurentia, hans Datter.
Gotthard, hans Svoger.
Marthe, hans Huusholderske.
Magister Søren Iversen, hendes Søstersøn.
Frederik Pilloy, priviligeret Acteur.

Handlingen foregaaer i Kjøbenhavn, i Renteskriverens Huus i Gothersgaden, i Aaret 1726.

Skuepladsen forestiller en borgerlig Stue af Middelstørrelse, med en Dør paa hver Side og en Indgangsdør i Baggrunden. I Forgrunden tilhøire et større Bord, bedækket med opslagne Protokoller, Papirer og Skrivematerialier; lidt længere tilbage et mindre Bord. Tilvenstre i Forgrunden et Vindue, ved dette en Lænestol og en Spinderok. Stole og andre Meubler, blandt hvilke et Klædeskab.

FØRSTE SCENE.

Renteskriveren, ved det større Bord, beskjæftiget med at regne. **Laurentia,** skrivende ved det mindre Bord. **Marthe,** spindende ved Vinduet.

Marthe.

Klokken er halvgaaen fem, Hr. Renteskriver! Er det ikke paa Tiden, at Herren equiperer sig til at gaae i Komedien?

Renteskriveren.

Syv Gange femten — syv Gange femten ... Hvad er nu det?

Marthe.

Det er hundrede og fem.

Renteskriveren.

Ja det veed jeg nok! Hvorfor fortæller hun mig det?

Marthe.

Herren spurgte jo, hvad syv Gange femten var?

Renteskriveren.

Hvad for Noget? Troer hun, jeg consulerer hende i et Regnestykke? Jeg spurgte, hvorfor hun forstyrrede mig i mine Concepter; nu kan jeg begynde hele Regningen forfra.

Marthe.

Herren skulde hellere opsætte det til siden. Ret nu tager Spectaclet sin Begyndelse, og vil I have en skikkelig god Plads, gjør I rettest i ikke at tøve for længe. Der er Narre nok, som løber efter disse nymodens Komedier (seer ud af Vinduet). Der staaer saamænd alt en Hoben og venter, at Bagporten til Gothersgaden skal blive oplukket.

Laurentia.

Maa jeg saa ikke have Lov at ledsage Papa? Jeg vilde saa gjerne see den nye Komedie, som ageres iaften.

Renteskriveren.

Saa, nu begynder hun ogsaa! Er det ikke som jeg siger? Jeg har Hovedet fuldt af Forretninger og aldrig en Times Ro paa Dagen. Jeg har jo alt een Gang sagt dig min Mening i denne Punkt. Jeg nægter dig intet uskyldigt Amusement, du har været med mig baade paa den stærke Mand og paa Luftspringerne; men

slige Komedier som dem, Msr. Montaigu lader opføre, hvori honnette Folk blive hudflettede, dem skal baade min Datter og mit Tyende holde sig fra. Lad mig saa have Fred! — Syv Gange femten er hundrede og fem . . .

Laurentia.

Men Papa agter sig jo dog selv i Komedien iaften.

Renteskriveren.

Det gjør jeg ogsaa, for visse Aarsagers Skyld; men ligesom det er første Gang, bliver det ogsaa den sidste, om det ellers er Sandhed, hvad Marthe beretter, hun har hørt af sin Søstersøn, Magister Søren.

Laurentia.

Ak, min hjerte Fader! I kan være overtydet om, det er kun Opspind af onde Tunger. Hvor kan I troe, at Msr. Pilloy . . .

Marthe.

Monsieur Pilloy er en Komediantspiller og oven i Kjøbet af fransk Extraction, af den Slags Folk kan man vente sig Allehaande. Jeg har tidt nok varet Herren imod at lade ham have sin Gang her i Huset; men jeg veed nok, hvad den Karl snuser efter. Vel er det ikke ham, der efter min Søstersøns Sigelse skal agere den Stundesløse, og som har den Fripostighed at efterabe Herrens Person, men han er ligegodt med i Anslaget. Vil Herren saa ikke klæde sig?

Renteskriveren.

Ja, jeg faaer vel at gjøre det og lade Alting ligge halv færdigt. Ingen maa fordriste sig til at røre ved mine Papirer, mens jeg er borte — hører hun?

Marthe.

Naar pleier jeg at røre Herrens Skrivebord? Der er jo Ingen uden Jomfruen, som har Lov at komme den Skatkiste nær. (Hun har imidlertid taget Renteskriverens Kjole, Paryk, Hat og Stok ud af Skabet og rækker ham efterhaanden de forskjellige Gjenstande). Vær saa artig, her er Herrens Kjole.

Renteskriveren

trækker Slobrokken af, men sætter sig i det Samme igjen.

Hvor Pokker er nu Klakken bleven? Jeg havde den jo nys.

Laurentia.

Hvilken Klakke er det, Papa søger efter?

Renteskriveren.

Det er den, som skal føres ind i Udgiftsbogen — i den store Contobog . . .

Laurentia.

Den har Papa jo flyet mig, det er jo den, jeg her sidder og reenskriver.

Renteskriveren.

Naa, det er sandt, nu husker jeg det. Hvor vidt er du med Reenskriften?

Laurentia.

Ret nu er jeg ved Enden. Jeg kan godt blive færdig inden Komedien begynder.

Renteskriveren.

Naa saa det kan du — men det bliver nu Intet af. Vær nu en god Pige og slaa den Komedie ud af Hovedet! Du skal min Tro komme med mig til Kilden til Sommer; det er langt artigere end at sidde ovre i Grønnegaden og høre Professor Holberg gjøre sig selv og Andre til Nar.

Laurentia.

Til Kilden! Jeg er da Gud skee Tak hverken blind eller værkbrudden.

Renteskriveren.

Hør, gjør mig nu ikke Hovedet kruset!

Laurentia.

Jeg synes, Papa kunde gjerne unde mig den Fornøielse.

Marthe.

Jo, det var en skjønne Fornøielse for en Datter, at være Vidne til, at hendes Fader bliver harcelleret af en Gjøglerbande — tvi!

Renteskriveren.

Ja, det maa hun nok sige to Gange, Marthe!

Marthe.

Og af hvad Aarsag? Fordi Herren er en geskjæftig Mand, som har den Egenskab, at han

ikke kan være ledig nogen Time paa Dagen; fordi Herren er nedsænket i Forretninger til op over Ørene og ikke har Stunder at drive sin Tid hen paa Viinhuse, som Acteurer og Komedieskrivere have for Skik; fordi . . .

Renteskriveren.

Ja, ja, lad nu det være godt . . .

Laurentia.

Da veed jeg, min Fader kaster ikke Vrag paa et godt Glas Viin, og hvad det anbelanger at gaae paa Viinstue, saa gjør han det vist imellemstunder selv. Ikke sandt, Papa? Var det ikke hos Tujon i Pilestrædet, I gjorde Professor Holbergs Bekjendtskab? Mig synes, I har selv berettet det?

Renteskriveren.

Det har jeg ogsaa, Jomfru Næseviis! Men siden jeg har bragt i Erfaring, at Msr. Holberg, skjøndt en studeret Mand og Universitetsprofessor, ikke agter sig for god til at drive Abespil med meriterede Personer, kan hun være vis paa, at jeg ikke har sat nogen Fod mere . . . i det Viinhuus. (til Marthe, som børster hans Kjole af:) I Pokkers Skind og Been, hold dog op med den Børsten og lad mig komme afsted! Og hold Døren lukket, imens jeg er borte — hører hun! Skulde Msr. Pilloy vove at lade sig indfinde imidlertid, saa viser hun ham Vinterveien — forstaaer hun!

Marthe.

Det skal ikke manquere; men idag kan Herren være tryg for ham, han er lovlig undskyldt, desformedelst han selv agerer med i Komedien.

Laurentia

græder.

Renteskriveren.

Saa, nu begynder hun at lamentere! Nei, det er ikke til at udholde! Hvor blev nu min Snuusdaase af — Marthe! min Snuusdaase, siger jeg!

Marthe.

Herren har den jo i Haanden.

Renteskriveren.

Naa — saa Adieu da! Og sørg for, at Grøden er færdig til jeg kommer hjem; sæt den ikke for sildig paa, hører hun! Lad den koge brav langsomt, at Grynene kan blive godt gjennemkogte. (han gaaer).

Marthe.

Men Hatten, Hatten! Herren glemmer jo sin Hat!

Laurentia gaaer grædende ind i Kammeret tilhøire.

ANDEN SCENE.

Marthe, alene.

Saa, nu fik jeg ham da endelig over i Komediehuset — det holdt saamænd haardt nok!

Jeg tænker vel, det skal slaae Hovedet paa Sømmet, naar han faaer sit eget Contrafei at see, saa han afbryder al Forbindelse med den Fuxsvandser af en Acteur, som har faaet sin Gang her i Huset til Præjudice for min Søstersøn Magisteren. Har vi først faaet den Monsieur aldeles paa Døren, skal jeg nok mage det saa, at Herren giver sit Minde til det andet Ægteskab, som han halvveis havde lovet mig for en Stund siden. Jeg har bestemt min Søstersøn hid paa denne Tid, for at give ham Leilighed til at tale i Eenrum med Jomfruen, hvad der hidtil ikke har lykkedes ham. Thi naar hendes Fader er hjemme, veed hun altid at hitte paa Udflugter. Men der hører jeg Nogen komme, det er vist ham.

TREDIE SCENE.

Marthe. Magister Søren Iversen.

Marthe.

Velkommen, min kjære Søstersøn! I kommer ret beleilig, Alting er gaaet efter Ønske.

Magisteren.

Jeg veed det, min hjerte Moster, og takker Eder tusinde Gange. Jeg har patrouilleret ovre ved Hjørnet af Grønnegaden i en halv Klokketime. Saasnart jeg blev vaer, at Hr. Renteskriveren var kommen vel indenfor Porten til Komediehuset, skyndte jeg mig hid efter Aftale.

Marthe.

Nu gjælder det at smede, medens Jernet er varmt, og at bruge Eders Talekunst hos Jomfruen. I vil sagtens møde nogen Modstand i Begyndelsen, men lad Jer ikke anfægte deraf. Hun giver sig nok, naar hun mærker, det er hendes Faders Villie, at hun skal slaae den gamle Elskov af Hovedet og bekvemme sig til et bedre Ægteskab.

Magisteren.

Saa troer hjerte Moster da for Alvor, at Anslaget vil lykkes, og at hendes Fader kan bevæges til at give sit Minde?

Marthe.

Jeg har alt udrettet saa Meget, at den Person, som stod Jer i Veien, er bleven forbudt Huset indtil videre, ihvorvel han havde vidst at insinuere sig hos Herren. Dette er en Hovedpost, det Øvrige vil nok gaae af sig selv, naar Herren først har faaet de Piller ned, som efter Eders Sigelse er præpareret ham i det nye Skuespil. Han var allerede indtagen nok imod Komedier tilforn; han har jo endnu ikke sat sin Fod i Theatret i Grønnegaden, hvorvel han boer skraas overfor og i alt Øvrigt nærer megen Estime for Professor Holberg, der, som I veed, jo endog af og til har beæret vort ringe Huus med en høilærd Visite.

Magisteren.

Kommer han her fremdeles?

Marthe.

Nei, nu er det en Stund siden han var her. Herren kan dog ikke rigtig forlade ham, at han, som en studeret Person og en Ungdommens Lærer, har nedværdiget sig til at skrive for Skuepladsen. Jeg troer nok, at Venskabet paa den senere Tid er noget kølnet.

Magisteren.

Og hvad det ikke er, vil det blive, naar han med egne Øine kommer at ansee, hvorledes Msr. Holberg ikke aleneste har udkopieret hans Svagheder, men endogsaa, *horribile dictu!* sat en Acteur ud paa at imitere hans Person. Og det er ganske vist. Jeg har fornummet det af En, som selv har hørt bemeldte Gjøgler — Mrs. Ulsøe er hans Navn — rose sig deraf paa det Viinhuus, hvor Banden har sit Tilhold.

Marthe.

Ja, er det ikke forskrækkeligt! End om han fandt paa at sætte mig ogsaa ind i en Komedie! For saadanne Skarns Mennesker er jo Ingenting helligt. Det løber mig koldt ned ad Ryggen, bare jeg tænker derpaa! Jeg husker nok, hvordan Msr. Holberg en Tid forleden begegnede mig, da han sad derhenne og disputerede med Herren, og jeg fordristede mig til at sige, jeg syntes det var baade nyttigere og bedre at give fem Mark

for et Lispund Klipfisk, end en Daler for en Komediebillet. Veed I, hvad han svarede mig? »Jeg troer, saa Skam, Rokkeho'edet talte«. Hvad synes Jer? Rokkeho'edet! Man har dog vel Lov at tale! Man er dog vel et Menneske, ihvorvel man er et Fruentimmer!

Magisteren.

Tilvisse, min hjerte Moster! men I maa vide, at Msr. Holberg er ganske ikke af den Mening. Det er bekjendt, at han alt i sin Ungdom ved adskillige Occasioner forfigtede den Sætning: *Mulieres homines non esse*, det vil sige, at Fruentimmeret ikke er Mennesker.

Marthe.

Ih, saa skulde han faae Skam paa sin Mund! Hvad vil han da gjøre os til? Dog vel aldrig til Aber eller andre umælende Bester?

Magisteren.

Formodentlig til et Slags Mellemcreature, som vel have menneskelig Skabning og Tale, men ikke menneskelig Fornuft og Judicium. Men slaa Jer tiltaals, Moster! hans Harcellering skal komme ham dyrt at staae. Jeg veed af min Ven Magister Stygotius, at en heel Hoben Folk af dem, han har spottet i sine Komedier, have besluttet idag at hævne sig for den Tort, som er vederfaret dem, ved at fløite det nye Skuespil ud. Jeg har sat Adskillige af mine Commilitones ud paa det Samme — thi der

findes, Gud skee Tak! endnu studerede Personer, som ikke have bidt Hovedet af al Skam — og jeg har selv betænkt at gjøre dem Compagnie. Her seer I mit *Instrumentum* **(han tager en stor Portnøgle frem)**; det er Nøglen til Valkendorfs Collegium, altsaa i visse Maader et geistligt Vaaben og vel skikket til at uddrive den onde Aand, som Msr. Holberg har manet frem ved sine Komedier. — Men hillemænd, Tiden gaaer. Om Moster saa synes, ønskede jeg nu gjerne at entretenere Jomfruen en liden Stund under fire Øine, som Aftalen var imellem os.

Marthe.

Hjertelig gjerne. Nu skal jeg strax kalde hende herud og lade Jer være alene med hende. Jeg vil imens gaae i Kjøkkenet, hvor jeg har Adskilligt at forrette. **(Aabner Døren til Laurentias Kammer og kalder)**: Jomfru! Jomfru Laurentia! Her er en ung Person, som begjærer at faae hende i Tale. **(hun gaaer ud tilvenstre).**

FJERDE SCENE.

Magisteren. Laurentia.

Laurentia

kommer hurtig ind.

Ak, er det ham, Hr. Magister! Jeg troede saavist, det var en Anden.

Magisteren.

Allerskjønneste Jomfru! Jeg priser mig lykkelig, at der omsider forundes mig Anledning til at aabenbare hende, i hvor høi Grad hendes uforligelige, saavel udvortes som indvortes Qualiteter have gjort Impression udi mit Hjerte. Jeg kan i Sandhed sige med Poeten: *In me tota ruens Venus Cyprum deseruit* — Venus har forladt det Eiland Cypern og gjort Indbrud i min Sjæl! — Men hvorfor vender Jomfruen mig Ryggen?

Laurentia.

Jeg saae mig kuns om for at opdage, hvem Magisteren talte til.

Magisteren.

Ei, hun skjæmter! Her findes jo ikke andre synlige Personer i Stuen end hun og hendes ydmygste Tjener, som er jeg.

Laurentia.

Nei, det er endelig sandt. Men saa maa han formodentlig have talt til en eller anden usynlig Geist, af dem, som lærde Folk pleier Omgang med — enten til Viisdommens Gudinde eller en af de ni Muser; thi paa mig passe hans smukke Talemaader ganske ikke.

Magisteren.

Ak, allerkjæreste Jomfru! Kunde hun see sit Portræt, saaledes som det er ophængt herinde

paa mit Hjertes Krog, da vilde hun visselig falde i Forundring over sin egen Deilighed og Yndest, der er saa stor, at jeg præfererer hende for alle de Fruentimmer, jeg kjender.

Laurentia

afsides.

Hvilken horribel Pedant! (høit) Det Portræt maa være gjort af en Skjælm, som har villet faae ham til at fare med Liimstangen; thi hvis det er saa deiligt, som han beskriver, kan det umulig være mit.

Magisteren.

Tilvisse er det en Skjælm, som har afskildret hendes Contrafei herinde; thi det er den liden Gud Amor, Veneris Søn, i egen Person.

Laurentia.

Ei, saa begriber jeg, at det ikke kan ligne; thi han er jo blind, eller i det Mindste er hans Øine tilbundne.

Magisteren.

Hun har Ret, skjønne Jomfru! saaledes afbildedes han af de gamle Grækere og Romere. Men dette vil intet Andet sige, end at han er seendes blind, som jeg ved Leilighed nøiere skal forklare hende. Ihvorvel man har et Slags Bind for Øinene, hvad der unægtelig i visse Maader kan siges om forliebte Folk, kan man ikke des mindre i mange Punkter være mere klarseende end alle Andre.

Laurentia.

Ha, ha! Nu maa jeg lee! Vil han ikke gjøre et Forsøg engang og lade sig binde for Øinene? Jeg vædder, at hvis Klædet er forsvarligt, skal han ikke være capabel at gjøre Forskjel imellem mig og Maren Kokkepige.

Magisteren.

Nu behager Jomfruen atter at skjemte. Hun veed vel, at de Øine, jeg taler om, er ikke blot Legemets udvortes, men ogsaa Sjælens indvortes Synsredskaber. Med disse sidste har jeg anseet hendes Dyder og Artighed, hvilket saaledes har betaget mit Hjerte, at jeg ikke kan have mine Tanker fæstet til noget Andet. Derfor er jeg hidkommen idag, for at aabenbare hende min Tilstand og anholde om den Recept, som alene er i Stand til at curere min Sygdom.

Laurentia.

Jeg er da ingen Apotheker, veed jeg, at han vil hente Medikamenter hos mig. Gak han hen paa Østergade, hvor den udstoppede Fisk hænger i Vinduet: der kan han faae baade Piller og Latværge og Alt hvad han ønsker.

Magisteren.

Ihvorvel Jomfruen raillerer temmelig stærkt med hendes ydmyge Tjener, skal jeg ikke tage hende Saadant fortrydelig, i Betragtning af hendes Ungdom og naturlige Lystighed, men alleneste tilføie, at det Medicament eller *remedium amoris,*

som jeg haver behov, findes ei paa noget Apothek, men ikkun hos hende. Ligesom de Saar, Achillis Landse havde slaget, alene kunde læges ved at komme i Contact med det samme Vaaben, som havde voldet dem, saaledes kan ogsaa den Amour, jeg bærer til hende, og som jeg her paa mine Knæ bekjender . . .

Han knæler. Marthe aabner i det Samme Døren og seer ind, men trækker sig strax tilbage.

Laurentia.

Ei, stat dog op Hr. Magister! Hvad tænker han paa? Jeg er altfor ringe til at være Gjenstand for slig en lærd og studeret Persons Kjærlighed. Den, han skal forbinde sig i Ægteskab med, bør i det Mindste kunne baade Græsk og Hebræisk — ikke at tale om Latin, som bør være hendes daglige Omgangssprog.

Magisteren
reiser sig.

Jeg mærker nok, hvad Aarsagen er til Jomfruens Harcellering. Der stikker en anden Amour bagved, og jeg veed ogsaa, hvem den Person er, som hun præfererer. Men Saadant allarmerer mig kun føie, saasom jeg forlader mig paa, at hendes Fader aldrig giver sit Minde til hendes ægteskabelige Forbindelse med Den, som har havt Andeel i at gjøre ham latterlig.

Laurentia.

Siden han er saa vel underrettet, vil jeg heller ikke gjøre nogen Røverkule af mit Hjerte.

Det forholder sig ganske rigtig saa, at jeg har fattet Inclination for en ung Person, som med min Faders Minde i nogen Tid har havt sin Gang her i Huset. Men hvad det angaaer, som han beskyldes for, saa er det en skammelig Bagvadskelse, som jeg ingenlunde fæster Lid til; thi jeg veed om min Ven, at han umulig kan gjøre Noget, som ikke er honnet.

Magisteren.

Da skal Jomfruen saamænd snart faae Troen i Hænderne. Jeg skal paa staaende Fod gaae over i Komediehuset og med egne Øine og Øren hente Confirmation paa det, jeg har sagt. Naar jeg om en føie Stund kommer igjen, skal hun blive instrueret om, at jeg ikke farer med Usandhed. Kanskee hun dog bekvemmer sig til at forandre sin Mening, naar hun mærker, hvad Side Vinden blæser fra. Vi kan endnu komme til at conjugere *amo* sammen, min hjerte Jomfru! Adieu saalænge. (han gaaer).

FEMTE SCENE.

Laurentia, alene.

Vinden maa blæse fra hvilken Side, den vil, aldrig skal den have Magt at blæse det Løfte bort, som jeg har givet min Ven; det kan han forlade sig paa, Hr. Pedant! — Men dersom det nu virkelig er sandt, at der i den nye Komedie

bliver railleret med min Faders Svaghed — thi at han er stundesløs, kan desværre ikke nægtes, og hvis han selv opdager Satiren, hvad skal der saa blive af? Jeg frygter, det skal opirre ham saaledes, at han reent forbyder mig al Omgængelse med Den, jeg elsker og som jeg aldrig vil svigte. Ak, ak, hvad skal jeg gribe til, jeg elendige Menneske!

SJETTE SCENE.

Laurentia. Gotthard.

Gotthard.

Men hvad er her paa Færde? Hvad græder I for, hjerte Laurentia?

Laurentia.

Ak, min kjære Morbroer! det er Himlen selv, som sender Jer til min Bistand. Ret nu har Magister Søren Iversen været herinde og erklæret mig sin Kjærlighed.

Gotthard.

Ei, seer man det! Mig syntes nok, han saa noget aparte ud, da jeg begegnede ham her udenfor Huset. Men hvad Ulykke er derudi? Han er jo en velstuderet Person, og der kan staae mange nyttige Ting i en Bog, omendskjøndt Bindet er tørt og skrumpent.

Laurentia.

Men jeg har nu i et halvt Aar baaret Kjærlighed til en Anden og vil hellere lade mit Liv, end forlade Den, jeg har kjær, og som elsker mig igjen.

Gotthard.

Ha—ha, hænger det saaledes sammen? — Ja, jeg har alt hørt en Fugl synge derom og er i den Post ganske og aldeles af Jeres Mening. Lige Børn spille bedst, og Msr. Pilloy — for det er vel ham? (Laurentia nikker) — er jo en artig ung Karl, som udi Alder og Temperament passer bedre til Jer, end slig pedantisk Skolemester. Hvad det angaaer, at han er Acteur ved de danske Komedier, saa regner jeg for min Deel ham Saadant snarere til Merite end til det Modsatte, eftersom jeg selv har faaet mig mangen sund og hjertelig Latter over Msr. Holbergs artige Inventioner. Jeg veed vel, at der gives nogle vrantne og suurseende Personer, som holde Skuespil for skadelige og forargelige og mene, at Alt, hvad som siges deri, sigter paa dem; men hvad har Saadant at betyde i Comparation med de Mange, som høste Nytte af de danske Komediers Morale, og Fornøielse af deres lystige Skjemt? Om Skuepladsens Vigtighed og Værd ere jo alle cultiverede Nationer enige; skulde vi da staae tilbage og ikke tværtimod regne os til største Honneur og af alle Kræfter understøtte den danske Skueplads, som

ved Professor Holbergs Fortjeneste er grundlagt iblandt os? Theatralske Exercitier ere at betragte som Skoler for Menneskers Levnet og Gjerninger, og det er ikke uden knarvorne og med den sorte Galde plagede Mennesker, som fordømme eller ringeagte saadanne Øvelser. En god Komedie er en Underviisning for det hele Folk, og den danske Nation trænger endnu udi adskillige Stykker til Instruction og Optugtelse. Dette er i kort Begreb min Mening om Skuepladsen, min hjerte Søsterdatter! og I kan heraf slutte, at om Nogen staaer Eders Kjærlighed imod, saa er det ikke jeg.

Laurentia.

Nei, tænkte min Fader blot som I, da havde det visselig ingen Nød.

Gotthard.

Nu, jeg veed vel, at Eders Fader ikke favoriserer de danske Komedier — fornemmelig, tænker jeg, af den Aarsag, at han ikke kjender dem; men med al sin Særhed og Geskjæftighed er han jo dog ellers en oplyst Mand, som vel i Saadant lader sig tale tilrette, særdeles naar det er hans Datters Velfærd og Lykke, som staaer paa Spil. Jeg skal min Tro bruge al den Credit, jeg har hos ham, i Eders Faveur, det lover jeg, og lykkes det kun at forlige ham med Msr. Pilloy's Metier, kan han jo i Øvrigt Intet have at indvende imod hans Person. Thi at

han ikke er i Besiddelse af Midler, har jo Intet at sige, saasom Eders Mødrenearv er tilstrækkelig til at føre Huus for.

Laurentia.

Ak, kjære Morbroer, I veed ikke Alt, hvad som er hændet, og hvor elendig jeg er. Magisteren har bragt i Erfaring, at der i det nye Skuespil, som ageres iaften, bliver railleret over min Fader, og at Den, som forestiller den Stundesløse, har observeret adskillige af hans Svagheder for at efterligne dem i sin Action. Siden Marthe har fornummet, at jeg præfererer Msr. Pilloy for hendes Søstersøn, er hun bleven saa ond som Peber og fortrædiger mig ved enhver Leilighed; hun har fortalt min Fader dette, og saaledes ophidset ham, at han har lukket Døren for min Ven og selv er gaaet over i Komediehuset, for med egne Øine at overtyde sig om den Tort, som skal være vederfaret ham. Siig nu selv, om jeg ikke har Aarsag til Bedrøvelse, naar hele mit Livs Lykke hænger i en Traad?

Gotthard.

Naa, naa, giv Jer tilfreds! Tingen er maaskee ikke saa slem, som den har Udseende af. Jeg har vel ogsaa hørt sige, at en af de danske Acteurer paa Viinhuset skal have ladet et Ord falde om noget Saadant, men om han nu og havde opsnappet et eller andet Træk af Eders

Faders Geskjæftighed, hvem siger saa, at min Svoger gjenkjender sig selv derudi, eller at han antager det for møntet paa ham? Alle stundesløse Folk have jo nogen Lighed med hverandre, og det er platud en Misforstand at troe, at Mrs. Holberg med sin Satire sigter hellere paa den Ene end paa den Anden, saasom det ikke er Menneskene udi sær, han i sine Komedier vil latterliggjøre, men kun deres Daarskaber. Jeg er derfor af den Mening, at Eders Fader, selv om han i Komediens Speil bliver sit eget Ansigt vaer, ikke vil fortryde Saadant, naar han til samme Tid opdager Jens Christoffersens, Peder Henningsens og Fleres, som iligemaade ere stundesløse.

Laurentia.

Ak, gid jeg turde troe, at I talede Sanden, men jeg skjælver over hele mit Legem ved Tanken om, hvorledes dette skal løbe af. Om jeg blot kunde ansee min Faders Miner et Øieblik, eller Nogen kunde sige mig, hvorledes han gebærder sig under Komedien.

Gotthard.

Kan det berolige Jer, skal jeg hjertelig gjerne gaae en liden Stund derover og see, om jeg af hans Miner og Gebærder kan gjøre nogen Slutning. Jeg skal da som snarest komme tilbage og bringe Jer Underretning.

Laurentia.

Jeg takker tusinde Gange, min kjære Morbroer, om I vil bevise mig den Villighed. Jeg veed, han har kjøbt Plads i en af de underste Loger, for at sidde noget i Skjul; men I opdager ham nok. Jeg tæller Minutterne, ja Secunderne til I kommer tilbage.

Gotthard.

I har mig strax igjen, vær nu kjønt taalmodig imidlertid. (gaaer).

SYVENDE SCENE.

Laurentia, alene.

Hvordan skal jeg faae Tiden til at gaae saalænge? Jeg har endnu nogle Regnskaber at copiere for min Fader, men jeg kan ikke skrive, saaledes ryster min Haand af lutter Alteration. Jeg vil tage mit Kniplebræt frem, det Arbeide kan jeg vel forrette, ihvorvel jeg ryster paa Haanden. **Hun sætter sig til at kniple. Pilloy kommer ind, hyllet i en Kappe, som han lægger fra sig ved Døren.**

OTTENDE SCENE.

Laurentia. Pilloy.

Pilloy,
klædt som Magisteren.

Allerkjæreste Jomfru og tilkommende Brud!

Laurentia

vender sig ved Lyden, men dreier strax Hovedet om igjen. Afsides

Saa, der har jeg den Pedant igjen paa Halsen.

Pilloy.

Jeg kommer hid efter Aftale, for at begjære hende i al Tugt og Ærbarhed til min ægte Hustru og at spørge hende, om hun vil have mig til sin ægte Mand.

Laurentia.

Jeg har jo alt een Gang svaret ham paa det Spørgsmaal og har ingenlunde skiftet Sind siden den Tid.

Pilloy,

med sin egen Stemme.

Det har jeg ikke heller, dyrebare Laurentia! Ha, ha, ha! Saa lykkedes det mig dog at fixere Jer.

Laurentia

springer op.

Himmel, hvad er det for Kogleri! Er det Jer, min allerkjæreste Frederik?

Pilloy.

Ja vist er det mig og ingen Anden. Ha, ha, ha! Jeg var min Tro saadan inde i min Rolle, at jeg nær tog feil af mig selv og den Person, jeg agerer.

Laurentia.

Og jeg tog ikke mindre feil og troede, at I var Magisteren, som for lidt siden gik herfra.

Pilloy.

Nei, hvad siger I? Jeg skulde dog vel aldrig troe, at jeg ved et synderlig uheldigt Tilfælde var kommen til at ligne Magister Søren?

Laurentia.

Det Tilfælde er nok ikke kommet saa ganske uventendes, om jeg ellers kjender Jer ret. Men hvor tør I vove at komme hid, da I dog veed, min Fader har forbudt Jer Huset, og hvad er dette for en Masquerade?

Pilloy.

Det er en Forklædning, jeg bruger i Skuespillet i en Anledning, som jeg nu ikke kan forklare Jer nøiere. Jeg har en halv Times Pusterum, i hvilken jeg ikke agerer, og da jeg veed, at Eders Fader er i Komedien, har jeg benyttet Tiden til at springe herover, for at see Jeres himmelske Øine igjen og høre af Eders egen, søde Mund, at I trods alle de Forhindringsstene, som lægges os i Veien, alligevel har bevaret Eders Kjærlighed til mig.

Laurentia.

Kan I tvivle derom? Jeg har Eder kjærere nu end nogensinde og føler, at jeg ikke kan skilles fra Jer, uden at skilles fra Livet med det Samme.

De omfavne hinanden; i det Samme stikker Marthe Hovedet indad Døren.

Marthe,
afsides.

Ei, det gaaer jo bravt nok? Hvem skulde have troet om min Søstersøn, at han saa snart kunde bringe Fæstningen til Overgivelse? Men jeg vil endnu lade dem være en Stund alene.
Hun gaaer og lukker Døren sagte.

Pilloy.

Saa er Alting godt! Saalænge I ikke bryder Eders Løfte, sødeste Laurentia! saa kan alt Andet ikke anfægte mig.

Laurentia.

Heller ikke om min Fader, ved at see den nye Komedie, bliver ydermere opbragt imod Jer og nægter sit Minde til vor Forening?

Pilloy.

Det har sikkerlig ingen Fare! Han kan umulig Andet end fornøie sig over Komedien og kan ikke lade en uskyldig Spøg gaae sig til Hjerte. Den, som leer, kan ikke bevare sin Vrede, og hvorledes skulde han undlade at lee, naar det ganske Publicum leer rundtomkring ham? Der har paa adskillige Steder i Komedien været saadan Latter og Trampen, saavel paa Galleriet som i Parterret, at man knap var capabel at høre, hvad man selv sagde.

Laurentia.

Ja, I er nu altid ved godt Mod; men Enden er ikke endda. Bagefter kommer Humlen, og

den kan blive bitter nok, baade for mig og for Jer, dersom I har mig saa kjær, som I nylig sagde. Jeg frygter alligevel, at min Fader aldrig forlader Jer, at I har ageret i en Komedie, hvori der harcelleres over ham.

Pilloy.

End ikke, om han selv har Fornøielse af at see mig? Jeg skal min Tro imitere Magisterens Person saa skinbarlig, at Eders Fader skal have ondt ved at bare sig for Latter.

Laurentia.

Ak, gid det var saa vel! Jeg skulde da heller ikke fortryde paa de Taarer, jeg selv har udgydt. Men tys! Jeg hører Nogen komme! Skulde det allerede være min Morbroer, som kommer igjen? Træd lidt tilside, indtil jeg faaer seet, hvem det er. (afsides:) Himmel, det er Magisteren! Nu kommer her da til at ligge et Huus.

NIENDE SCENE.

Pilloy, i Baggrunden. **Laurentia.** **Magisteren.**

Magisteren.

Her har hun mig igjen efter Løfte, min dydzirede Jomfru! Nu har jeg anseet adskillige Scener af det nye Skuespil, og jeg sværger hende *per Jovem optimum maximum*, at den Stundesløse

i Komedien er ingen Anden, end hendes egen kjødelige Fader, hvem de Skarns Mennesker, Mrs. Holberg og Acteurerne, have ligesom omplantet fra det *Theatrum vitæ*, hvor han ifølge naturlige og menneskelige Love har sit Sted, til deres liderlige og letfærdige. Skueplads. — Vel er Copien ikke udi Eet og Alt overeensstemmende med Originalen; men Forandringen er dog ikke større, end om man *exempli gratia* overfører et Skrift fra solut til bunden Stiil: Indholdet bliver det samme, ihvorvel Expressionerne ere noget forskjellige. Efter saadan Underretning supponerer jeg, at Jomfruen gaaer i sig selv og slaaer den gamle Amour af Hovedet, betragtende den som et udgaaet Træ, der ikke længere mægter at bære Frugt. — Anbelangendes den nye Komedie, da kan jeg forsikkre hende, at naar Dækket falder, vil der blive øvet tilbørlig *Justitiam* imod de karnaliøse Personer, som have gjort det til deres Haandtering at efterabe brave og ansete Folk. Jeg har i Forstuen talt med en Hoben agtbare Mænd, hvilke Autor har persifleret, og som Alle agte at tage Regres for forudgangen Tort. Adskillige af mine Commilitones har jeg sat ud paa det Samme, saa jeg tænker nok, der skal blive en artig Fløite-Concert udaf. Msr. Holberg vil kanskee have Interesse af saadan Musique, eftersom han jo selv tracterer samme Instrument. Jo, Jomfruen skal see, Nachspillet vil vist blive det artigste.

Pilloy,

talende efter Magisteren.

Det haaber jeg ogsaa, min hjerte Broder! Hvad siger ikke Sprikworten? *Finis coronat opus:* naar Enden er god, er Alting godt.

Magisteren.

Hvad er dette? Hvem er det Menneske?

Pilloy.

Kjender han ikke sin kjæreste Ven, hans Tvillingbroder, hans *alter ego?*

Magisteren.

Gak bort, siger jeg — *apage!* Hvad vil han mig? Hvor kommer han fra?

Pilloy.

Fra det samme Sted, som han selv: *E templo musarum et Apollinis*, det er udlagt, fra det danske Theater i Grønnegaden.

Magisteren.

Fra Theatret i Grønnegaden! Jeg skulde dog aldrig troe . . .

Pilloy.

Troen er Forvisning om de Ting, som ikke sees; men mig kan hjerte Broder jo see tydelig med sine Øine. *Ergo* skal han ikke betjene sig af det Verbum: troe, men af det Verbum: vide.

Magisteren.

Jo ganske rigtig, nu kjender jeg ham, ihvorvel han dissimulerer sin Røst. Saa det er paa den

Maade Jomfruen efterkommer sin Faders Ordre, at hun indlader en Person, som han strengelig har forbudt at sætte en Fod over Dørtærskelen?

Pilloy.

Han irrer sig ganske og aldeles, *Amicissime!* Jomfruen har ingenlunde indladt mig; Døren stod aaben, og jeg er kommen af mig selv.

Magisteren.

Men Jomfruen har ligegodt modtaget ham, i Steden for, som det sømmede sig, flux at give ham Reisepas. Tvi! En Person, der i Lighed med Luftspringere og andre Gjøglere viser sig offenlig frem for Betaling! En . . . en . . . Pikkelhering!

Pilloy.

Finder hjerte Broder, at jeg seer ud som en saadan, da er Forskjellen imellem os jo aleneste den, at jeg gjør mig til Nar for Betaling, medens han gjør det gratis.

Magisteren.

Ja bi han kun, Monsieur! han faaer nok sin Dom, og ikke mindre den giftige Satyriker, som har indblæst ham og hans Kammerater sin Ondskab. Det undrer mig kun, at Consistorium ikke forlængst har andraget hos Hans Majestæt, vor allernaadigste Konge, om at faae en slig Skandskriver og Pasquillant, som Professor Holberg, udstødt af sin ærværdige Forsamling.

Pilloy.

Nei holdt, nu gaaer han for vidt, Hr. Magister! Om min Person kan han sige, hvad der lyster ham, det anfægter mig kun ringe; men Msr. Holberg skal han begegne med Respect, thi det er en Mand, hvis Skotvinge han ikke er værdig at løse.

Magisteren.

Skal jeg respectere en Mand, som ikke respecterer sig selv? en Professor, der descenderer fra sit ophøiede Sæde i Videnskabernes Tempel og ombytter *Cathedram* med Gjøglerscenen? Jo vist! En Skandstøtte fortjente han at der oprettedes ham, ligesom den, der staaer henne paa Ulfeldts Plads. Pfui, jeg skæmmes paa den ganske Stands Vegne!

Pilloy.

Han kan nøie sig med at skæmmes paa sine egne Vegne, Monsieur! I Steden for en Skandstøtte, som han siger, burde Nationen langt hellere opreise en Billedstøtte for de danske Komediers Autor, og den Tid vil ogsaa visselig komme, at det skeer. Den, som belærer, oplyser og fornøier det hele Folk paa Skuepladsen, maa han vide, er hundrede Gange mere værd, end en Skok mugne Magistre, som ennyere deres Tilhørere til Døde med pedantisk Snak. Holbergs rette Lærestol er Skuepladsen; fra det danske Theater i Grønnegaden, som I ringeagter, skal

hans Ord trænge ud over det ganske Land og vedblive at lyse som en skinnende Fakkel, naar Jeres lærde Praase for længe siden ere slukkede og glemte. Og det er os — Gjøglerne, som I kalder os — en større Honneur at være Holbergs Instrumenter og Budbringere, end om vi Alle tilhobe blev creerede til Magistre som I og Eders Lige. Med ham til Anfører og med de Vaaben, han har givet os i Hænder, skal vi vedblive at bekjæmpe alle Fjender af den sande Oplysning, og I kan forlade Jer paa, vi skal i det mindste have Latteren paa vor Side!

Magisteren.

Naa, saa det mener han! Da gad jeg *profecto* nok vide, hvad »Oplysning« der skal tilflyde Nationen af det Smøreri, som ageres iaften.

Pilloy.

O animal brutum! Kalder I »den Stundesløse« for Smøreri?

Magisteren.

Ja, hvad Andet? Et elendigt, usaltet Product, en Fjælebods-Komedie, som i det høieste er beregnet paa den gemene Hobs grove og udannede Organer.

Pilloy.

Da lover jeg Jer for, at den Komedie skal overleve baade Jer og mig; thi der er Gudskeelov endnu sund Sands hos den gemene Mand, om end de Høilærde mangler den.

Magisteren.

Ha, ha! Jeg maa lee ad hans Indbildinger! Den Pasquillant-Komedie skal ikke blive ageret to Gange tilende, det svarer jeg ham for.

Pilloy.

Og jeg svarer Jer for, at den skal blive ageret to hundrede Gange og endda have langt til Enden.

Magisteren.

Det skal vi faae at see! Nu gaaer jeg over i Komediehuset og fløiter.

Pilloy.

Ja fløit I kun! Nu gaaer jeg over og agerer Jeres Person, saa skal I see, at Fløiten faaer en anden Lyd. Farvel, allerkjæreste Laurentia! I seer mig snart igjen! **Han omfavner hende. Magisteren og Pilloy gaae.**

TIENDE SCENE.

Laurentia. Marthe, kommer ind i det Samme Pilloy omfavner Laurentia.

Marthe.

Hvad er dette! Kan jeg troe mine Øine? Hun fordrister sig til at embrassere Komediantspilleren i hendes tilkommende Brudgoms Presence!

Laurentia.

Det er jeg vel nødsaget til, saasom det er ham selv, der er min tilkommende Brudgom.

Marthe.

Han maa være Fanden! Har jeg ikke nylig seet min Søstersøn Magisteren ligge paa Knæ for hende?

Laurentia.

Jo, det nægter jeg ikke, men hvad beviser Saadant?

Marthe.

Hvad det beviser? Det beviser, at han har declareret hende sin Elskov.

Laurentia.

Det har han ogsaa; jeg kan jo ikke forhindre et Mandfolk fra at forliebe sig i mig.

Marthe.

Men jeg saae jo en Stund derefter med mine egne Øine, at hun embrasserede og kyssede Magisteren; vil hun have to Kjærester paa eengang?

Laurentia.

Det er ikke sandt, det har I ikke seet.

Marthe.

Jo jeg har!

Laurentia.

Nei I har ikke!

Marthe.

Men jeg siger Jo — jeg veed vel nok, hvad jeg seer og hvad jeg ikke seer.

Laurentia.

Men jeg siger Nei — jeg veed vel nok, hvem jeg kysser og hvem jeg ikke kysser.

Marthe.

Vil Jomfruen da ikke være saa artig at sige mig, hvem det var, hun caresserede herinde i Stuen for en halv Time siden?

Laurentia.

Jo med største Fornøielse. Det var min Trolovede Acteuren, den Samme, som nylig gik herfra.

Marthe.

Ja saa! Var min Søstersøn Magisteren kanskee paa eengang bleven forvandlet til en Hans Kvast?

Laurentia.

Det gjordes min Tro ikke fornøden, eftersom han var det allerede forud.

Marthe.

Jeg maa blive gal over saadan Snak! Hvor var Magister Søren Iversen da bleven? Thi jeg veed jo, han var her en Stund tilforn.

Laurentia,

leende.

Han havde absenteret sig med den Kurv, jeg gav ham i Present. Den hele Irring kommer af, at de var eens klædte, saa I har taget den Ene for den Anden.

Marthe.

Nei, hvilken skammelig Hardiesse! Men det skal komme hende dyrt at staae, naar hendes Fader kommer hjem; thi jeg skal aabenbare ham hele Sagen.

Laurentia.

I kan spare Jer Uleiligheden, jeg skal selv aabenbare ham Alt.

Marthe.

Ha, ha, saa Jomfruen indbilder sig, at han giver sit Minde, efter hvad han iaften har været Vidne til i Komedien?

Laurentia.

Jeg veed ikke, hvad som er passeret i Komedien, men jeg forlader mig paa, at min Fader ikke vil gjøre sit eneste Barn ulykkeligt. Og selv om saa var, saa har jeg fast besluttet ikke at opgive min Kjærlighed. Før skal jeg lade mig bortføre og selv tage Ansættelse ved Komedien!

Marthe.

Ih du forbarmende Gud! Jeg troer, den skinbarlige Djævel er faret i hende! Vil hun give sig til Komedien? En honnet Jomfru, som er kommen af gode Forældre! Veed hun, hvad Slags Folk det er, hun vil søge Samkvem med?

Laurentia.

Jeg veed, at om de ligne ham, jeg har givet mit Hjerte, saa er det brave og muntre Personer,

som ikke hænge med Hovedet og kjede hinanden til Døde, som Tilfældet er med mange Andre.

Marthe.

Jo, det var et skjønne Compagnie for Jomfruen! Fruentimmer, som ere komne, Gud veed hvorfra, og relegerede Studenter, som for deres forargelige Komediespils Skyld ere forviiste Universitetet!

Laurentia.

Saa er det større Skam for dem, som har bortviist dem, end for Personerne selv.

ELLEVTE SCENE.

De Forrige. Gotthard.

Gotthard.

Her har I mig igjen tilbage, min kjære Søsterdatter!

Laurentia.

Ak, Gudskeelov, at I kom! I veed ikke, hvor jeg længes efter at erfare Resultatet. Har I været ovre i Komediehuset? Fik I Øie paa min Fader? Kunde I see af hans Ansigt, hvad Virkning det gjorde paa ham?

Gotthard.

Saa sagte, saa sagte, Barn! Jeg kan jo dog ikke svare til meer end eet Spørgsmaal ad Gangen. Ja vist kom jeg ind i Parterret, ihvorvel det holdt haardt nok. Thi der var saadan Stimen

af Mennesker, at de stod heelt ud paa Gangen. Men saasom jeg er kjendt med en af Dørvogterne, der gaaer Byærinder for mig imellemstunder, saa skaffede han mig ind gjennem en Sidedør. I Førstningen kunde jeg ikke faae Øie paa Jer Fader, saa godt havde han forstukket sig. Men om lidt reiste han sig op i en af Logerne ganske i Nærheden og gav sig til at tysse af al Magt.

Laurentia.

Men er Saadant ikke et Tegn paa Misbehag?

Gotthard.

Jo rigtignok — men lad det ikke bekymre Jer saa stærkt. En eller anden Scene kan jo vel have misbehaget ham, uden at han derfor fordømmer dét Hele. Thi hans Ansigt lagde ikke Andet for Dagen, end at han fulgte Actionen med Opmærksomhed. Siden satte han sig igjen og skjultes af de Personer, som var imellem, saa jeg ikke tiere kunde observere ham. — Komedien var i Øvrigt lystig nok og behagede Publicum overmaade. Der fattedes vel ikke paa dem, der ansaae den med skjæve Øine; men alt deres Arbeide var forgjæves, saa at jo mere de tyssede, ja endog hazarderede at pibe eller fløite, des stærkere Bifald blev der givet tilkjende af alle Øvrige. Hvad Satiren angaaer, da kan jeg vel ikke fragaae, at den i adskillige Stykker ramte Eders Fader, og Msr. Ulsøe kan heller ikke frifindes for udi Et og Andet at have imiteret

hans Person; men der var til samme Tid saa megen sand *festivitas* og godmodig Skjæmt i Efterligningen, at mig synes, min Svoger umulig kan regrettere derover.

Marthe.

Da har jeg for min Deel bedre Tanker om Hr. Renteskriveren, end at han rolig skulde finde sig i at stilles i Gabestok.

Gotthard.

Det vil snart vise sig, thi Komedien var nok paa det nærmeste forbi, da jeg forlod Huset.

Laurentia.

Ak, jeg er som i en Feber af Angst og svæver mellem Haab og Frygt. Det Mod, jeg for en Stund siden fattede, er igjen forsvundet, og jo mere Afgjørelsen nærmer sig, des mere stiger min Bekymring.

Gotthard.

Tys! Nu slaaer Klokken Syv paa Nikolai Kirke. Ret nu maa det være forbi. (Seer ud af Vinduet:) Ja rigtig, nu begynde Karosserne at kjøre, og en Hoben Folk kommer ud gjennem Bagporten her overfor.

Marthe.

Lav Jer nu til, Jomfru, for nu kommer Herren! Jeg kan høre ham paa Trappen.

Laurentia.

Ak Gud, hvad vil min Fader sige? Jeg er færdig at omkomme af lutter Ængstelse.

TOLVTE SCENE.

De Forrige. Renteskriveren kommer leende ind.

Renteskriveren.

Ha ha ha! Naa, det maa jeg sige, har jeg aldrig været paa Komedie tilforn, saa har jeg min Tro nu ogsaa været der tilgavns! Ha ha ha! Jeg er færdig at lee min Mave itu, naar jeg tænker paa den Desperation, Manden kom udi til Slutningen: »Jeg er Alexander Magnus, og I Andre er alle Slyngle, som skal døe for min Haand!« Ha ha ha! — Ja vist var det mig, han udkopierede, den Galgenstrik! det kunde jeg jo nok slutte mig til af visse Omstændigheder. Men jeg forlader ham det af ganske Hjerte; thi han var saa forbandet komisk. Ha ha ha!

Marthe.

Naa saa det leer Herren ad!

Renteskriveren.

Ja hvad Andet? Vilde hun kanskee, jeg skulde græde over det?

Marthe.

Nei, men jeg vilde, at Herren skulde erindre sin Qvalitet, som hans kongelige Majestæts Renteskriver — det vilde jeg! Vær saa artig, her er Herrens Slobrok. **Hun hjælper ham Kjolen og Parykken af.**

Renteskriveren.

Ja vist var det nærgaaende nok, især det med Regnskabet, som skulde reenskrives og kon-

fereres med Klakken — ha ha ha! Men jeg var da i godt Compagnie — hør, Magdelone, Magdelone! eller hvad jeg vilde sige: Marthe!

Marthe.

Hvad befaler Herren?

Renteskriveren.

Den lille sorte Høne maa ikke komme blandt de andre; det er min Tro den bedste Høne, jeg har, den har lagt mig siden Juul over fyrretyve Æg! Ha, ha, ha!

Marthe.

Jeg veed ikke, hvad Herren mener; her er hverken sorte eller hvide Høns i Huset.

Renteskriveren.

Ha ha ha! — Laurentia! hun vil bilde mig ind, at Ingen rørte den sorte Høne. — Ih, see Godaften Svoger! Forlad mig, jeg blev Jer ikke strax vaer.

Gotthard.

Intet at forlade! Monfrère er ved god Humeur iaften, som det lader.

Renteskriveren.

Ja, det kan jeg takke Komedien for, som tværtimod at forbittre og opirre mig, har forskaffet mig en hjertelig Latter — og kanskee en og anden nyttig Lærdom tillige.

Gotthard.

Men hvad var det da, som misbehagede Svoger; thi det kom mig for, som I tyssede engang?

Renteskriveren.

I har ganske Ret, Monfrère, det gjorde jeg ogsaa; men det var alene for at bringe nogle svadsige Personer til Taushed, som hindrede mig i at høre. Naa, saa Svoger var ogsaa nærværende? Hvilken fortvivlet Skjælm, den Monsieur Holberg! Hvem skulde tænke, at en sprænglærd Professor kunde have saa megen Lystighed i sin Hjernekiste! Og Acteurerne ikke mindre — hør, Laurentia! Du skulde have seet Msr. Pilloy, han lignede Magister Søren Iversen, som een Draabe Blæk ligner den anden.

Laurentia.

Min hjerte Fader, jeg har . . .

Gotthard,

afsides.

Tys, vil I tie stille! (høit) Monfrère er da ikke længer vred paa Msr. Pilloy, fordi han agerede med i Komedien?

Renteskriveren.

Vred! Nei jeg kan minsandten ikke, omendskjøndt jeg vilde; dertil var han altfor amusant.

Gotthard.

Vil I da ikke tage ham aldeles til Naade og give Jert Minde til hans Forbindelse med Jer Datter? De unge Mennesker have en Tid lang baaret Kjærlighed til hinanden, hvad Svoger maaskee paa Grund af sine mange Forretninger ikke har havt Leilighed at observere.

Renteskriveren.

Mine Forretninger? Jeg forstaaer nok, hvad I sigter paa, Monfrère! Men jeg vil dog lade Jer vide, at jeg udi al min Geskjæftighed har conserveret saavel mine Øine, som mine Øren temmelig vel. Med Øinene har jeg selv observeret Adskilligt, og Ørene har hun proppet mig fulde, (halv høit) det gamle »Orgelværk« derhenne. Ha, ha, ha!

Laurentia.

Ak, min hjerte Fader! Jeg beder paa mine Knæ, at I siger Ja; jeg har ham saa inderlig kjær.

(Pilloy kommer i det Samme ind, men bliver staaende i Baggrunden).

Renteskriveren.

Hm! Ja — nu faaer vi at see, om han forstaaer sit Bogholderi og sin — Regula Petri, ha, ha, ha!

TRETTENDE SCENE.

De Forrige. Pilloy.

Pilloy,
smilende.

Jeg lover, at jeg skal lægge al min Tid an paa at regne og skrive, for at gaae ham tilhaande i hans Forretninger.

Renteskriveren.

Han skal Pokker heller! han skal blive ved at spille Komedie, hører han det, Monsieur! Saa meget har jeg da lært iaften, at den Forretning er baade fornøieligere og nyttigere end adskillige andre — og den forstaaer han!

Pilloy.

Kan jeg virkelig troe, at det er hans oprigtige Mening? Tør jeg da vove at kalde ham Svigerfader?

Renteskriveren.

Det tør han, Monsieur! eftersom min Datter har Elskov til ham, og jeg anseer ham for en honnet ung Person, som vil gjøre hende lykkelig. Hvorvel jeg er stundesløs, er jeg dog ikke hjerteløs.

Laurentia.

Ak, min Glæde er saa stor, at jeg ikke veed, enten jeg drømmer eller vaager!

Marthe.

Men Herre! Tænk dog ... Magisteren! ...

Renteskriveren.

Ham kan hun jo gifte sig med.

Marthe.

Med min egen Søstersøn! Jeg er da ingen Tyrk eller Hedning, veed jeg!

Renteskriveren.

Ja, saa faaer hun søge ham en Kone paa et andet Sted; thi her i Huset faaer han mafoi ingen. Kommer I To nu hid og giver hinanden Hænder! — Og gak saa ud, Marthe! og see, om Grøden er færdig, thi jeg mærker, jeg er bleven hungrig imens. **Marthe gaaer ud tilvenstre.**

Pilloy.

Jeg takker min hjerte Svigerfader og skal ikke beskæmme hans Tillid.

Laurentia.

Tusind Tak, allerkjæreste Fader!

Renteskriveren.

Det er ikke saa meget mig, I skal takke, Børn! som Komediens Autor, der har lukket mine Øine op, og som visselig vil aabne Øinene paa mange Flere.

Gotthard.

Altsaa bærer Svoger da heller intet Nag til Professor Holberg, fordi han har skjæmtet noget frit med Jer i sit nye Skuespil?

Renteskriveren.

Nag! Nei jeg estimerer ham tværtimod endnu meer end tilforn, og næste Gang, jeg faaer ham at see, hvad enten det saa er paa offentlig Gade eller her i Stuen, skal jeg min Tro tilraabe ham ligesom Spectatores iaften, da Dækket faldt: Leve Autor for de danske Komedier!

Pilloy.

Lad mig see, I ikke glemmer det, kjære Svigerfader; thi han lod et Ord falde om, at han vilde komme hid strax efter Komedien.

Renteskriveren,

stundesløs.

Ih Gud forbarme sig! Og det siger I først nu! Laurentia, hjælp mig Kjolen paa igjen — gesvindt, at han ikke overrasker mig udi Slobrok.

Marthe

kommer ind.

Nu er Grøden rettet an, skal jeg bringe den herind?

Renteskriveren.

Naar det kommer, saa kommer det ogsaa Altsammen paa eengang! Nei, i Djævels Skind og Been! Hun skal ingen Grød bringe, hun skal bringe min Paryk, siger jeg. Og lad os saa faae Lys! Han kan jo knap finde Døren i det Tusmørke, som er faldet paa.

Laurentia.

Der er alt tændt Lys ude i Gangen, Papa!

Gotthard.

Mig syntes, det bankede paa Gadedøren for et Øieblik siden.

Pilloy.

Saa er det vistnok ham. (Han løber hen til Døren og kigger ud). Raab nu, Svigerfader, for der kommer han!

(Der lukkes i det Samme op, og Holberg viser sig i den aabne Dør).

Renteskriveren.

Leve Autor for de danske Komedier!

Alle.

Holberg leve! 3'

(Holberg tager venlig hilsende Hatten af; Tæppet falder hurtig).

E.H.

